

Смяна на курса – животът започва!

Ралф Шалис

Издателство ВЕРЕН

п. к. 91, София 1408

© 1973 Editions Farel, Fontenay-Sous-Bois

Оригинално заглавие: Si tu veux aller loin

© на българското издание, 1993

Издателство ВЕРЕН

п. к. 91, София 1408

Превод от немски: Юлиана Балканджиева

Предпечатна подготовка: Издателство ВЕРЕН

п. к. 91, София 1408

Корица: Станислав Абаджиев

Типография: СД „EVENTUS“, София

ISBN 954-8225-05-0

Съдържание

Смяна на курса – животът започва!.....	1
Авторът.....	2
Към моя читател.....	3
Част I: Провал или преливаща пълнота?.....	4
Въведение	4
1.1. Първоначалният шок	5
1.2. Твоята вътрешна борба	9
1.3. Ти – храм на Святия Дух?	12
1.4. Пълнотата на Духа	14
Част II: Трите основни духовни правила.....	21
Въведение	21
2.1. Проблемът с твоята съвест	23
2.2. Проблемът с твоята воля	28
2.3. Напред!	30
Част III: Четирите дисциплини.....	34
Въведение	34
3.1. Отвореното небе	36
3.2. Неизчерпаемостта на откровението	42
3.3. Ти не си сам!	60
3.4. Не можеш да запазиш Бога само за себе си	70
Част IV: Този живот не е всичко.....	73
4.1. Най-сигурната увереност: Исус ще дойде отново!	73

Авторът

Ралф Шалис израснал в полупустинното плато на Стара Кастилия, Испания. Като син на англичани той от дете се научил да мисли на два езика. Детството си преживял, според собствените му думи, „в Средните векове“. Образование получил покъсно в Англия, където на 18-годишна възраст срещнал Бога.

В младостта си преподавал езици и литература в различни европейски страни и така се научил да се адаптира към различни културни кръгове. Но още на 23-годишна възраст почувствал дълбоко разочарование от своя духовен живот и потърсил ново Божие откровение.

След като изучил живота и делото на някои велики служители на Бога от миналите поколения, Ралф Шалис осъзнал факта, че всеки един от тях е притежавал едно дълбоко и основно познание за Христос, което той нямал. Открил, че всичките тези мъже, колкото и различни да били техните характери и дело, притежавали две общи тайни: всички те започвали деня с общение с Бога в молитва; и всяка година прочитали по веднъж цялата Библия.

Жаждата му за Бога го накарала да последва техния пример. Той се заел всяка година да прочита задълбочено Библията. За да постигне тази цел и да има достатъчно време за молитва, той отделял по една десета от времето си, т.е. около 2 и половина часа ежедневно, само за Бога. Това станало основен принцип в живота му.

През онези ранни дни Ралф Шалис работел в швейцарските Алпи и там през следващите три години откровението на Божието лице го завладяло дотолкова, че животът му придобил съвършено различен смисъл.

Втората световна война дошла като катастрофа и унищожила пет или шест от най-добрите години в живота му. И все пак като редовен войник в Африка, Азия и Европа той задълбочил своите познания за Бога и човека посредством многобройните опитности и физическото и духовното страдание, с което се сблъскал. През цялото това време Бог му помагал да поддържа ежедневното изучаване на Библията и го опазил от опасността да отнеме човешки живот. Изпитанието на вярата му било сурово, но то не му оставило никакви илюзии за самия него и за човешката природа.

Когато най-сетне се уволнил, той се върнал към учителската си професия, но този път в Португалия. Едва тук можал да заживее с младата си съпруга Рейнджли, която познавал съвсем малко, въпреки четиригодишния им брак. Но сега, след като бил видял неописуемата духовна мизерия на света, Ралф не можел да мисли повече за личната си кариера. Заедно с Рейнджли, на 37-годишна възраст, той решил да посвети цялото си време на Христос. И така, малобройното му семейство заминало в Северна Африка, за да проповядва Христос с всички възможни средства, а най-вече с масово разпространение на Новия Завет. Те вършели това в пълна зависимост от Бога дори по отношение на ежедневния си хляб – една протичка вяра, която Бог благославя вече в продължение на повече от четвърт век.

Там, всред страдания, бедност и унижение, те видели как Бог извършва делото си с огромна духовна сила. Скоро те били заобиколени от многобройни млади хора, които търсели Христос. Алжирската война трагично прекратила тези евангелизаторски успехи и разпръснала плодовете им; но те продължили да се умножават на други места. Много от тези младежи се отдали на служение на Бога с цялото си сърце и благодарение на тяхната работа, особено във Франция, повярвали много хора. Били основани нови църкви и много други младежи и девойки били призовани да следват Бога с цялото си сърце.

Няколко години Ралф Шалис работел едновременно във Франция и Северна Африка, но сега Франция станала главното му поле на дейност. И тук, както и в Африка, той се посветил изцяло на духовните нужди на по-младото поколение. Според него там трябвало да се постави ударение, защото от тези хора зависело бъдещето на света. Ето защо той влязъл в близко сътрудничество с движения като „Операция Мобилизация“. През последните години Божият дух го водил не само из цяла Франция, но практически из всяка европейска страна, като всеки път той откликвал на вика за помощ на младите хора, жадни да познаят Христос.

По улиците и в университетите, на лекции и при домашни посещения, през безсънни нощи и в безкрайно дълги лични разговори той се сблъскавал с множество наболели проблеми, изправял се лице в лице с мъката на едно поколение, което вече не се задоволявало с религиозни теории или традиции, а искало да открие Божията реалност и истинския смисъл на живота.

Тази книга обобщава основните отговори, чрез които е бил преобразен животът на мнозина.

Към моя читател

Тази книга е написана за този, който тъкмо е започнал това чудесно, но трудно и опасно приключение, което Исус нарича „вечен живот“.

Аз се надявам, че ти си млад човек. Млад поне по дух. Наистина не съм написал тази книга за инертния, дългогодишен християнин, който е убеден, че всичко му е ясно, но вярвам, че и той – ако неговата братска любов ми прости откровеността и ако вярата му може да понесе един пердах, може да намери в нея нещо, което да даде нова насока на мислите му и да разпали сърцето му.

Разбира се, зная, че тази книга може да попадне и в ръцете на някого, който още не знае за какво въобще става дума при новородението. Е, не бих и могъл да си пожелаю нещо по-добро! Него аз бих искал да попитам: „Защо, като четеш тези страници, да не се впуснеш в истинския живот? Ще откриеш значението на небето!“

Но аз си представям моя читател най-вече като един нов ученик на Исус. Представям си, че ти си едно новородено бебе в Божието царство, което плаче за храна и иска да порасне колкото се може по-бързо. Точно за теб съм написал тази книга.

Кой не се радва на едно бебе! Защото (през по-голямата част от времето!) то е едно възхитително същество, което носи много радост. По същия начин няма нищо по-радостно на света от един новороден християнин. Но ако срещнем някого, който вече 30 или 40 години си остава духовно бебе, това е много тъжно. Много искам лично ти да преминеш бързо през кърмаческата възраст и скоро да можеш да поемаш твърда храна. Искам да навлезеш в една богата духовна зрялост. Зная, че можеш, тъй като Бог иска това от теб. Тази книга е написана, за да ти помогне.

Също като теб и аз принадлежа към онези избрани хора, които Бог е приел за Свои деца. Аз живея почти 50 години в Божието царство. Тук искам да ти предам някои от оръжията, които Бог ми даде да усвоя през всичките тия години, за да спечелиш време и да избегнеш някои глупави грешки, които аз допуснах. Ти имаш нужда от тези оръжия.

Не зная какво точно е запланувал Бог за твоя живот, но ако обичаш Господа дотолкова, че да Му се покориш с цялото си сърце, Той ще направи от теб нещо чудесно! Решаващият въпрос е: каква е твоята цел? Какво искаш да постигнеш? Лек и комфортен средностатистически живот, в който можеш да избегнеш трудностите, но заедно с тях и важните и съществени неща в живота? Или копнееш за необятния хоризонт на Бога?

Избери живота, изпълнен с вълнуващи открития! Вероятността Бог да направи нещо прекрасно чрез теб е безкрайно голяма. Неговият Дух не е ограничен – освен единствено чрез твоето неверие. Моля се твоят живот да се превърне в отпечатък на Божията любов и красота!

Предлагам ти да се изправиш лице в лице с Бога!

Ралф Шалис,
Межане-лез-Але, Франция

Част I: Провал или преливаща пълнота?

Въведение

И така, с теб се е случило чудото – ти си новороден! Сега ти си Божие дете! Живееш в ново измерение. Притежаваш съкровището, което Исус нарича „вечен живот“. Или, с други думи, сега ти имаш истински живот, който се корени в Бога и затова е непреходен; живот, който дори и физическата смърт не може да разруши. Този нов живот идва в теб направо от Твореца на всички. Преди това ти беше духовно мъртъв и нямаше лична връзка с Него. Но сега живееш в Неговото присъствие. Открил

си един лъчезарен и чудесен нов свят; и този изключителен живот не само те заобикаля, но е и дълбоко в теб. Божият Дух се е настанил да живее в теб. За Него ти си Негов дом, Негов храм. У теб Той иска да се чувства „у дома си“.

Разбира се, ти още живееш на земята! Този нов вътрешен живот не те откъсва от реалността на физическото и умственото ти съществуване. Вместо да разруши твоята човешка личност и разбирането ти за околния свят, новият живот поставя тези неща в центъра. Всяко нещо става по-реално, по-осезаемо. Ти започваш да разбираш истинския смисъл на живота. Творението и науката се превръщат в отворена книга пред теб, в поема на Бога с неизказано дълбок смисъл. Животът, любовта, семейството и работата добиват за теб един нов, по-дълбок смисъл. Бог вече не е някаква хипотеза или мит. Той прониква във всичките ти мисли и изпълва сърцето ти. Той е точно толкова реален, колкото земята под краката ти или собствените ти ръце – а може би дори и по-реален. Този Бог, Когото ти някога не познаваше и не можеше да познаваш, сега ти се е открил в Своята невероятна любов. Тази любов намираме в Неговия Син Исус, който беше разпънат за теб, но сега е жив и всемогъщ и те освобождава!

Ти фактически живееш едновременно в два свята също като розовия храст, чиито корени са дълбоко под земята, а останалата му част е над повърхността, във въздуха. Ти живееш обикновен живот като всеки друг, но същевременно живееш вече и в Божието царство. В ежедневието ти почти нищо не се е променило: имаш същите човешки контакти и отговорности както преди, същата работа и почивка, същите часове, в които можеш да се занимаваш с любимите си дейности или да се изморяваш с тежък труд. Но денем и нощем ти имаш и една вътрешна връзка с Бога.

Хората около теб не могат да те разберат; те не могат да схванат какво става с теб. Въпреки че Творението ясно им говори за красотата и мъдростта на Бога, въпреки че науката е пълна с духовни аналогии, хората най-често те смятат за беден фантазьор. Те не обичат онова, което не разбират. А за теб всичко е кристално ясно. Преди ти си бил спял, а сега можеш да виждаш. Преди не си познавал Бога, а сега Той е толкова близък и реален за теб. Той, Творецът на цялата Вселена, е станал твой Баща, твой „Татко“ – това е значението на арамейския израз: „Авва, Отче“, който Павел използва в Римляни 8:15. Подобно на розовия храст, ти си вкоренен в земното съществуване, но напълно съзнаваш, че живееш и в небесната атмосфера пред Бога. Ти се вираш в бездънната синева на Неговото небе; осиява те светлината от блясъка на лицето Му; вдишваш от силния лъх на Неговия Дух, Който се спуска върху теб. Една роза не може да цъфти под земята. Също така и естественият човек не може да разбира Божиите неща. За това ти трябва да се родиш отново или „отгоре“, както се изразява Исус. Тогава Христовият живот започва да разцъфтява в теб и те прави нова личност.

Аз те разбирам, защото съм минал по същия път. Подобно на теб, аз съм Божие дете (Това не е намек за една секта, която се нарича „Децата на Бога“. Аз нямам нищо общо с извратения морал, който характеризира тяхното учение и дейностите им. – Б.а.), и поради това – твой брат. Вместо да се разпадне и да загуби смисъла си, моят живот се развива от ден на ден и от година на година. Бог не престава да ми се открива всеки ден по нов и поразителен начин.

В тази книга аз съм обобщил основите на един пълноценен и откривателски живот, които съм научил в радост и скръб, в тежък и усилен труд.

Моето желание и молитва е от днес нататък Божията ръка да те извайва като човек по Неговото сърце. Зная, че това е и Неговото желание.

1.1. Първоначалният шок

Първите трима врагове

Каква изненада! Сякаш някой те е ударил с юмрук в лицето. След като си открил Бога, откриваш и злото.

Ето какво искам да кажа: преди нашето новорождение всички ние малко или повече сме съзнавали съществуването на злото. Войни, глад, концентрационни лагери, замърсяване на околната среда, разрушени семейства – всичко това ни е потискало.

Но вече виждаме всичко в чистата светлина на Божието лице и злото придобива застрашителни размери. Ние го осъзнаваме както никога досега. Дълбоко се разстройваме, когато започнем да разбираме истинското състояние на света – невероятната глупост на хората, желанието им да вършат зло, незнанието им за Бога, липсата на духовен хоризонт. Ние страдаме, защото и Бог страда. Боли ни да виждаме разпнатия Христос в Неговото страдание и Неговата безгранична любов към света, който Го отхвърли. Започваме да усещаме пълното измерение на злото и да разбираме истинската му природа.

Какво става с теб? Ти вече принадлежиш на Бога и затова силите на злото се насочват против теб. Те са мощни и опасни. Но те не могат да те победят, защото Христос е по-силен. И все пак добре е да се запознаеш с нападателната им стратегия и да ги посрещнеш с Божиите оръжия.

Ти се сблъскваш със злото по три начина: конфликта със Сатана, със света и с плътта.

Първият ти враг: Сатана

Средновековието ни завеща една представа за дявола, която е не само смешна но и погрешна. Но тя доведе дотам, че мнозина смятат, че става дума за някакво митическо същество с рога, което си живее в ада, откъдето понякога излиза, за да ни изкуши към някой или друг грях. Но Сатана, който Библията ни описва, изглежда съвсем различно!

Сега прочети, ако обичаш, Езекиил 28:12–19 и Исая 14: 12–14. Тези два текста ни откриват една дяволска сила, която управлява света. Те ни казват, че това опасно същество е било първоначално създадено от Бога без никакъв грях и че е било най-мощният измежду всички духове – създание с изключителна красота и интелигентност. Той се е намирал в Божието присъствие като херувим-пазител. Но сърцето му се е надигнало поради красотата му. Той вече не е бил доволен от положението си и е поискал да стане „подобен на Всевишния“. От този миг той е бил отхвърлен и е загубил общението си с Бога.

Въпреки това Бог му е оставил – ние не знаем точно защо – свободата и една изключителна власт над нашата планета, която все още продължава. Но Сатана е станал неумолим враг на Бога (името му „Сатана“ означава „враг“), защото знае, че идва ден, когато ще бъде хвърлен в бездната и накрая в самия ад (Откровение 20:1–3, 10). Вечният огън е приготвен специално за него и за неговите ангели. Хората, които застават на негова страна, неминуемо ще споделят съдбата му (Матей 25:41).

Както изглежда, това страховито създание е повлякло при падението си една трета част от Божиите ангели със себе си (Откровение 12:4). Дяволът все още има достъп до небето (Йов 1:6–12) и в невидимия свят той воюва срещу Божиите ангели и клевети учениците на Христос (Откровение 12:7–10). (Думата „дявол“ означава „клеветник“.) Той разполага с голяма демонична армия в небесните места, срещу която ние трябва да застанем облечени със седемте елемента на Божието всеоръжие (Ефесяни 6:11–18). Но това въоръжение не дава защита на онзи, който обръща гръб на врага! Дяволът се сравнява с гладен лъв, който обикаля, търсейки плячка, но ако ние му се съпротивим с твърда вяра, той в крайна сметка ще побегне пред нас (Яков 4:7; 1.

Петрово 5:8); защото Онзи, Който е в нас, е по-велик от онзи, който е в света (1 Йоан 4:4).

Главната цел на Сатана не е непременно да изкушава хората към грях, а преди всичко да ги отвърне от Христовата истина, защото само в Христос ние можем да имаме верен образ на Бога. Сатана иска да изкриви човешката представа за Бога, за да може той самият да се представи за Бог. Той не е променил целта си: той иска да стане „подобен на Всевишния“. За него няма значение дали човек е философ или невежа, уважаван гражданин или социален аутсайдер, вярващ или атеист. Онова, което го интересува, е заслепението на човека, което му пречи да види истината в Христос (2 Коринтяни 3:14; 4:3–4). Сатана е абсолютно безмилостен.

Вторият ти враг: светът

Библията прави ясна разлика между „земята“ и „света“. Когато Бог създаде земята, Той оцени делото Си като „много добро“ (Битие 1:31). Под „земя“ Писанието има предвид нашата планета, чиято чудна красота и безбройни форми на живот отразяват величието и радостта на Твореца (Римляни 1:20; Притчи 8:30–31). Бог създаде Адам и неговата жена „по Своя образ“ (Битие 1:27) и ги постави в градината на тази земя, и видя, че това беше „много добро“. Каква красота има в брака – такъв, какъвто Бог го създаде – и каква трагедия, че стана грехопадението!

От трети век нататък християнското богословие бе силно и дълбоко повлияно от гръцката философия и особено от неоплатонизма с неговата представа за противоречие между душа и материя. Материята се разглежда като злото, от чието робство душата трябва да се освободи посредством познанието. Подобни учения са основни и в хиндуизма и будизма.

Това необичайно разделение на тяло и душа и свързаното с него обезценяване на тялото е отговорно за аскетизма, както и за неморалността на Европа през Средните векове и някои други аномалии в християнската история.

Но това схващане стои в крещящо противоречие с Божието намерение, защото създавайки материята и живота, Той ги обяви за „добри“. Под „свят“ Библията разбира не земята, а нещо съвсем друго. Библейският термин „светът“ (гр. „космос“; като често се използва и думата „айон“ (век, епоха), с която се обозначава „този свят“) на някои места означава „небето и земята“ или „вселената“ – огромната космическа система, създадена от Бога. В Новия Завет обаче това понятие почти винаги означава отпадналото от Бога човечество и творение, което не се подчинява на Божиата власт. Затова цялата Земя се замърсява, разваля и разрушава поради безумието и несправедливостта на човека.

Библията разкрива поразителната и страшна истина, че богът на този свят е Сатана (2 Коринтяни 4:4). Той е наречен още „князът на въздушната власт“ и „духът, който сега действа в синовете на непокорството“ (Ефесяни 2:2). Исус го нарича „князът на този свят“ и добавя, че той е вече осъден (Йоан 12:31; 14:30; 16:11). Слава на Бога! Сатана иска да бъде „подобен на Всевишния“. Затова той насърчава и вдъхновява човека за създаване на напреднала цивилизация, за развитието на изкуствата и науките и дори на религията, за да може по този начин да насочи славата към себе си. Когато хората – съзнателно или несъзнателно – му приписват тези неща, той е постигнал целта си.

Това, разбира се, не означава, че няма място за истинско изкуство и наука, чрез които Бог се открива на света. Но за жалост факт е, че повечето от световните гении отвеждат хората в мрака, далеч от Христос. Наистина има голяма нужда от християнски поети, философи, художници, композитори, учени и инженери, но твърде

късно осъзнаваме това. Сатана е изместил истинската представа за Бога от човешкото мислене и е поставил на нейно място своя образ.

Хората отхвърлят истинския Бог и Неговия единствено верен образ – Исус Христос, и с това неизбежно се покланят на друг бог, който е Негов враг. Павел казва, че Сатана е заслепил умовете на невярващите, за да не ги озари светлината на Христовото благовестие (2 Коринтяни 4:4). Йоан казва, че целият свят е под властта на лукавия (1 Йоан 5:19). Ето защо не е чудно, че Бог ни забранява да обичаме света; защото „ако люби някой света, в него няма любов към Отца“ (1 Йоан 2:15). Исус предупреди апостолите с думите: „Ако светът ви мрази, знайте, че Мене преди вас е намразил“ (Йоан 15:18).

Нека добре изясним това: светът е наш враг. В него няма място за Исус. Когато Той се роди, светът Го тикна в един обор; когато достигна разцвета на силите си, той Го осъди като престъпник, унижи Го, смаза Го и накрая Го измъчва до смърт, като Го прикова на един кръст.

Но от друга страна, земята все още доставя радост на Божиите деца въпреки експлоатацията от човека и действието на сатанински сили след грехопадението на Адам. Всяко цвете, всеки изгрев, всяко живо същество за ученика на Исус е признак на Божиата мъдрост. Но той вижда света като една трагедия, като бъдещ страх спектакъл, като дремеща опасност. По-рано ти си се чувствал в света като у дома си, но сега всичко е различно. Става ти ясно, че вече не принадлежиш на световната система, нито на нейния бог. Ти принадлежиш на друга власт – на Божието царство.

Бог казва: „Не любете света, нито каквото е на света“ (1 Йоан 2:15–17). Но Исус каза още: „Дерзайте, Аз победих света“ (Йоан 16:33). И още: „Защото Бог толкова възлюби света, че даде Своя Единороден Син, за да не погине ни един, който вярва в Него, но да има вечен живот“ (Йоан 3:16). Следователно има два напълно противоположни начина да се обича светът! Ние не можем да обичаме дяволската му система, но не можем да не обичаме хората, впримчени в тази система.

Третият ти враг: грехът, който живее в теб (Римляни 7:7-21)

Най-тежко обаче понасяме откритието, че злото все още е в нас, макар да сме новородени. Поразени и засрамени, ние установяваме, че все още можем да грешим. Откриваме мисли, думи и дела, които не могат да се харесат на Бога. Това ни разстройва дълбоко, и то с основание. Някои Божии деца стигат дори дотам, че се усъмняват в спасението си. Те се питат: как може едно Божие дете да продължава да греша? Всъщност Светият Дух и Божието Слово правят нашата съвест особено чувствителна. Изведнъж започваме да откриваме грехове, които до вчера не сме осъзнавали като такива или пък спокойно сме търпели. Когато погледнем към Христос, ни обзема дълбоко чувство на вина и греховност. Той заплати нашия духовен провал с цената на Собствената Си кръв.

Двете робства

Само не се отчайвай! Дори апостол Павел е изповядал в Посланията си, че и той е имал същия проблем като теб. В тази връзка е добре да си прочетеш неговото чудесно Писмо до римляните, и особено 6, 7 и 8 глава. Там той задълбочено изследва този проблем и показва Божия път за разрешение на този проблем. Тези глави се нареждат сред най-значимите и най-дълбоки писания в цялата световна литература. Можеш да ги четеш цял живот и непрекъснато да правиш нови открития в тях. И колкото по-често ги четеш, толкова по-богати и значими ще стават те за теб. Затова по-добре да започнеш по-скоро.

В седма глава Павел описва своята вътрешна борба. Той говори за силата на греха. В осма глава той описва мощното дело на Божия Дух, Който побеждава греха в неговия живот. Павел съвсем ясно разбира силата на греха и не я омаловажава, но специално набляга на истината, че Божията сила е по-голяма. В шеста глава той говори за двете робства: робството на греха и робството на Бога.

Грехът е по-силен от нас и независимо дали признаваме това, или не, човекът е роб на греха. Той е като една опустошителна, разрушителна язва, като рак, като смъртоносна болест, на която не може да устои и най-силният човек на света. Както една-единствена микроскопична клетка на левкемията в кръвта е достатъчна, за да отнеме всяка надежда за живот и да убие човека, така и грехът е смъртоносно робство, от чиято власт не можем да избягаме при никакви обстоятелства – освен ако сменим господаря! Когато аз призная властта на Исус Христос в моя живот и Му отстъпя всички права над живота си, тогава властта на греха е разчупена. Тогава ставам свободен – не чрез моята сила, защото никога не бих могъл със собствени усилия да разруша властта на греха. От тази власт ме освобождава една сила, много по-голяма от силата на греха – Исус Христос, Който сега живее в мен. Моята воля е освободена от принудата да съгрешава и постига своето истинско предназначение, когато моето съществуване се покрие с волята на моя Създател.

Освобождението е дело на Бога

Ние не можем да направим нищо, за да се родим „отново“, нито пък можем по някакъв начин да заслужим Божията прошка. Трябва да ги приемем като подарък. Ние не създаваме сами и собствения си живот – просто го получаваме. По същия начин не можем да сторим нищо, за да се освободим сами от властта на греха. Единственият изход е да приемем спасението като безплатен дар от Бога. Божият Дух никога не насилва грешника да се обърне. Той му дава свободата да приеме Божието предложение или да го отхвърли. Бог зачита волята на хората. Той никого не принуждава да бъде свят! Но когато Му дадем свобода на действие, Той започва Своето дело.

Начинът на действие на Божия Дух прилича на соковете, които се изкачват в едно дърво. Те протичат през клоните и образуват листа, цветовете, плодове и семена и по този начин дават възможност на дървото да се възпроизвежда. Това чудо започва през пролетта. Освобождава се огромна енергия, но въпреки това ние не забелязваме дървото да полага и най-малкото усилие! Този животворен процес протича тихомълком. По същия начин Светият Дух произвежда в нас Христовия живот. Цветът на Неговото същество расте и се развива в нас и впоследствие произвежда плода на духовната зрелост.

1.2. Твоята вътрешна борба

Противоречието на двете естества

Новият Завет учи много ясно, че Божието дете има две различни *естества*. Когато изучаваме Посланията на апостол Павел, усещаме затруднението, което апостолът е изпитал, опитвайки се да изрази тези неща с думи. Павел е писал, вдъхновен от Божия Дух. Той използва прости думи, които изпълва с духовен и небесен смисъл. Ние не можем да разберем цялата дълбочина на тези чудесни истини, но аз се надявам, че ще успея поне малко да ги разясня.

Савел и Павел

Моля те, прочети внимателно Римляни 7:14–25. В 15-и стих Павел пише: „Защото не зная какво правя: понеже не върша това, което искам, но онова, което мразя, него върша.“ Тук се откриват двете противоречиви естества на Павел. Сигурно си спомняш, че преди обръщението си Павел се казваше Савел. Сега можем отново да прочетем целия пасаж, като правим разлика между *Савел*, естествения човек преди неговото обръщение, и *Павел*, Божието дете, което среща Христос на пътя за Дамаск. Тези две личности съжителстват в един и същ човек. Павел казва: „Аз... , аз... “, но единия път той мисли за Савел, а другия – за Павел.

Можем да поясним това, като прочетем още веднъж този пасаж ето така:

„Аз (Савел) не върша това, което аз (Павел) искам, но онова, което аз (Павел) мразя, него аз (Савел) върша. Обаче ако аз (Савел) върша това, което аз (Павел) не искам, аз (Павел) съм съгласен със закона, че е добър. Затова не аз (Павел) сега върша това, но грехът, който живее в мене (Савел).“ И след това в пасажа от 21 до 23 стих: „И тъй, намирам този закон, че при мене (Павел), който желая да върша доброто, злото е близо (Савел). Защото, колкото за вътрешното ми естество (Павел), аз се наслаждавам в Божия закон; но в телесните си части виждам различен закон (или: власт), който воюва против закона (или властта) на ума ми и заробва мен (Савел) под греховния закон (или власт), който е в частите ми.“

После Павел възкликва в 24 ст.: „Окаян аз човек! Кой ще ме избави от тялото (или по-добре „от властта“ или „от реалността“) на тая смърт?“ И накрая завършва победоносно: „Благодарение Богу! Има избавление чрез Исуса Христа, нашия Господ.“ Според мен това е дълбокият смисъл на този пасаж.

Павел добре осъзнава борбата на двете естества вътре в себе си: старото естество, което враждебно се противопоставя на Божия закон или авторитет и отказва да се покори на Бога, и новото естество, което е родено от Бога и копнее да върши Неговата воля и да живее според Неговия закон.

Всеки истински християнин изпитва същото нещо. След новородението той открива в себе си един ужасен конфликт. Той наистина притежава две естества. Старото никога не е обръщало внимание на Бога и дори сега отказва да се подчини на Неговата воля. Библията казва, че то е неизлечимо зло и измамливо повече от всичко (Еремия 17:9). Новият Завет ясно ни учи, че тази стара природа е безвъзвратно осъдена. Тя не може да се подобри, нито да се промени. Докато всички световни религии и философии проповядват подобряването и усъвършенстването на старата природа, Бог въобще отказва да се занимава с нея. Той иска да започне с теб от самото начало. Единствено създаването на един нов живот може да Го задоволи. Той иска наново да формира твоята личност. Иска да ти даде ново сърце (Езекиил 36:26–27).

Семето и почвата: забележителна аналогия

Природата е богата на примери, с които можем да поясним тази духовна истина. Земята сама по себе си е мъртва и не може да произведе живот. За да стане това, в нея трябва да попадне семе. Само семето, което покълва и израства, преобразява мъртвата почва така, че от нея се появява живо растение. Розовият храст или дъбът се състоят изцяло от мъртва, неподвижна материя, която е била подчинена на жизнения закон на семето и е била включена в един нов, жив организъм. Точно както Бог казва, че човекът е пръст, така също и дървото се състои само от пръст. Но не почвата създава дървото, а единствено жизненият закон на семето превръща нейните вещества в дърво.

Бог ни казва, че както земята е неспособна сама по себе си да роди живот, така и нашата стара природа не може нито да върши Божията воля, нито да се стреми към това. Но Бог посява в нашите мъртви души семето на живота, т.е. Своето живо Слово:

Христос, който се открива в писаното Слово. Това семе се подхранва от „водата“ на Божия Дух, Който взема елементите на старата ни мъртва личност и ги оформя в една нова, жива личност по образа на Христос. Това е чудото на новородението.

Живот в друго измерение

И така, в теб съжителстват две естества. Ти си Савел, но и Павел! Ти никога няма да успееш да промениш старата си природа. Никога няма да можеш да направиш от нея нещо ценно за Бога. От друга страна, новото ти естество винаги иска да върши Божията воля, а и не може иначе. Павел описва това ново състояние с изумителните думи: „Христос живее в мен“ (Галатяни 2:20). Произходът на този нов живот е от самия Бог. Бог те нарича Свое дете, а детето, естествено, прилича на своя Баща.

Старата природа постоянно се бунтува срещу Бога. Когато съгрешаваш, греша твоята стара природа, а не новата. Когато вършиш Божията воля, действа твоята нова природа и никога старата. Каква чудесна мисъл! Новата ти природа не може да греша! „Никой, който е роден от Бога – казва Йоан, – не върши грях... и не може да съгрешава“ (1 Йоан 3:9). Но той казва също, че правим Бога лъжец и мамим себе си, ако кажем, че нямаме грях (1 Йоан 1:8,10). На пръв поглед изглежда, че Йоан си противоречи; но всъщност не е така. Също като Павел и Йоан познава вътрешната борба на вярващия.

Християнинът не е шизофреник. Неговата *стара* природа не е раздвоена; тя е напълно *нормална* в естествения си смисъл. Противоречието се обяснява с това, че сега той притежава нов живот. Той живее в едно измерение, което е отвъд опитността на другите хора. Както някой, който е живял в сърцето на пустинята или се е изкачил на Еверест, или е бил на Луната, така и християнинът сега познава един свят, който се простира извън представите на останалите хора.

Хората около нас просто не разбират нищо от всичко това. Естествено в обикновения език не съществуват думи, които да опишат тези опитности. „Човекът няма небесен език“ – е казал някога един мъдрец. Бог е трябвало да създаде за нас една съвсем нова терминология, за да изрази истините, които превишават нашето естествено разбиране. Това Той е направил в Библията.

Библейската терминология

Преди да завършим тази глава, нека разгледаме малко по-подробно изразите, които се използват в Новия Завет, за да се означат двете естества на вярващия. Старото, лошо естество се нарича „старият човек“, „грехът, който живее в мен“ или „грехът в плътта“. Понякога се нарича просто „грехът“ или „плътта“. Последният израз се появява много често в писмата на Павел, но не бива да се бърка с понятието „тяло“, за което в гръцкия оригинал се използва съвсем различна дума. Според Павел тялото на вярващия, макар и все още смъртно, действително е храм на Светия Дух. За разлика от него *плътта* е коренът на греха. Този заразителен „греховен закон“ е проникнал във всички хора и ги държи в плен от момента на грехопадението. При идването на Христос, когато бъдем възкресени в тяло, ние ще се освободим завинаги от тази власт на греха; даже и корените ще изчезнат. Старата природа ще престане да съществува. Какво избавление!

Новата природа също има различни означения в Новия Завет. Така например срещаме понятията „новият човек“, „вътрешният човек“, „Божествената природа“, „роденият от Бога“, „Христос живее в мен“. Но обозначението, което Павел най-често използва, е „дух“. В старогръцкия език не е имало разлика между главни и малки букви и затова не е чудно, че в някои пасажи не става ясно от пръв поглед дали думата „дух“ се отнася до Божия Дух или до новородения човешки дух. Аз мисля, че Бог нарочно е допуснал това двусмислие, за да се наблегне на тясната и неделима връзка,

която сега съществува между Божия Дух и нашия дух в Христос. Двата са свързани един с друг, както детето с майка си преди раждането. Затова апостол Павел казва: „Кой ще ни отлъчи от Христовата любов?“ (Римляни 8:35).

Не обърквай душата с духа!

Гръцката философия възвеличаваше *душата* над всичко останало. От Божия гледна точка душата на човека е мъртва, неспособна за общение с Него. Естественият човек е неспособен да разбере Божиите истини дори и да иска, дори и да е научен гений, защото божествените неща могат да се разберат само от духовния човек (1 Коринтяни 1:18–25; 2:14–15). Единствено духът дава възможност на човека да познае Бога, който е Дух (Йоан 4:24). Душата му е ограничена от „тавана“ на духовното неведение, който тя не може да надскочи.

В Библията думата душа (евр. „нефеш“, гр. „психе“) означава „дъх“, също както и думата дух (евр. „руах“, гр. „пневма“). Но Бог така категорично ги противопоставя, че не се колебае да нарече чисто интелектуалната и лишена от любов мъдрост земна, *душевна* (гр. „психике“, в бълг. превод от 1941г. „животинска“, а от 1886г. „плътска“) и бесовска (гр. „даймониодес“) (Яков 3:15; виж и Юда 19). За разлика от това чрез новородения човешки дух душата на Божието дете е пропита от Божия Дух, който преобразява мисловните процеси и по този начин дарява душата с нарастващо просветление.

Следователно има разрешение на проблема за твоето вътрешно раздвоение, но това разрешение е свръхестествено. Новото рождение е чудо. То е началото на вечния живот, а вечният живот е едно безкрайно чудо.

1.3. Ти – храм на Светия Дух?

Би ли могъл дори да сънуваш такова нещо? Ти наистина си Божият храм! Сега Божият Дух наистина живее в теб. Как бих могъл да повярвам на такава дръзка мисъл, ако Божието Слово не я представяше така недвусмислено? Повече от 30 пасажа в Новия Завет говорят за това, че всяко Божие дете е храм на Светия Дух. Например 1 Коринтяни 6:19: „Или не знаете, че вашето тяло е храм на Светия Дух, Който е във вас, Когото имате от Бога?“

В този единствен стих Павел повтаря три пъти по различен начин, че християните в Коринт имат Светия Дух вътре в себе си. Тук той не прави разлика между силните и слабите християни духовно. Думите му се отнасят за всички. Нещо повече, този пасаж важи не само за християните в Коринт, а и за „всички, които призовават на всяко място името на Исуса Христа, нашия Господ“, както сам Павел пояснява в своя увод (1 Коринтяни 1:2).

Знаем, че голяма част от членовете на коринтската църква са били много несъвършени. Павел ги порицава за редица сериозни грешки, включително разпри, разцепления, съдебни процеси и дори толерирането на един тежък случай на неморалност. На Господната трапеза е царяло безредие, имало е и объркване по въпросите на учението. Някои са стигали дотам, да са се съмнявали във възкресението. Павел ги упреква, че са *плътски* вярващи, духовни „бебета“ (1 Коринтяни 3:1, 2). Въпреки това той не се колебава да каже, че във всички тях живее Светият Дух. Само този един стих (1 Коринтяни 6:19) би бил достатъчен, за да отнеме от всяко истинско Божие дете съмнението дали има Светия Дух вътре в себе си. Духовната сила не играе тук никаква роля. В 1 Коринтяни 3:16 Павел казва още веднъж на същата църква: „Не знаете ли, че сте храм на Бога и че Божият Дух живее във вас?“

Във 2 Коринтяни 6:16 той казва за себе си и за коринтските християни: „Ние сме храм на живия Бог.“

В 1 Солунци 4:8 Павел казва на солунските християни: „Бог ... ви дава Светия Си Дух.“

В Римляни 8:9–11 Павел отъждествява Божия Дух с Христовия Дух и ясно заявява: „Но ако някой няма Христовия Дух, той не е Негов.“ (За онези, които искат по-сериозно да изследват този въпрос, ето още няколко интересни пасажа: Римляни 5:5; 8:15–16, 23, 26–27; 1 Коринтяни 2:12; 12:3, 7; 2 Коринтяни 1:21–22; 5:5; Галатяни 3:2, 5, 14; 4:6; 5:25; Ефесяни 1:13–14; 4:30; Колосяни 2:10; 1 Солунци 4:8; 2 Тимотей 1:7, 14; Тит 3:5–6; Яков 4:5; 1 Йоан 3:24; 2:20, 27; 4:13; 5:6–10.)

Колко окуражително! Ако не го казваше Сам Бог, никога не бих посмял да повярвам, че Той ще се смири дотам, че да дойде да живее в мен и да ме нарече Свое обиталище!

Но Новият Завет ни учи и на нещо още по-удивително. Бог казва, че не само сърцето, но и тялото ни е храм на Светия Дух. Каква привилегия! Когато ходиш по улицата, можеш с пълна вяра да си кажеш, че Бог ходи по улицата заедно с теб, дори вътре в теб. Вечният Бог, който е създал Вселената и дава живот на всичко, който е изворът на мъдростта и силата, е в теб, и постоянно оживотворява цялото ти същество. Той е в теб, за да изпълни живота ти със Своята близост. Той иска да осъществи Своята воля в теб и чрез теб.

Но кой е Святият Дух?

За мнозина темата за Святия Дух е все още една много тайнствена тема. Твърде често в църквите Святият Дух бива оставян пренебрегван или разбиран погрешно. Това, което се говори за Него, свидетелства за най-различни, често невероятно объркани представи. Но Библията ни дава ясна и пълна информация за Святия Дух.

Святият Дух е Бог – за това Библията не оставя никакво съмнение. Това твърдение ни довежда до центъра на най-голямата от всички тайни – тайната на триединството. Думата *триединство* не се среща в Библията. Тя е била въведена в християнския речник дълго след времето на апостолите за по-лесно формулиране на библейската истина за Бога и за отхвърляне на възникналите лъжеучения относно личността на Христос и личността на Святия Дух. Но учението за триединството е много ясно изложено в Библията и аз искам тук да наблегна върху един от неговите аспекти.

Ние четем, че Бог е любов (1 Йоан 4:8,16). Бог сътвори Вселената, за да изрази Своята невероятна любов и защото търсеше любовта на други интелигентни същества, каквито са хората и ангелите. Но кого и какво би могъл да обича Бог, преди да сътвори Вселената? Не може да се обича нещо, което не съществува. Няма любов, ако няма нещо, което да бъде обичано. Тъй като Бог е любов, ние разбираме, че Той не живее, без да обича. Ако Той не обичаше, нямаше да има никакъв живот. Това означава, че и преди сътворението на Вселената Бог трябва да е намирал в Самия Себе Си основание или обект на Своята любов, който Той нарича Свой Син. Между Отец и Сина съществува взаимна, вечна и неизменима любов.

Бог копнее да извести любовта Си на всички интелигентни същества, които е сътворил. Но човекът не може сам да изследва дълбините на Божието сърце. Това е възможно само ако Бог поеме инициативата и Сам се открие и съобщи Своите мисли. Това Той прави чрез Своето *Слово*. В Библията Исус Христос е наречен Божието Слово. Той е израз на Божиата мисъл, която е съвършена любов.

Дъхът на Бога

Една дума не може да се чуе, докато не бъде изговорена, т. е. докато дъхът не придаде „тяло“ или звучене. Така човекът не може да чуе или разбере божественото Слово, докато Бог не „издиша“ или, с други думи, не „изговори“ Своите мисли. Когато Бог придружи Словото Си с енергията на Своя „дъх“, т.е. Своя Дух, това чудесно Слово става разбираемо за човешкото съзнание. Небето се отваря за човека, когато той открие безграничната Божия любов. Гръцката дума *пневма* може да се преведе като *вятър*, *дъх* или *дух*. На български език има разлика между дух и дъх; но в гръцкия и латинския такава разлика не съществува. Там се използва една и съща дума, за да се изразят и двете. Това се вижда ясно в Йоан 3:5–8, където Исус говори за действието на Светия Дух и казва, че „вятърът духа накъдето си ще“. В оригинала тук е употребена думата *пневма*, която означава и вятър, и дух.

Светият Дух е Дъхът на Бога, така както Исус е Синът и Словото на Бога. Докато словото изразява мисълта на сърцето, дъхът го прави да се чува. Синът на Бога е Сам Бог, който се изразява, изговаря Своето неизследимо Слово и открива радостта на Своята любов. Духът на Бога е Бог, който прави Словото Си да се чува и го обяснява на човешкия разум.

Бог действа в теб

И тъй като Божият Дух те оживотворява, Той ти известява Божиите мисли. По този начин Той оформя в твоето съзнание образа на Христос. Първото Му желание е да ти открие Христос. Той иска да Го изрази *чрез* теб, защото, след като веднъж си приел светлината, ти сам ставаш източник на светлина. Бог започва да свети чрез твоя живот. Ти ставаш отражение на Неговата любов.

Когато отвориш сърцето си за Бога, Неговият Дух идва в теб. Също както пролетното слънце събужда земята и кара растенията да разцъфнат, както влюбеното лице на едно момиче покорява сърцето на младия мъж, така и Светият Дух събужда в теб Христовия живот, щом влезе в живота ти. До преди малко ти си бил мъртъв в греховете си (Ефесяни 2:1), но сега твоят мъртъв дух е съживен. Ти си роден отгоре. Душата ти проглежда и ти с удивление виждаш чудото на вечната Божия красота. Поглеждаш право в Божието лице. Ти си едно бебе, току-що родено в царството на светлината. Ти си най-младият член на Божието семейство!

С теб се е случило едно истинско чудо. Бог нарича това чудо новородение. Това е началото на вечния живот. Светото Писание учи, че всичко това е дело на Светия Дух. Той записва Божия закон в сърцето ти и преобразява целия ти живот. Той разпалва в теб Божията любов и ти открива Божията слава в лицето на Исус Христос. Ти започваш да опознаваш небето от собствен опит.

А после?

„Като почнахте в Духа (гр.: чрез Духа) – казва Павел (Галатяни 3:3), *нима* сега се усъвършенствате в плът (или чрез плътта)?“ Божият Дух започна това чудесно дело в теб и само Той може да го продължи. Павел добавя: „Ако по Духа живеем (или сме получили живот), по Духа и да ходим (или да вървим по-нататък, да напредваме, да бързаем нататък)“ (Галатяни 5:25). Християнският живот може да се живее на тази земя единствено чрез силата на Светия Дух. Без Него никой не може да стане дете на Бога. Никой не може *сам да се роди*, нито пък *да порасне сам*. Това е дело единствено на Бога.

1.4. Пълнотата на Духа

Действителният живот на един Исусов ученик

„Изпълняйте се с Духа“ (Ефесяни 5:18). Светият Дух живее във всяко Божие дете, но не всяко Божие дете има пълнотата на Духа. Твърде често хората смятат, че тази пълнота е духовен „лукс“, запазен за неколцина специални светци. Но съкровено желание на Бога е *всички* ние да имаме „цялата Божия пълнота“. Павел описва тази опитност като познаване на Христовата любов, „която никое знание не може да обгърне“ (Ефесяни 3:14–19). Изглежда, че християните, които разбират това, са малко. В повечето случаи те изглеждат доволни да водят един посредствен или направо беден духовен живот. Но в Божиите очи пълнотата на Духа не е лукс, тя е *необходимост*. Бог държи на нея. „Изпълняйте се с Духа“: това е заповед. Следователно да останем без тази пълнота, е не само неестествено; то е грях.

Чрез новородението ти влизаш в Божието царство, но трябва ли да оставаш при вратата? Нима Бог, който те е спасил от ада, няма след това да те пази навсякъде по пътя! Тъй като Бог е безкраен, то и вечният живот предлага неограничени възможности. Защо да ограничаваме Неговия Дух с нашето неверие? Стреми се към най-големите височини!

Двете нива на християнски живот

Бог прави ясна разлика между духовния и плътския християнин (1 Коринтяни 3:1–3; Евреи 5:11–14). Плътският християнин е като бебе, което още пие мляко от биберон. Духовните му сетива не са достатъчно развити, за да може да изследва Божиите „дълбочини“ (1 Коринтяни 2:9–12). Малкото дете в духовно отношение се препъва в най-първите неща на вярата. За разлика от това възрастният вярващ може да прави разлика между добро и зло и е способен да научи на духовните истини и други вярващи.

Павел ни казва, че някои вярващи насочват ума си само към Божиите неща, докато други се стремят към плътските (Римляни 8:5–7). Духовният християнин отстъпва всичките си права на Бога. Той се доверява на Исус Христос за всичко и с цялото си сърце желае да върши Божията воля. Бог може да изпълни изцяло такъв човек и да го употребява пълноценно. За разлика от това плътският християнин бива постоянно примамван от светските неща и дори грехът му изглежда привлекателен. Той занемарява възможността, която Бог му дава, да задълбочава духовния си живот. Такъв един християнин остава окаяно слаб и залита ту наляво, ту надясно под притегателната сила на всякакви безполезни неща. Той е постоянно отчаян и страда, защото дълбоко в себе си познава истината и искрено обича Бога. Плътският християнин иска да върши Божията воля, но в ежедневието си опит често е неспособен за това. Той е Божие дете, което е все още незряло; той не е пораснал. Новороденото бебе е нещо много радостно; но на едно 40-годишно бебе човек вече не може да се радва. То прави стряскащо и отблъскващо впечатление и е достойно за съжаление. Духовният християнин е изпълнен с Божия Дух. Плътският християнин има Божия Дух във и „със“ себе си, иначе не би бил Божие дете; но му липсва жизнената сила и изобилната пълнота на Духа.

Разликата между инсталиране и поддръжка

Разликата между тези две духовни „нива“ може най-добре да се обясни с помощта на нещо като притча. Представи си две къщи, построени една до друга. И двете са включени в една и съща водопроводна и електрическа система. Но в едната от къщите инсталацията е добра – можеш да имаш светлина и вода, когато и колкото си поискаш. В другата къща има изгорели кабели и спукани тръби. Когато отвориш крана, изтичат само няколко капки вода. Ако натиснеш ключа, разбираш, че

електрическата крушка е изгоряла и на никого не му е дошло наум да я смени. Но и двете къщи имат еднакво снабдяване с вода и електричество! Разликата се крие в поддръжката на всяка къща.

Както виждаш, плътският християнин би могъл да бъде точно толкова *благословен* като духовния християнин, но за съжаление той не се възползва от постоянната пълнота, в която живее духовният християнин. Той непременно трябва да повика божествения „водопроводчик“ или „електротехник“, за да дойде и постави в ред неговата „инсталация“!

За какво ни е нужна е пълнотата на Духа?

Бог ни дава пълнотата на Своя Дух, *за да можем да вършим Неговата воля*. А Неговата воля е изгубените души да познаят Христос. Тази истина има две страни:

1. В Деяния на апостолите ние виждаме, че учениците отново и отново се изпълваха със Светия Дух. Тази пълнота на Духа трябваше да направи тяхното свидетелство за Христос ефективно. По този начин в деня на Петдесетница (Деяния 2) Светият Дух ги направи способни да убедят повече от 3000 души и да ги доведат до Христа. По-късно, когато Петър застана пред Синедриона (Деяния 4:8), и говори за разпъването на своя Господ, той с удивителна смелост ги обвини за това престъпление. След като излязоха от затвора (Деяния 4:31), Петър и Йоан говореха Божие Слово с дързост. Четем също и за Варнава, сподвижника на Павел, че е бил пълен със Светия Дух (Деяния 11:24). Павел смъмря магьосника Елима, приятел на кипърския управител, и връзва бесовските му сили (Деяния 13:9).

От изброените примери виждаме, че Божият Дух в Своята пълнота облича с *божествен авторитет* словото и свидетелството на апостолите. След всичко онова, на което Христос ги беше учил, те знаеха, че Светият Дух ще дойде, за да изявива Него (Йоан 15:26–27; 16:13–15). Това се вижда ясно от Деяния 4:32–33: „И апостолите с голяма сила свидетелстваха за възкресението на Господа Исуса.“ Значи Духът те изпълва, за да свидетелства за Христос на света *чрез теб!* Бог иска чрез теб да убеждава хората, че Той е Истината.

2. Освен това от Деяния на апостолите научаваме, че Светият Дух дойде, *за да свърже всички Христови ученици помежду им*. Той дойде, *за да ги изпълни с любов*. Той използва тази божествена любов като оръжие, с което обръща света. Тази любов свидетелства за близостта на Исус (Йоан 13:34–35). Христос е обещал, че светът наистина ще повярва в Него, ако ние, Неговите ученици, се обичаме така, както Той ни възлюби. Ние трябва да имаме помежду си същата любов, която Той ни показва на голготския кръст. *Това присъствие на Исус сред нас е жизнено необходимо за нашето свидетелство и идва от Божия Дух*. Четем: „А множеството на повярвалите имаше едно сърце и душа; и ни един от тях не казваше, че нещо от имота му е негово, но всичко им беше общо. И апостолите с голяма сила свидетелстваха за възкресението на Господа Исуса; и голяма благодат почиваше над всички тях“ (Деяния 4:32–33).

Какво представлява пълнотата на Духа?

Тъй като обемът на книгата не позволява подробно разглеждане на темата, мога да дам само кратко обобщение на това, което съм открил. Надявам се все пак, че ще можеш да получиш представа за безкрайната пълнота на живота „в Христос“. За съжаление в някои християнски църкви хората почти нямат отношение към Светия Дух. В други пък не се говори за нищо друго освен за Светия Дух, но това, което се говори за Него, често е изопачено. Правят се опити да се ограничи действието на Духа до една или две форми, като много пъти дори и те са неправилни тълкувания на Писанието! И двете становища са погрешни и еднакво трагични.

Както бялата слънчева светлина се състои от спектър от седем цвята, така и Светият Дух, когато ни изпълва, изявява Христос в нашия живот чрез седмкратно действие. Неговата дейност съдържа такова благословено разнообразие, каквото виждаме разкрито и в творението, което впрочем също е Негово дело. Хората обиждат и унижават Божия Дух със своята склонност да Го сведат до една формула. Но Той е Бог и дори и всемирът не може да изрази цялата красота и многообразие на Неговото същество.

Седемте белега на пълнотата на Духа

1. Свидетелството на Духа

а) Светият Дух *свидетелства на нашия дух*, че сме Божи деца (Римляни 8:16). „Който вярва в Божия Син, има *това свидетелство в себе си*“ (1 Йоан 5:10). Този е източникът на нашата сигурност. Но не бива да забравяме, че Светият Дух е създал Божието слово, за да ни говори чрез него. Божият Дух, Божието Слово и Божият Син са неразделими. Ти не можеш и не бива да ги отделяш. Библията е наръчникът на Духа. Не можеш да имаш Христос без Духа, нито Духа без Писанията.

б) След това Той свидетелства за Христос чрез нас (Йоан 15:26–27). Той придава на нашето свидетелство божествен авторитет. Това е единственият начин, по който можем да убедим хората в истината.

2. Плодът на Духа

Светият Дух създава в нас плод (Галатяни 5:22). *Този плод на Духа е Христовият характер*, съставен от девет качества: *любов, радост, мир, дълготърпение, благодат, милосърдие, вяроност, кротост, себеобуздание*. Тези качества всъщност са различните аспекти на *любовта*. Аз виждам пълнотата на Духа в един човек не по неговите думи, а по това дали той показва Христовата любов, т.е. дали е готов да умре на кръста за своя брат. Когато Божият Дух изпълва човека, той става смирен като дете (Матей 18:5).

Когато сме изпълнени със Светия Дух, ние *обичаме Бога с цялото си сърце* (Матей 22:37), *ближния си* – като себе си (Матей 22:39) и *брата си* – така както Христос ни е възлюбил (Йоан 15:12). Това е чудо, но е факт.

3. Общението на Духа

Светият Дух създава общение или *братство* (2 Коринтяни 13:14). Гръцката дума означава „споделяне“.

а) Когато Светият Дух ни изпълни, Той същевременно ни дава едно необикновено общение *с Бога* (1 Йоан 1:3). Ние споделяме всичко с Него. Той е мой и аз съм Негов. Христос принадлежи и на двамата ни. Аз споделям с Бога обекта на Неговата любов.

б) После Той ни дава тясно общение *с нашите братя* (1 Йоан 1:7). Ние споделяме Христовия живот, както е описано в Деяния 4:32. *Божият Дух никога не разделя вярващите*. Той ги обединява. Можеш да бъдеш сигурен, че всичко, което разкъсва Христовото тяло, не идва от Бога, а от един зъл източник.

4. Ходатайството на Духа

а) Той е нашият *Застъпник*. Той се моли *за нас* с „неизговорими стенания“ (Римляни 8:26–27). Той е нашият друг „Адвокат“ (Йоан 14:16). Това е смисълът на гръцката дума, която понякога се превежда и като „Утешител“ или „Съветник“. Същата дума е използвана и в 1 Йоан 2:1, където Исус е наречен

наш „Ходатай“. И така, ние имаме един Ходатай на небето, отдясно на Бога, и един Ходатай при нас, тук на земята! Каква мощна подкрепа!

б) Той се моли *чрез нас* (Юда 20). Пълнотата на Духа намира израз в един интензивен молитвен живот. Сега самите ние ставаме застъпници пред Бога, защото се молим в „свещилището“ за онези, които са отвън.

5. Поучението на Духа

а) Той ни учи (1 Йоан 2:20, 27; Йоан 16:13–15). Целта на Неговото поучение е *да ни открие Господ Исус Христос*. Само чрез Него ние можем да познаем Отца и никой освен Божия Дух не може да ни открие Божия Син.

б) За да направи това, Той си служи с *Божие слово*; Библията става за нас една кристално ясна книга; книга-огледало, в което откриваме Божието лице (2 Коринтяни 3:18; Псалм 119:130).

6. Ръководството на Духа

Той ни *води* или *управлява* (Римляни 8:14). Както Израел бе воден през пустинята от облака на Божието присъствие, така и ние, когато се изпълваме с Духа, ставаме чувствителни за това, което Той иска да ни покаже. Така Духът може да ни преведе през пустинята до изпълнението на Божието обещание в Христос. За да ни ръководи, Той използва три средства:

а) *Писаното Слово*. Ако Бог ясно казва нещо в Библията, това е достатъчно. Не е нужно да търсим по-нататъшно ръководство.

б) *Обстоятелствата*. Когато става дума за подробности, Бог често използва обстоятелствата, за да изяви волята Си в конкретна ситуация. Това важи за вярващия, който е близо до Бога.

в) *Божият глас* в нашето съзнание, едно *вътрешно убеждение*. Едно такова убеждение никога не е в конфликт с Библията. Неговият глас винаги съвпада със Словото Му. Единствено от Словото ние ще се научим да различаваме духовете и да откриваме измамата на Сатана, когато той се опитва да имитира Божия глас.

В Деяния 10 глава Бог използва и трите средства, за да отведе Петър в дома на Корнилий. Какво благословение за целия свят донесе това водителство на Духа! По същия начин Божият Дух води и слугата на Авраам (Битие 24) и му помогна да намери жената, която по-късно щеше да стане майка на светия народ.

7. Дарбите на Духа

Чрез духовни дарби Той ни прави способни да служим на Бога. Светият Дух иска чрез нас да възвести Христос на целия свят. Той знае най-добре как всеки вярващ може да служи на Бога. Бог не създава хората на конвейер. Твоята личност е абсолютно уникална. Бог те е създал специално за Себе Си. За теб Неговият Дух е приготвил едно неповторимо богатство от благодат, което Той може да даде само на теб.

Никой от нас не може да служи на Бога със своите човешки способности. „Плъътта“ не може да върши Божията воля. Тя може да направи само едно – да развали всичко! Дори Мойсей трябваше да прекара 40 години на смирение в пустинята, за да научи тази тежка истина; но когато се върна обратно, сред като беше срещнал Бога, той се изправи пред тогавашния владетел на Египет. Мойсей нямаше нищо освен жезъла в ръката си и Божието Слово в сърцето си. И какъв успех! Дори и книгата, която сега четеш, е резултат от това събитие!

Затова помози се Бог да ти даде онези духовни способности, от които се нуждаеш, за да можеш пълноценно да Му служиш.

„И не се опивайте с вино... но изпълняйте се с Духа“ (Ефесяни 5:18)

Тази изключително важна заповед заслужава да бъде изследвана внимателно. Защо хората постоянно търсят стимулиране чрез алкохол, наркотици и други подобни? Просто им липсва истинският стимул на Светия Дух. Изкуствените стимулиращи средства на този свят само влошават състоянието ни. Единствено Божият Дух може да стимулира човека, да го прави способен да върши Божията воля и същевременно да обновява силите му и да прояснява погледа му. Дори в християнския свят се забелязва определена тенденция да се прибегва към заместителни стимулиращи средства, вместо да се разчита на Божия Дух. Хората предпочитат да разчитат на пари, на някоя могъща организация, на някаква особена опитност или на някой значим човек, но не и на Божия Дух. Но накрая всичко това ни оставя отчаяни и объркани. Може да се разчита единствено на Бога.

Вярващият също се нуждае от стимулиращо средство. На война изтощеният войник често получава глътка ром, за да добие сили за задачата, която не би могъл да изпълни сам. Християнинът се изправя срещу един свят, който разпъна неговия Господ, и затова той се нуждае от свръхестествена смелост и радост. И Светият Дух действително ни дава изумителна смелост и преливаща радост.

Ключът към правилното разбиране

Нека разгледаме по-отблизо този стих. Пълното значение на оригиналния текст не винаги личи ясно от превода. Гръцкият глагол тук е употребен в *„продължителна заповедна форма“*. Смиълът на изречението е: *„Постоянно се изпълвайте с Духа.“* Става дума за продължително, непрекъснато действие, а не за една еднократна, окончателна опитност. В гръцкия език съществува *„проста“* или *„завършена заповедна форма“*, но Павел не използва нея в този контекст. Той съзнателно употребява продължителната форма на глагола.

Това има голямо значение. По този начин Светият Дух ни открива една важна истина за Себе Си. *Ние не получаваме пълнотата на Светия Дух веднъж завинаги!* Това не е еднократно, окончателно събитие. Никой не може да напише на вратата на сърцето си: *„Аз вече имам всичко!“*.

Новорождението, от друга страна, е необратимо действие на Бога. Ако сега съм станал Божие дете, винаги ще бъда такова. Аз не мога от днес за утре да сменя родителите си, а в другиден отново да стана тяхно дете. (Благодари на Бога за сигурността на твоето новородение!) За разлика от това днешното ми изпълване с Духа по никакъв начин не гарантира, че ще бъде изпълнен и утре. Ние по всяко време можем да загубим пълнотата на Духа. Но, слава Богу, можем и да я възстановим отново, макар че често трябва да плащаме висока цена за това.

Ти не си бутилка!

Много хора смятат, че пълнотата на Духа може да се постигне по същия начин, както се пълни бутилка с шампанско! След като се напълни, се затваря внимателно и се залепва красивичък етикет. Ти също можеш да направиш това и през целия си останал живот да се разхождаш с надписа: *„Получих я през еди-коя-си година!“* Но каква е ползата от една бутилка, стояща в мазето или даже върху масата, ако не се отвори и изпразни?

Не, така не може да се постигне пълнотата на Духа. Ние не можем да притежаваме Бога, за да си Го държим само за себе си. Соломон беше прав, когато каза, че небето и небето на небесата не могат да поберат Бога (2 Летописи 6:18; виж и Исая 40:12–28), а какво остава за едно човешко същество! Ние можем да изпитаме пълнотата на Бога само дотолкова, доколкото позволим на Неговия Дух да протича през нас. Човешката душа не е бутилка! Тя по-скоро прилича на тръба или електрическа жица;

или още повече – на планински поток или река. Реката постоянно получава водата си от планинските извори и непрекъснато я дава на долината. По същия начин и ние можем да се изпълваме с Божия Дух, ако всеки момент получаваме тази пълнота отгоре и я предаваме на света около себе си. Бог иска от нас да бъдем река, а не яз! Канал, а не бутилка!

Истинското значение на пълнотата на Духа

Ние не получаваме пълнотата на Духа за наше собствено удовлетворение. Тя ни се дава, *за да можем да вършим Божията воля*. Човек намира истинско удовлетворение само когато върши Божията воля. Когато Бог намери един човек, който Го обича толкова, че иска да живее само за Него, Той се отваря за този човек и го превръща в проводник на Своята любов. Цялата сила, интелект и доброта на Бога са на разположение на такъв човек, за да може да върши Божията воля, а тя е: *да се открива Христос на света*.

Едно дърво, което е подчинено на законите на творението, обогатява земята и радва човешкия дух със своята красота. По същия начин човекът намира дълбоко удовлетворение, когато живее според Божия закон. Исус нарича такъв човек „светлината на света“ и „солта на земята“ (Матей 5:13–14). Най-голямата радост, която може да изпита едно Божие дете, е да доведе друг човек до Бога. Сам Бог става удовлетворен от това. Бог е любов и Библията казва, че човекът е създаден по Божия образ. Следователно човек достига върха на своята опитност, когато обича, т.е. когато Божият Дух започне да обича чрез него. Без Бога сърцето на човека остава празно. И копнежът на празното сърце го тласка без посока в търсене на смисъла на неговия живот. Но когато Бог запълни тази празнота, човек открива истинската причина за своя живот в Него, Който е изворът на живота. Животът му придобива смисъл. Светият Дух преобразява неговата личност и придава съвсем ново излъчване. Той започва да обича.

Защо са двете езера?

Светата земя ни предлага един нагледен пример за принципа на духовната пълнота. В Израел има две големи езера: Генисаретското езеро и Мъртво море. Тези две езера онагледяват една изключително важна духовна истина. И двете се запазват с една и съща вода, която се стича от Ермон, най-високата планина в страната; и въпреки това те се различават като живота и смъртта.

Генисаретското езеро, което е съвсем близко до ермонските снегове, получава водата си направо от извора и предава нататък всичко, което получава. Тази жива вода непрекъснато протича през езерото и продължава надолу по долината на Йордан. Тя е прясна и в нея има много риба, а по бреговете – буйна растителност.

Мъртво море получава същата вода, но не от извора, а *от втора ръка* – от Генисаретското езеро. То не отдава нищо от онова, което получава. Разположено е в дълбока падина на толкова ниско ниво – около 300 м под морското равнище, че там цари задушаваша жегла. Цялата получена вода се изпарява. Тази, която остава, от година на година става все по-горчива от сол, което прави невъзможен живота в езерото и по бреговете му. Всичко наоколо е изсъхнало, неплодно, вкаменено от сол – истинска пустиня. Казват, че дори птица, която се осмели да прелети над това море, ще се задуши и ще падне. Една-единствена капка от тази вода, попаднала в окото, гори като киселина. Знам това от опит.

Тълкуване на илюстрацията

Нека научим истината, която Божият пръст е записал в географията на Светата земя.

Духовният вярващ е като Генисаретското езеро. Той живее близо до Бога – до Извора на своя живот. Той се оживотворява постоянно от безкрайния поток на божествен живот, който протича през него. Тъй като винаги е отворен за Бога и за хората, Божият Дух го изпълва и непрекъснато обновява живота във и около него.

Плътският вярващ е като Мъртво море. Той е далеч от Извора и е зависим в духовния си живот от други християни, а не търси източника на силата си в прякото и дълбоко общение с Бога. Той наистина получава Божия Дух в изобилие, но е неспособен да употреби това богатство. Той живее на толкова ниско духовно ниво, че изобилието се изпарява веднага щом го получи. Той е постоянно разочарован. Плътският християнин живее с една горчивина, която расте от година на година. Той не е способен да стимулира духовен живот и да го предава наоколо. Слава на Бога, че един ден водите на Мъртвото море ще бъдат изцелени (Езекиил 47:8–9). Значи за плътския вярващ също има надежда – но само ако позволи Бог да се намеси в неговия живот.

Бог иска пълнотата на Духа да бъде нормалното състояние на всеки Христов ученик. Това, което виждаме наоколо, е трагично! Трябва да признаем, че на тази земя ненормалните християни са ужасяващо много. Сигурно ти не искаш да увеличаваш броя им! От днес бъди постоянно изпълнен с Божия Дух!

Ти Генисаретско езеро ли си? Или Мъртво море?

Част II: Трите основни духовни правила

Въведение

Седемте стълба на мъдростта

„Защото никой не може да положи друга основа освен положената, която е Исус Христос“ (1 Коринтяни 3:11).

„Но всеки нека внимава как гради на нея“ (1 Коринтяни 3:10).

Божията мъдрост ни учи как да градим дома на нашия духовен живот. Основата е била положена, когато си се новородил. Оттогава твоят храм се строи. Ако той се строи според принципите на божествената мъдрост, ще издържи на всеки вятър и буря (Матей 7:25).

Християнинът е свободен да гради върху основата на своята вяра, като може да избере да гради или с нетрайни материали (като дърво, сено или слама, които не могат да устоят нито на огън, нито на буря), или със солидни материали (като злато, сребро или скъпоценни камъни, които нищо не може да разруши) (1 Коринтяни 3:12–15). При завръщането на Христос, когато се изправим лице в лице с Бога, зданието или ще издържи, или ще рухне. Основата ще остане – вярата в Христос не ни се отнема. Но постройката, която сме издигнали върху нея, може да изчезне в пламъци. В този случай ние няма да загубим спасението си, но ще загубим наградата си (15 ст.).

„Мъдростта съгради дома си, издяла седемте си стълба“ (Притчи 9:1).

Кои са седемте стълба на мъдростта, върху които почива Божият храм? Когато на младини прочетох този стих, той ми направи много силно впечатление. Бях убеден, че трябва да има седем основни принципа, седем фундаментални истини, върху които Бог изгражда духовния ни живот и го прави непоклатима реалност. Много години ми бяха необходими, за да открия седемте истини, които ще изложат в следващите глави.

Три основни правила и четири дисциплини

Прочитайки Библията година след година, аз непрекъснато откривах три основни духовни правила, без които не може да има живот в пълнота. Освен това намирах и четири дисциплини или навици, в които трябва да се упражняваме, за да подхранваме и укрепваме този живот. Ако искаш, можеш да си представиш тази идея като маса, съставена от три дъски и подпряна на четири крака. В следващите глави ще изследваме най-напред трите правила, а след това – четирите дисциплини.

Може би си мислиш, че усложнявам нещата. Ни най-малко! Както седемте цвята на дъгата се сливат в бяла светлина, така и всички тези духовни фактори образуват единственото условие за придобиване Божията благодат, а то е вярата – вярата в Христос. Вярата е единственото условие за нашето спасение. Около 150 пасажа в Новия Завет ясно говорят за това. Колко често Исус казваше: „Да ти бъде според вярата ти!“

В своите писма апостол Павел настоява, че щом сме започнали с вяра, трябва и да продължим с вяра. Ние не можем да постигнем съвършенство със собствени усилия. Бог започва това дело и Бог го завършва.

Само Божият Дух може да ни даде вечен живот и само Той може да го развие. Животът в Христос почива само на една тайна: вярата в Христос. В следващите глави, където по-подробно обяснявам седемте стълба, искам да покажа нещо много важно: ние трябва абсолютно да се доверим на Христос за всичко. Трябва да Му се доверим не само за бъдещия свят, но и за всичките си проблеми още сега – тук, на земята.

Има три „спирки“ на спасението: минало, сегашно и бъдеще. Библията свидетелства, че единственият ключ и за трите е вярата. Чрез вярата в Христос ти си бил спасен от *наказанието* за твоя грях. Чрез вярата ти ежедневно се избавяш от *властта* на греха. Чрез вяра при завръщането на Христос ти ще се освободиш от *корена* на греха.

Но Библията ни открива, че има *две пречки* за вярата: нечистата съвест и злата воля. Нека да разгледаме тези два проблема по-внимателно.

Основата на нашето разглеждане

Ако започнеш да учиш при известен професор, той ще очаква от теб да си купиш книгата или книгите, които той е написал, и да ги изучиш внимателно. Ние, християните, имаме божествен „професор“ – нашият Учител е Духът на истината и Той е написал един съвсем разбираем учебник – Библията! Доста е глупаво да предполагаме, че можем да научим нещо от Неговото обучение, ако не сме готови подробно да изучаваме това, което Той е написал.

Четирите библейски заповеди, които се отнасят до Святия Дух

В Библията Святия Дух ни разкрива Своята личност. Той ни дава четири заповеди, които се отнасят лично до Него. Тези четири заповеди са условия за отношението, което Той иска да изгради с нас. Затова е изключително важно да разберем смисъла на тези четири заповеди и да живеем според тях. В предната глава вече се запознахме с първата от тях. Ще я нарека *общата* заповед: „Постоянно се изпълвайте с Духа.“ Но това още не ни показва *как* да се изпълваме.

Трите основни духовни правила

На този въпрос отговарят другите три заповеди и поради тази причина аз ги наричам трите *специални* заповеди. Те са трите основни правила за духовен живот, трите предпоставки за пълнотата на Светия Дух. Те непрекъснато се явяват в цялата Библия (напр. в 1 Тимотей 1:5 и Евреи 10:22; също и при описанието на приносите в Левит 1–5). Две от тези заповеди са формулирани като забрани и се отнасят до нашето

съзнание и нашата воля. Третата е формулирана положително и се отнася до нашата вяра.

Ако разберем значението на тези три заповеди или основни правила и с Божията помощ ги практикуваме, можем да бъдем сигурни, че Бог ще ни изпълни със Святия Дух. Следващите три глави се занимават с тези *три основни правила*, от които зависи пълнотата на Духа.

След това ще разгледаме така наречените *четири дисциплини*, чрез които трите основни духовни правила се подкрепят и подсилват. (Моля те, не обърквай четирите дисциплини с четирите заповеди, които се отнасят до Святия Дух!) Божията мъдрост може да изгради твоя духовен живот и да го превърне в здание с непреходна стойност на основата на тези седем установени от Него стълба. Не съм намерил други духовни фактори с подобно значение.

2.1. Проблемът с твоята съвест

Първото основно духовно правило: „*Не оскърбявайте Светия Божия Дух*“ (Ефесяни 4:30).

Какво правиш, когато, въпреки че си новороден, се уловиш, че нещо си сгрешил?

Писанието ни учи, че нищо не може да ни отлъчи от Божията любов (Римляни 8:31–39).

Обаче нашата съвест като че ли ни казва точно обратното. Когато не сме били послушни на Бога, ние чувстваме, че Той не одобрява това. Вече не смеем да Го погледнем в лицето. Чувстваме се неспособни да се молим или да говорим за Него на другите. С други думи, съвестта ни не е чиста.

Намираме се в много плашещо състояние. От една страна, Библията ни казва, че Бог вече е простил и изличил греховете ни. Той ни счита за праведни, тъй както Христос е праведен. От друга страна, ние самите се чувстваме наистина виновни. Какво трябва да бъде тогава нашето становище?

Отговорът е очевиден: трябва да се разкаем. А после? Имаме ли нужда да получим Божията прошка отново?

Нашият обвинител и нашият Застъпник

Библията ни разкрива, че на небето ние имаме един обвинител и един Застъпник. Според Откровение 12:10 дяволът е клеветник на братята, който ги клевети денем и нощем пред Бога. А в 1. Йоан 2:1 четем: „Дечица мои, това ви пиша, за да не съгрешите; но ако съгреша някой, имаме Ходатай при Отца, Исус Христос праведния.“

Когато съгреша, не те обвинява Господ Исус, а дяволът. Дяволът притиска твоята съвест, която, разбира се, вижда злото, което си извършил. Той иска да те накара да повярваш, че Бог те е осъдил и е затворил вратата пред теб. Неговата главна цел е да изкриви образа на Бога в сърцето ти, за да забравиш цената на Христовата кръв. Той иска да не осъзнаеш, че Бог те е примирил със Себе Си в разпнатия Христос. Дяволът иска да виждаш Бога като враг, който има нещо против теб, който те отблъсква, който вече не те обича. Няма нищо по-трудно от това да повярваш в Божията любов. Ако дяволът успее да те разколебае в тази твоя увереност, той лесно може да те хвърли в депресия и отчаяние. По този начин клеветникът се опитва да те победи.

Той щеше да бъде напълно в правото си, ако Исус не беше умрял точно за този грях и не беше възкръснал, за да потвърди твоето оправдание. Сатана разполага с едно страшно оръжие срещу теб – Божията справедливост и Божия закон. Но този аргумент

е станал вече невалиден, защото справедливостта и законът на Бога са вече удовлетворени.

Можеш да си представиш нещата така: дяволът стои от лявата страна на Бога и те обвинява. Твоята съвест усеща цялата тежест на неговото обвинение и той се опитва да те накара да повярваш, че Божията справедливост те осъжда. Затова си така потиснат. Но я погледни! От дясната страна на Бога ти имаш един Адвокат, който те защитава и който отговаря за всички твои прегрешения вместо теб. Исус не те обвинява! Той говори в твоя защита, Той се моли и ходатайства за теб, Той те е изкупил със Своята кръв. Това е темата на чудесното Писмо към евреите, както ще разбереш от следните стихове: Евреи 2:17–18; 4:14–16; 7:11–15, 24–28; 9:11–15, 24; 10: 10–14, 19–22). Бог Отец гледа прободените ръце на Своя Син. Пред лицето Му е вечно валидният аргумент на Неговата скъпоценна кръв, която е била пролята за теб и затваря устата на обвинителя. На обвинението на дявола Исус отговаря: „Справедливостта на Божия закон е напълно задоволена, защото този грях е вече изличен. Кръстът е едно завършено дело. Аз лично съм платил за това престъпление. Аз вече изстрадах ада, който този човек заслужаваше. Той е оправдан.“ Белезите на Исусовите ръце и кръвта, която Той проля, са вечното свидетелство, че твоят случай е приключен. Папките са вече унищожени. Няма какво повече да се каже.

Сатана е силен и хитър. Ако слушаш обвиненията му, ще изпаднеш в едно състояние на непрестанно отчаяние. Съвестта ти постоянно ще те мъчи. Най-накрая дори ще забравиш какво е направил Христос за теб. Но ако слушаш гласа на твоя Застъпник, всеки път ще чуваш тези чудни думи: „Простено ти е. Грехът ти е изличен.“ Това е чудото на Божията благодат. Делото на Исус на кръста те спасява не само от бъдещия ад. То може и днес да те запази от обвинителя. На теб ти е простено.

Твърде лесно?

Сигурно ще ми кажеш: „Всичко това е много красиво, но е твърде лесно! Наистина ли смяташ, че мога да си съгрешавам спрямо Бога и после грехът ми да се изличава автоматично? Съвестта ми не ми позволява да повярвам в такова лесно разрешение!“

Прав си, решението не е толкова просто. Само си помисли колко трудно беше то за Бога. Най-малкото ти прегрешение струваше на Бога мъчението и смъртта на Неговия Син. Кръвта на Исус бе всичко друго, но не и „лесно разрешение“. Но Бог иска ти да повярваш в безмерната цена на тази уникална жертва. Сам Исус извика на кръста: „Свърши се!“ (Йоан 19:30). Да не разчиташ на Неговата прошка, е просто неверие. Дяволът иска да ти отнеме тази сигурност и отново да те хвърли в страх. Ако това му се удаде, той парализира твоя духовен живот и прави вярата ти безплодна и безпомощна.

Но „ако Бог е откъм нас, кой ще бъде против нас? ... Кой ще обвини Божиите избрани? Бог ли, Който ги оправдава? Кой е оня, който ще ги осъжда? Христос Исус ли, Който умря, а при това и биде възкресен от мъртвите, Който е от дясната страна на Бога и Който ходатайства за нас? Кой ще ни отлъчи от Христовата любов... от Божията любов, която е в Христос Исус, нашия Господ?“ (Римляни 8:31–39).

Твърде лесно ли е? Истината е, че няма друг път да се получи Божията прошка. Благодарни на Бога и я приеми.

Съзнаваш ли съвършенството на делото, което Бог е извършил за теб? Разбрал ли си наистина цената на Христовата кръв? Бог ни призовава да пристъпим в Неговото присъствие, защото Исус е нашият Първосвещеник, нашият Ходатай, а не наш враг (Евреи 10:19–22). Но това ли е всичко, което трябва да знаем, за да възстановим общението си с Бога?

Двете страни на Божията прошка

Има едно условие за освобождаването на нашата съвест. Новият Завет ни показва съвсем ясно, че единствената основа за Божията прошка е кръвта на Исус. Но тази прошка има две страни.

Съдийската прошка на Бога

Преди моето новорождение Бог беше мой Съдия, а аз бях убиецът на Неговия Син, преследван от Неговия закон. Но в този ден Бог като Съдия прости всичките ми грехове – минали, настоящи и бъдещи. От този миг Бог вече не вижда моя грях. В Неговите очи аз съм праведен, както е праведен Исус. Той вижда моите грехове като грехове на Исус, а Исусовата смърт – като моя. Така проблемът за греха е разрешен – Неговата смърт изличава моите грехове. Праведността на Исус сега е моя праведност. Моето сърце принадлежи на Исус и Неговото възкресение е станало моят нов живот. Чрез този акт на Бога, който Павел нарича в Римляни 6:3–4 „духовно кръщение“ (на което водното кръщение е образ или символ), аз съм станал едно с Исус Христос в Неговата смърт и Неговото възкресение. Тъй като Той ме счита за мъртъв и погребан с Христос, Той може най-сетне да ми прости. Преди Той не би могъл да направи това. Благодарение на Неговата прошка сега аз мога да получа и Неговия живот във възкресението. Новият живот ми се дава в момента, в който получа Светия Дух (Езекиил 37:10, 14). Следователно новорождението е прекият резултат от съдийската прошка на Бога и тази прошка е окончателна (Евреи 10:17, 18)! Можем само да се радваме, че нашето спасение зависи от един акт на Бога, а не от нас.

Бащинската прошка на Бога

От момента на моето новорождение Бог спира да бъде мой Съдия; Той става мой Баща. Аз вече не съм престъпник в Неговите очи; аз ставам Негово дете. Наричам Го Отец, „Авва“ или „Баща“ (Римляни 8:15). Когато разбере, че съм съгрешил, Той не ме изправя пред съда на закона, а се взира в лицето ми, както Баща – в Своето дете. Бог не гледа на греха ми като Съдия; но аз Го чувствам съвсем реално със съвестта си, което за мен е нещо непоносимо. Между мен и светлината на Неговото присъствие застава голям, черен облак. Все още аз съм Негово дете и Той – мой Баща; но не виждам вече лицето Му. Аз не съм изгубил спасението си, но съм изгубил близкото си общение с Него.

За да илюстрира тази истина, Исус разказа историята за блудния син (Лука 15 гл.). Синът все още бе син на баща си, но се разбунтува, отиде далеч от дома си и заживя окаяно сред свинете. Той се страхуваше да се върне при баща си; няма съмнение, че преценяваше неправилно неговия характер. Очакваше да бъде посрещнат със справедлив гняв, с камшик в ръката и с озъбени кучета. Но се случи точно обратното. Защото, когато най-после се върна, изповядвайки греха си и молейки за прошка, той разбра, че баща му копнее за него. Синът бе обсипан с целувки и възстановен в семейството си. Бащата дори му даде от най-хубавите си дарове.

Така и Исус ме учи *да се връщам* при своя небесен Баща след всяка грешка и да изповядвам честно греха си пред Него. Сатана ще направи всичко възможно, за да ми попречи. Той ще се опита да ме убеди, че моят Баща ще ме изпъди от присъствието Си и че ще се радва да си остана далеч – при свинете. Докато не вярвам в Божията прошка, Сатана ще ме държи в състояние на духовна потиснатост и слабост. *Светият Дух е наскърбен и престава да ме изпълва*, докато съвестта ми е омърсена. Това е целта на дявола.

За да се получи съдийската прошка на Бога, съществува, както казахме, само една възможност. Тази възможност е повторена повече от сто пъти в Новия Завет, като напр. в Деяния 16:31: „Повярвай в Господ Исус и ще се спасиш!“

Също така има само един път да се получи и бащинската прошка на Бога. „Ако изповядаме греховете си, Той е верен и праведен да ни прости греховете и да ни очисти от всяка неправда“ (1 Йоан 1:9). Забележи, че този пасаж, както и цялото Първо послание на Йоан, е насочено към вярващи.

Както получаваме съдийската прошка на Бога чрез вяра в Христос, така получаваме и Неговата бащинска прошка чрез вяра в Христос. Основата за това е Христовата жертва, принесена веднъж завинаги за нас (Евреи 9:12, 26; 10:10, 12, 14, 18). Това, което Бог изисква от нас сега, е съвършена честност и искреност. Той иска откровена изповед, настоява да си признаем това, което сме извършили. Бог не търпи нашите опити да се оправдаваме или извиняваме. Ние трябва да наречем греха с истинското му име. И в същия миг получаваме бащинската прошка на Бога. Ние вече имаме Неговата съдийска прошка, но сега Той ни прощава и като Баща. И всичко това на едно и също основание – кръвта на Неговия Син, която бе пролята за нашия грях. Той е „верен“ да прости (защото го е обещал) и е справедлив или „праведен“ да прости (защото Христос умря и възкръсна). Затова Той ни прощава, а така също ни очиства и от всеки грях – при условие че го признаем.

Единственото условие за получаване на прошка от нашия небесен Отец е изповядването на въпросния грях. Ние не можем да направим нищо, за да го изкупим. Той и не очаква това от нас, защото Христос вече го е направил вместо нас. Той ни казва да се изправим пред Него такива, каквито сме – като прокажения в Матей 8:2, когото Исус веднага изцели. Бог е светлина (1 Йоан 1:5). В светлината на Неговото лице всяко несъвършенство се открива веднага. „Но ако ходим в светлината, както е Той в светлината, имаме общение един с друг и кръвта на Сина Му Исус Христос ни очиства от всеки грях“ (1 Йоан 1:7).

На моята изповед Бог отговаря: „Дете Мое, този въпрос беше уреден преди 2000 години от Моя Син на кръста; няма нужда повече да говорим за това.“ Той обръща страницата на моята биография и никога повече не отваря този въпрос. Въпреки това Той още веднъж ме поставя пред кръста. Това е един празен кръст. Аз чувам гласа на Отца да ми казва: „Чадо мое, спомни си кръвта на Моя Син! Тази е цената на твоята прошка и причината да възобновиш приятелството си с Мене.“

Чрез този път на покаянието, който Исус направи възможен, аз мога след всяка погрешна стъпка отново да се изправам очистен. Едновременно с това расте и отвращението ми от греха. Сега разбирам по-добре от всякога Божията любов към мен, Неговата великодушна прошка за окаяния грешник, както и ужасяващата природа на греха.

Може би сега ще кажеш: „Но аз въпреки това имам нужда да плача горчиво за греха си.“ Плачи, колкото искаш! Но плачи в дома на твоя Баща, в прегръдката Му, на гърдите Му, а не в далечната страна при свинете.

Но на кого да изповядам греха си?

Библията ни дава три отговора. Тя учи, че всеки грях трябва да бъде изповядан пред Бога, тъй като всеки грях е нарушение на Неговия закон. Затова апостол Павел можеше да каже: „Братя, до тоя ден съм живял пред Бога със съвършено чиста съвест“ (Деяния 23:1). С това той казваше, че след обръщението си наистина е съгрешавал, но винаги е изповядал греха, който Бог му е показвал; всеки път той е възстановявал отношенията си с Бога.

Но ако грехът ми засяга и моя ближен, ако съм сторил неправда на брат си, не е достатъчно да изповядам този грях само пред Бога. Естествено трябва да го кажа първо

на Бога, но Той ще ми отговори: „Дете мое, Аз не съм Единственият, Който е засегнат от това; ти си съгрешил и против брат си. Иди при него и изповядай греха си, после ела при Мен и Аз ще ти простя. Ако брат ти ти прости, толкова по-добре; ако пък не ти прости, поне си очистил съвестта си. Трябва да бъдеш честен не само с Мен, но и с хората.“

Ако си извършил грях, който е станал известен на обществото, и поради това се хули името на Исус, Бог очаква от теб и публична изповед на вината ти. И тук Той държи да бъдеш честен, да признаеш истината и да ходиш в светлината. Бог иска да се почита името на Неговия Син.

Чуйте пак какво казва Павел: „Затова и аз се старая да имам всякога непорочна съвест и спрямо Бога, и спрямо човеците“ (Деяния 24:16).

Нуждаем ли се от „изповедник“?

Ако грехът ми е престъпление само против Бога, само на Него трябва да се изповядам. Библията никъде не учи, че трябва да се изповядваме на някой друг освен на този, когото сме оскърбили. Ако някой човек започне наистина да приема изповедите на всекиго, как неговата собствена душа ще остане чиста и ненаранена? Човешкото същество не е подготвено за това. Това е Божие дело.

Вярно е, че понякога имаме нужда да поискаме съвет от някой зрял християнин или приятел във вратата и да излеем сърцето си пред него. Има товари, които просто не можем да носим сами. Но тук трябва да внимаваме и да помним, че този, от когото искаме съвет, също е само един слаб човек и грешник, който има нужда от нашите молитви. Ние нямаме право да го превръщаме в духовна кофа за боклук!

„Не оскърбявайте Светия Божи Дух“ (Ефесяни 4:30)

Това е първата от трите специални заповеди, които се отнасят до Светия Дух. Тя е първото условие, за да живеем в Неговата пълнота. А какво Го оскърбява? Разбира се, нашият грях! Да оскърбяваме Духа, е много по-лошо, отколкото да съгрешаваме. Това е да постоянстваме в греха си, да задържаме нечистата си съвест. А това е много сериозно, защото, когато оскърбяваме Духа, Той престава да ни изпълва. Светият Дух ни оставя да продължаваме борбата със собствени сили. От горчив опит научаваме, че не можем да си позволим да пренебрегваме гласа на Светия Дух, защото в Него е Божието име. Нали Той ни беше изпратен, за да ни въведе в обещаното благословение (Изход 23:20–22). Когато Го оскърбяваме, Той наистина остава в нас, но вместо да изпълва целия ни дом, се оттегля в килера или в мазето.

Опасно е да оскърбяваме Божия Дух. От Исая 63:10 научаваме, че израилтяните оскърбиха Светия Дух в пустинята. Тогава Той им стана враг и дори воюваше против тях. Наистина Той все още беше в техния стан – Божията слава все още беше в светилището – но Той отказа да ги води дори и една крачка по-нататък. Така те загубиха 38 скъпоценни години и блуждаха в пустинята в пълна безнадеждност.

Но в мига, в който призна греховете си, Светият Дух вече не е оскърбен и отново започва да ме изпълва. Аз отново имам общение с моя Баща. На Него Му е все едно колко ще плача за греха си, докато съм в Неговите обятия, а не в далечната страна при свинете.

Следователно първото условие за пълнотата на Духа може да се обобщи в една-единствена дума: *покаяние*. Но покаянието не означава просто да си тъжен. Блудният син наистина беше много тъжен при свинете, но това ни най-малко не му помогна! Той трябваше да признае истината и да изповяда греха си пред своя баща, когото беше наскърбил. Истинското покаяние винаги се изразява в изповядване на греха, иначе то няма стойност – както при Исав, който бе отхвърлен въпреки сълзите си (Евреи 12:7). В

Притчи 28:13 се казва: „Който крие престъпленията си, няма да успее, а който ги изповяда и оставя, ще намери милост“ (Притчи 28:13).

2.2. Проблемът с твоята воля

Второто основно духовно правило: „*Духа не угасвайте!*“ (1 Солунци 5:19)

Вторият проблем за вярата е *злата воля*. Ние трябва всекидневно да изпитваме съвестта и волята си, за да бъдем постоянно изправни пред Бога. Иначе вярата ни започва да отслабва.

Тази втора специална заповед, която се отнася до Святия Дух, е свързана с нашата *воля*. Да угасваш Духа, означава да Му се *противопоставяш*. Когато един пламък се покрие, той угасва. Може би продължава да тлее, но вече не пламти буйно.

Непокорството угасва Духа

След като десет пъти изкуши Бога в пустинята, Израил достигна момента, когато Святия Дух беше не само оскърбен, но и угасен (Числа 14:20–23). По време на тридесет и осемте дълги години, които последваха, Той наистина беше в стана им, но мълчеше. Въпреки че преди техния бунт Святия Дух им беше давал много откровения чрез Мойсей, след това Той почти спря да им говори. Това беше време на болезнено безплодие. Израил съзнателно отказа да се покорява и Божият Дух ги остави сами. Това е едно страшно наказание – когато Святия Дух престане да ни безпокои или задвижва повече, когато вече не ни отваря рая на общението с Отца.

Това може да се случи не само на отделен човек, но и на цели църкви, общества и духовни движения. Историята на християнството е пълна с подобни трагични примери. Божият Дух е много търпелив и състрадателен. Той върши всичко възможно, за да ни доведе до послушание, но Той не ни насилва да се подчиним. Той уважава нашата личност и нашата воля, за разлика от злите духове, които не се съобразяват нито с едното, нито с другото. Така че, ако упорствам в своето непослушание, най-накрая Святия Дух замълчава. Това е най-зловещото нещо, което може да се случи на едно Божие дете или на една църква.

Всеки един акт на непокорство е фактически началото на този процес; всяко най-малко своеволие може да доведе в крайна сметка до угасяването на Духа. От Битие до Откровение Библията набляга на необходимостта от послушание на Божия глас. Ако човек не се подчинява на законите на творението, той неизбежно ще трябва да носи последствията от своята глупост. Мъдрият човек съобразява живота си със законите на физиката, химията и биологията. Той добре знае, че те съществуват, за да поддържат живота и здравето му, и че всяка злоупотреба ще доведе до накърняването на неговите способности или дори смърт. По същия начин и духовният християнин съобразява живота си със законите на Божия Дух. Той знае, че те са създадени за негово добро и го приближават до Бога. Святия Дух е вдъхновил цялото Писание, за да познаваме Божиите мисли и да се съобразяваме с тях. Ако непокорството е опасно в материалната област, колко повече – в духовната!

Разликата между послушание и законничество

Новият Завет осъжда законничеството, но държи на послушанието. Освен това се прави разлика между „мъртви дела“ (Евреи 6:1; 9:14) и „добри дела“ (1 Тимотей 5:10; 2 Тимотей 3:14; Тит 2:7; 3:1, 8, 14 и др.). *Мъртви дела* са всички усилия на плътта да се оправдае и да се представи за нещо годно; мотивът им е гордост или егоизъм. За

разлика от това *добрите дела* са естественото разцъфване на Христовия живот в нас. Законникът действа със задната мисъл да „купи“ Божието благоразположение или да направи впечатление на другите хора. Духовният вярващ действа от любов и благодарност към Бога, защото знае, че е вече спасен.

В действителност между вярата и закона не съществува конфликт. В Матей 22:37–40 Исус обобщава целия Божий закон в една дума: любов. Ако любя Бога с цялото си сърце, спонтанно ще върша нещата, които Му харесват, и с отвращение ще се отвърна от нещата, които Той смята за грях. Ако любя ближния си както себе си, за нищо на света няма да му нанесе някаква вреда. Напротив – ще направя всичко, за да му помогна.

Любовта изпълнява закона

Плодът на Духа е любов (Галатяни 5:22). Когато сме изпълнени с Духа, ние изпитваме една истинска и силна любов към Бога и ближния си. Ние сме движени от постоянното желание да вършим Божиата воля и да правим добро на ближния си. Затова Павел казва, че „любовта изпълнява закона“ (Римляни 13:10) и че истинската вяра „действа чрез любов“ (Галатяни 5:6). Пълнотата на Духа развива моята вяра. Вярата от своя страна се изразява в любов, а любовта иска да съдейства за добро. Божият закон е записан на сърцето ми от Божия Дух (Евреи 10:16). Този закон вече не е потискащо иго, а чиста радост.

През нощта, преди да умре, в горната стая Исус каза на учениците Си: „Ако ме любите, ще пазите Моите заповеди“ (Йоан 14:15). Именно нашето послушание спрямо Христос доказва любовта ни към Него.

След това (Йоан 14:22–23) Господ Исус дава едно обещание на онези, които пазят заповедите Му. Той ще им открие Себе Си и Своята любов. Сам Отец ще им се открие. Непокорният християнин не познава тези изключителни благословения. Той живее на границата на действителността, в полумрака на света. А човекът, който живее в непомрачено общение с Бога, е в рая още тук, на земята, тъй като раят е присъствието на Христос.

Радостта да вършиш невъзможното

Често е трудно да се върши Божиата воля, защото Бог изисква от нас смели и предани решения, които надхвърлят силите ни. Може дори да се каже, че всеки истински духовен живот (в който се изпълнява Божиата воля) всъщност е свръхестествен. Без пълнотата на Духа е невъзможно да се живее християнски живот в този свят, който разпъна Исус. Такъв живот е възможен само за един вярващ християнин. Не казва ли Исус: „Нека ти бъде според вярата ти“? Апостол Павел нарича това „*послушност към вярата*“ (Римляни 1:5). Библията е пълна с примери на такова доверие към Бога. Ной повярва на Бога и затова построи ковчега (Евреи 11:7). Каква постъпка на вяра и послушание! Авраам повярва и излезе от земята си, без да знае къде отива (Евреи 11:8; Рим. 4:18–21). Мойсей дръзна да се появи пред фараона без оръжие или човешката сила (Евреи 11:24–27). Исус Навиев се довери на Бога и с целия народ тръгна право към водите на придошлия Йордан (Исус Навин 3:5–17; 4:10, 18). Също така сакатият човек простря изсъхналата си ръка. Той беше изцелен, като се покори (Матей 12:13). От нас като Божии деца се очаква същото послушание. Често ни изглежда невъзможно да последваме Божиата воля. Но щом Той ни вика или заповядва, трябва да Го послушаме. И каква награда ни очаква! Историята на истинската църква и на великите Христови мисионери е пълна с такива примери – мъже и жени, в повечето случаи без особени природни способности, които са се основавали на Бога и са извършвали невъзможното.

Глупостта на деветдесетпроцентното послушание

Спомням си трагичната история на цар Саул (1 Царе 13– 15). Той три пъти отказа да се покори на Божието Слово за привидно незначителни неща. Той вършеше Божията воля, но не изцяло. Опитваше се да прави компромиси. За един духовен ръководител това е тежък провал. Поради това Бог го отхвърли. Неговият ужасен край и днес е сериозно предупреждение за всеки един от нас (1 Царе 28– 31). Защо Бог отхвърли един човек, който до голяма степен беше вършил Неговата воля? Бог е любов. Любовта е готова да даде всичко, но тя също така изисква всичко. Никой брак не може да просъществува, ако не е изграден на основата на взаимна и всеотдайна любов. Любовта не може да търпи никаква невярност. Бог ни обича с безгранична любов, чиято величина може да се измери само на кръста. Затова Той не може да търпи, ако ние Го обичаме с половин сърце. Никоя девойка, освен ако не е луда, не би се омъжила за един млад мъж, който обещава само 90% от своя живот и своето сърце! Бог иска да изгради едно взаимоотношение между Себе Си и теб. В този диалог Той копнее за безрезервна откровеност. В един стих от книгата Притчи Бог казва: „Сине мой, дай сърцето си на Мене“ (Притчи 23:26). Това е послушанието, което Бог търси.

На човека, който Му отдава сърцето си, Бог разтваря цялото Си небе. Той започва да отдава Сам Себе Си и да открива любовта Си. Бог прави достъпни Своите огромни богатства. Това Той нарича *пълнотата* на Своя Дух. Човекът, който постоянно прави сметки колко да даде и колко да задържи, никога няма да притежава това съкровище. Любовта не позволява да се задържи нищо. Ти трябва да се връщаш при кръста всеки ден, за да научаваш отново тази истина.

Следователно второто условие за пълнотата на Духа също може да се обобщи в една дума: *послушание*. Преди всичко послушание спрямо Божието Слово.

2.3. Напред!

Третото основно духовно правило: „*Ходете по Духа!*“ (Галатяни 5:16)

Третото основно правило в духовния живот също може да се обобщи с една-единствена дума: *вяра*. „Ходете по Духа“ означава: „Вярвайте на Христос!“

Напред чрез Духа

Да ходиш, означава да се движиш! Ние трябва да напредваме; за нас е фатално да си останем на едно място. Светът, в който живеем, е като ескалатор, който слиза надолу. Той е като буйна река, която ни отнася. Ние трябва да плуваме нагоре – срещу течението. Това означава, че трябва да се движим по-бързо от реката!

„Това е много трудно!“ – ще кажеш. Да, наистина е трудно! Без помощта на Светия Дух е дори съвсем невъзможно. Да ходиш по Духа, означава да вървиш напред пред лицето и на най-големите трудности, дори и пред лицето на смъртта. Но ние не трябва да постигаме това със собствените си способности, а със силата, която идва от Бога. Спомни си как на брега на Червеното море Бог заповяда на Своя народ да върви напред. В мига, когато те Го послушаха, Бог раздели морето (Изход 14:15–16, 21–22). Христос заповяда на паралика да стане. В мига, в който той се подчини, беше изцелен (Марк 2:11–12).

Да ходиш по Духа, означава да *вършиш Божията воля*. Това почти винаги ни изглежда невъзможно. Всъщност целият духовен живот надхвърля нашите човешки способности. Кой може да живее живота на Исус? И въпреки това Бог ни заповядва да

вървим напред – като Петър, когато излезе от лодката и тръгна по водата към Исус. Ние се подчиняваме и с вяра вървим напред. Тогава Бог действа и осъществява волята Си. Ние често се изправяме пред огромни трудности. Със собствените си сили не можем да вършим това, което Бог иска. Но ние се подчиняваме и се опираме на Неговия Дух. Това изисква абсолютно цялото ни доверие. Божието обещание е заложено на карта. Ние сме принудени или да повярваме на Христос, или да паднем в неверие.

Но Бог никога не ни изоставя! Той никога няма да разочарова човека, който наистина Го слуша и Му се доверява. Разбира се, Той изпитва нашата вяра, и то докрай. Понякога си мислим, че не можем да издържим повече. Но Бог не ни оставя да паднем. Ние трябва да се научим да понасяме страданието. Исус никога не е обещавал на учениците Си лек живот. Да Го следваш, означава да си вземеш кръста. Само така ще можем всеки път да преживяваме и силата на възкресението. Да ходиш по Духа, означава да приемеш това, което казва Бог: че ние сме умрели с Христос и вече не търсим нашия собствен път. Следователно ние живеем и в силата на Неговото възкресение.

Защо Бог казва: „Ходи“?

По времето на апостол Павел от един до друг град е могло да се отиде или пеша, или с каручка, или на гърба на някакво животно. Така че напредването по пътя е ставало само стъпка по стъпка. Също така и в духовния живот няма друга възможност да се напредва освен стъпка по стъпка. Няма духовни експреси или реактивни самолети. Ако искаме да напреднем духовно, ние трябва, образно казано, да ходим. Това означава, че можем да правим само крачка след крачка.

Нашият духовен живот започва с една *крачка* на вярата, която предизвиква у нас нагласа на доверие. Тази нагласа впоследствие води и до нови крачки на вярата. Духовният ни живот всъщност се състои от поредица от такива крачки на вярата. Ние живеем в постоянна зависимост от Бога. След като сме започнали с вяра, трябва и да продължим с вяра (Галатяни 3:2–3; 5:25).

Невъзможно е да се направят две крачки едновременно или пък да се направи третата или десетата преди първата. Ако аз днес не послушам Бога за първата задача, която ми е дал, никога няма да стигна дотам да извърша волята Му за важни неща. Ако не съм верен в малките неща, казва Христос, кой ще ми повери истинските богатства (Лука 16:11)?

При третото основно духовно правило е важно да разгледаме по-внимателно гръцкия глагол. Той е в продължителна заповедна форма: „Ходете постоянно.“ Това означава да напредваме непрекъснато, без умора. Всеки ден. Всеки миг. Едно непресекащо доверие в Христос. Никой християнин не може да каже: „Е, вече успех!“ – независимо какъв път вече е изминал. Постоянно има нови области за завладяване и изследване.

„Ние ходим с вярване, а не с виждане“ (2 Коринтяни 5:7)

Във всеки момент от този живот твоята вяра бива подлагана на изпитание. Ако вярваш на Христос, ти и ще Го слушаш. Ако в пътя си напред се опираш на Него, и Той ще извършва Своята воля в теб. Всяка измината крачка подготвя следващата. По този начин Бог задълбочава твоята надежда.

Ние толкова искаме да знаем предварително накъде води пътят. Но ако го знаехме, нямаше да има нужда да се доверяваме. Но това, което Бог на първо място иска от теб, е пълното ти доверие. Той изисква от теб при всяка крачка да полагаш цялата си надежда в Него, с цялото си същество да зависиш от Него.

Вяра и разум

Бог никога не насилва човешкия разум. Той изисква от нас да Му се доверяваме, когато вървим, и да не се облягаме на собствения си разум. Но това не означава, че Той изключва нашия разум. За разлика от Него злите духове изличават личността, разума и волята на човека, когато го владеят. Божият Дух никога не прави това. Той уважава нашата личност. Но Той знае, че умът ни е покварен от греха и постоянно бива заливан от безброй гласове и влияния отвън. Без водителството на Светия Дух ние не можем да намерим правилния път. Обаче вярата, която ние получаваме при новородението, ни дава способността да възприемаме духовните неща. Вярата никога не противоречи на разума. По-скоро чрез вярата Бог прави духовните истини достъпни и разбираеми за нас. Разумът схваща тези истини и бива дълбоко удовлетворен. Вярата е духовното „сетиво“, което ни дава възможност да виждаме и да разбираме Бога. Това „сетиво“ просветлява нашия разум, така че да взимаме мъдри решения. Без вяра разумът е ограничен от „тавана“ на духовната нечувствителност и безсъзнателност. Той трябва, така да се каже, да действа на тъмно. Това обяснява и защо всяка небиблейска философия се проваля. Вярата и разумът вървят ръка за ръка, като вярата винаги е с една крачка напред.

Вярата не е сляпа. Само погрешната вяра и фанатизмът са слепи. Вярата, която се гради на библиейското откровение, ясно вижда своята цел. Бог не изисква от нас да вярваме против разума си, както правят човешките вероизповедания. За всяка крачка Той ни дава достатъчно светлина, за да можем сигурно да ходим в правилния път. Тук няма противоречие. Когато се влюбиш, не е разумът, който ти казва, кого да обичаш. Въпреки това той намира множество разумни причини, за да обясни защо обичаш тази личност. И така, ако ти разбираш любовта, която Бог ти открива в разпънатия Христос, значи твоят разум действа. Да не Го последваш, би било не само грях, но и огромна глупост.

Облакът на Божието присъствие

Много отдавна облакът на Божието присъствие водеше Мойсей и Божия народ през пустинята (Изход 13:21–22; Числа 9:15–23). Ние, християните, по същия начин сме водени от присъствието на Божия Дух (Римляни 8:14). Колкото по-близо до „облака“ живеем, толкова по-чувствителни ставаме за движението на Духа. Колкото повече се доближаваме до Бога, толкова по-добре разбираме Неговия план и толкова по-добре може Той да ни ръководи. Пророкът казва: „И ушите ти ще слушат зад тебе слово, което... ще казва: Тоя е пътят, ходете по него“ (Исаия 30:21). Ако имаме един абсолютно сигурен водач, можем и в най-тъмната нощ да не се страхуваме, че ще загубим пътя. Какво щастие, че можем да не зависим от нашия разум или от нашите чувства, за да знаем в коя посока трябва да вървим! Ние имаме достъп до целия разум и силата на Този, който владее над вселената! Така ние имаме възможност да проумеем и да изпълним Неговия чудесен план. Блажен човекът, който Му се довери с цялото си сърце!

„Ходете посредством Духа“ (Галатяни 5:16)

В оригиналния текст думата „Дух“ на това място е използвана в дателен падеж без предлог; това в гръцки се нарича „инструментален падеж“. Следователно изразът би трябвало да се преведе: „Ходете посредством Духа“, т.е. като разчитате на Него, с Неговата помощ. Така както са ти необходими твоите крака, мускули и очи, за да ходиш, така можеш да се осланяш и на силата и интелекта на Светия Дух. Той те води и те държи. Той изправя пътя пред теб, носи те и накрая те довежда до целта. Той няма да те разочарова. Когато едно малко момиченце се възползва от силата и помощта на баща

си, за да премине някое планинско поточе, по този начин то изразява своето доверие. Подобно и от едно Божие дете се очаква да се остави да бъде водено от своя небесен Баща. То Му се подчинява, като върви напред.

Да се движиш към целта

Бог не ни показва всички подробности от пътя, който е пред нас. Въпреки това обаче Той не ни оставя да се лутаме, без да ни покаже посоката. Ной имаше ясна цел (Евреи 11:7); същото се отнася и за Авраам (Евреи 11:18), и за Мойсей (Евреи 11:27). Апостол Павел имаше една велика цел (Деяния 9:15; 26:16–28). Всеки, който обича Бога, има цел в живота си, една ясна насока, която е получил чрез божествено откровение. По времето на Библията тези хора получаваха откровение и призвание от Бога най-често докато бяха още млади. След това целият им живот се ориентираше към изпълнението на тази задача. Често те не можеха да видят как ще се постигне това или онова, но тръгваха с вяра и никога не изпусаха от очи целта. И успяваха! Ти също трябва да имаш призвание, цел, ясна задача. Очаквай много! Помоли Бога да ти покаже истинското значение на твоя живот и след това *върви!*

Ти си като един пътник, който вижда в далечината града или планината, към която отива. Често пъти всички извивки на пътя, който води дотам, са скрити. Понякога той вижда един или два километра, или дори само няколко метра напред. Но той не изгубва целта от погледа си. Той знае накъде отива. Така и Авраам излезе, за да се подчини на Божията воля. Той нямаше представа как щеше да я изпълни, но не се отклони от своята цел и това впоследствие промени хода на цялата човешка история. Той не знаеше как един ден ще получи обещания син и обещаната земя. И въпреки това чрез него се появи на света народът, чрез който и Божие слово, и Христос дойдоха до нас. Така беше и с Мойсей, когато се изправи пред владетеля на своето време. Той нямаше представа как Бог ще освободи неговите два милиона братя и сестри от ужасното робство. И все пак те бяха освободени. По същия начин и Павел, когато напусна Антиохия, не знаеше как точно Бог ще го употреби. И въпреки това той донесе благовестието в Европа. Той ни остави Писания, които са по-ценни от всичкото злато на света.

„...и няма да угаждате на плътските страсти“ (Галатяни 5:16)

Това е чудният път на освобождението! На тези, които ходят по Духа, Бог обещава освобождение от злите страсти на старата им природа. Прочети дълбоките мисли на Павел в Римляни 8:2–4. Като слуги на Христос ние трябва само да се поставим под Неговата власт и Той ни освобождава от потискащото робство на пълната власт на греха. Властта на Неговия Дух отменя властта на греха. Библията не учи само: „Не прави това!“ Бог знае, че ние сами не можем да победим греха. Затова Той ни казва още: „Побеждавай злото чрез доброто!“ (Римляни 12:21). Не е достатъчно само да се борим срещу злите си желания. Трябва да направим и нещо положително на мястото на тези неща. Когато избира Божията воля, аз действвам положително. Когато вършиш Божията воля, Божият Дух поема управлението на твоите способности и сила и те води в положителна посока. Не ти остава нито сила, нито време да вършиш зло. Така старата ти природа постепенно бива подчинена на превъзхождащата я сила на Божия Дух, който живее в теб.

Най-ужасният грях

Обратното на вярата е неверието. В Божиите очи неверието е най-ужасният от всички грехове, защото неговите последствия са смъртоносни. Хората отиват в ада единствено защото са отхвърлили Божието великодушие и благодат. Защото не вярват, че кръвта на Христос има някаква стойност. На едно Божие дете следователно е ясно,

че неверието е най-опасният от всички грехове. Този грях може да му коства цялото благословение и награда, когато Христос дойде в Своето царство.

„И така виждаме, че те не можаха да влязат *поради неверието си*... словото, което те чува, не ги ползва, понеже не се съедини с вяра в онези, които го чува. Защото ние, повярвалите, влизаме в тази почивка... Затова нека се *постаряем* да влезем в тази почивка“ (Евреи 3:19; 4:2, 3, 11).

„*Ходете постоянно посредством Духа и няма да угаждате на злите страсти на старата природа*“ (Галатяни 5:16). Напред!

Заклучение към част II

Нека обобщим трите основни духовни правила:

1. „*Не оскърявайте Святия Божий Дух*“ (Ефесяни 4:30).

Това означава *незабавно покаяние* (гр. метаноя = промяна на мисленето), изповядване на всички осъзнати грехове и приемане на незабавната бащинска прошка на Бога (1 Йоан 1:9).

2. „*Духа не угасвайте*“ (1 Солунци 5:19).

Това означава *незабавно послушание* на Христос.

3. „*Ходете по Духа*“ (Галатяни 5:16).

Това означава *незабавна вяра* (гр. пистис = доверие, вяност) в Христос.

Онзи, който спазва в живота си тези три специални заповеди, които засягат отношенията ни със Святия Дух, със сигурност ще разбере значението на общата заповед: *Постоянно се изпълвайте с Духа*“ (Ефесяни 5:18).

Част III: Четирите дисциплини

Въведение

Вече разгледахме всички заповеди, които Библията ни дава по отношение на Светия Дух. Първата заповед изисква от нас да бъдем изпълнени с Духа, а останалите три ни показват условията за това изпълване. Ние видяхме, че всички тези истини в крайна сметка се свеждат до едно – вяра в Христос.

Нашата вяра може да бъде съсипана от нечиста съвест или егоистична воля. Трите основни правила, които изучихме – *покаяние* (което изисква изповядването на греха), *послушание* и *доверие*, всъщност са едно-единствено правило. То е вярата (= доверието), която ни спасява. Но истинската вяра, плод на Святия Дух, винаги е съпроводена от истинско послушание и истинско покаяние. Така тези три заповеди са като три стъпала, които водят към Божието присъствие, които обаче ти можеш да изкачиш само като една крачка на вярата. Трябва да се довериш на Исус с цялото си сърце.

Вярата, покаянието и послушанието са основните стълбове, на които се крепи нашият духовен живот. Те са, както видяхме, трите сглобени дъски, които образуват масата на твоя живот. Сега ще разгледаме останалите четири стълба или, образно казано, краката на масата. Плотът на масата е по-важен от краката, но без краката не би имало голяма полза от него. Тези „крака на масата“ са четирите подпори или навици, които подхранват и усилват нашата вяра, които ни помагат да поддържаме духовния си живот на високо ниво. Става дума за *дисциплини*, които всяко Божие дете трябва най-старателно да практикува. Без тях нашата вяра си остава в началния стадий и няма надежда да се развие нататък. Тя се подхранва и укрепва само ако постоянно се

упражняваме в тези четири дисциплини. Само така можем да достигнем до пълнотата на Духа, която Бог ни предлага в Христос, и да вървим напред. Тези четири дисциплини или подпори на духовния живот са:

1. Молитвата
2. Божието слово
3. Общението
4. Свидетелството

Библията казва някои много важни неща по този въпрос. Надявам се те да се изяснят в следващите глави.

Защо четири дисциплини?

Всеки, който занемари една от четирите дисциплини, се превръща в тежест за братята си. Една маса, на която липсва един крак, е много нестабилна. Същото е и с „нестабилния“ християнин, който изгубва смелост или пък се ядосва при всеки дребничък проблем, който възникне. Той е „трудна личност“. Ти трябва постоянно да внимаваш да не го събориш.

Има и вярващи, които се опитват да се задържат прави като маса на два крака! Такъв християнин се нуждае от поне двама други, които да го крепят. А за жалост има и християни, които са толкова слаби, че приличат на маса с един или без нито един крак! Те се нуждаят от цяла група вярващи, които да ги пазят да не паднат. Тези християни са пречка, тежко бреме за всяка църква.

Наистина ли е необходима дисциплина?

Ако искаш да имаш успех в каквото и да било отношение в живота, ти имаш нужда от дисциплина. Повечето от нас приемат този факт. Всяко дете трябва да се подчинява на дисциплината – първо в семейството, а после и в училище. Без дисциплина то е осъдено да остане невежо и излишно за обществото.

Дисциплината е основата на всяко полезно познание. Подрастващият трябва да се научи на *самодисциплина* – да овладява желанията си и да развива способностите си. Иначе той няма шанс да издържи изпитите си. В университета успехът явно зависи от себевладеенето и познанията, които студентът предварително е придобил. Всеки спортист, музикант, художник, работник или учен трябва да се подчинява на строга дисциплина, ако иска да има успех в съответната област. Всяка млада съпружеска двойка скоро след основаването на домакинството си установява, че животът _ се нуждае от ясна дисциплина. Без нея бракът им бързо би се разпаднал и децата им биха де провалили. Световната история показва, че един недисциплиниран народ винаги зависи от благоволенieto на някой дисциплиниран народ. Защо обаче вярващите като цяло са толкова недисциплинирани в духовните неща? Те често смятат, че могат да имат успех в духовно отношение въпреки тази или онази небрежност. Това е заблуда. Просто е изумително колко много християни се излагат незащитени на злината и властта на врага на Христос. Ако всеки разумен народ се нуждае от дисциплина във всички области на живота (и без нея не може да се постигне нищо полезно), то трябва да е ясно, че и ние, християните, не можем да минем без дисциплина в нито една област на Божието царство)! И не можем да очакваме да постигнем нищо в духовно отношение, ако не влагаме всичките си сили и способности. Който не иска да осъзнае това, няма достатъчно духовно разбиране. Латинската дума за ученик е „дисципулус“, което означава човек, който се подчинява на дисциплина. Когато ти нямаш тази дисциплина в своя духовен живот, не можеш да се наречеш ученик. Блажен онзи, който приеме Исусовата дисциплина (Матей 11:29–30, Лука 14:25–33). Той ще напредва.

3.1. Отвореното небе

Първата дисциплина: *Чудото на молитвата*

Защо да се молим?

Сега, когато имаш вечния живот, ти имаш пряк достъп с Извора на вселената, до Самия Бог. Сега най-важната цел в твоя живот е да развиеш една здрава и интимна връзка с Него. Ще ти кажа седем причини за това.

1. Молитвата е прекият контакт с Бога

Това е единствената дейност, която довежда човека пред лицето на неговия Творец. Всички останали дейности се разиграват в „хоризонтален“, междучовешки план. Молитвата е единствената „вертикална“ дейност. Тя е диалог с Този, който ти дава живота. Без да преувеличаваме, можем да кажем, че Бог ни е спасил, за да Му се молим. Той е нашето духовно слънце. Едно цвете не може да съществува без светлина. То се отваря и се извърта към животворните лъчи. Също така и вярващият се обръща към Бога. Той бива привличан неудържимо от източника на своето битие. Молитвата е най-важното и най-велико преживяване в живота на един християнин. В сравнение с молитвения живот всяка останала дейност е второстепенна.

Молитвата е жива. Това, което ще остане след смъртта ни от нашия духовен живот, в известен смисъл е нашата молитва или, с други думи, *нашето истинско познание за Бога*. Колкото повече се стремим към него тук и сега, толкова по-богати ще бъдем един ден в Божието царство. И сега, и след завръщането на Христос ние можем да служим на Бога само дотолкова, доколкото Го познаваме. Ние не можем да научим и другите на нещо повече от това, което сами знаем. Исус и апостол Павел учат, че нашата награда на небето ще съответства на развитието на нашия земен духовен живот (Лука 19:11–26; 1 Коринтяни 3:11–15). Затова молитвата е абсолютно необходима.

2. Бог ни заповядва да се молим

Библията на много места ни призовава да се молим. Исус казва, че хората трябва непрестанно да се молят и да не се отказват (Лука 18:1). В Гетсиманската градина Той тъжно попита Своите ученици: „Не можахте ли поне един час да бдите с Мен? Бдете и молете се, за да не паднете в изкушение“ (Матей 26:40–41). Павел казва: „Непрестанно се молете!“ (1 Солунци 5:17). Бог ни заповядва да се молим ден и нощ. Това би трябвало да е достатъчно основание за нашите молитви.

3. Всички Божии мъже в Библията бяха хора на молитвата

Историята на тяхното призоваване, техните откровения и тяхното послание е много вълнуваща. За нас е от голяма важност да открием тяхната тайна. Знаем, че всички тези хора, най-често в ранните си години, са имали някакво изключително преживяване с Бога. Те са живели в тясно общение със своя Творец. Изразяването на тяхната вяра в молитва често пъти е променяло хода на историята. Прочети например за живота на Мойсей или на Павел и сравни своя собствен молитвен живот с опитността на тези мъже. Защо да нямаш и ти подобна опитност?

Освен това и всички Божии мъже в историята на Църквата бяха хора на молитвата. Прочети биографиите на Хъдсън Тейлър, Георг Мюлер, Джон Бънян, Дейвид Брайнърд, Бакхт Синг, Джон Уесли и много други. Всички те бяха хора на молитвата, които всеки ден прекарваха голяма част от времето си пред Божието лице. И те извършваха почти невероятни геройства за Бога.

4. Дори и Божият Син имаше нужда от молитва, когато беше на земята!

В действителност Исус се молеше повече от другите хора. Винаги съм си мислел, че Той се е молел толкова просто защото е бил Божият Син и че всъщност това

изобщо не Му е било необходимо. Но от Библията ясно се вижда, че Той наистина трябваше да се моли, защото беше човек, а не супермен или ангел. Преди да започне Своето служение, Той пости и се моли в продължение на 40 дни в пустинята. Като човешко същество Той трябваше да си отговори на някои въпроси, да получи Своето послание, да се изправи лично срещу дявола и да го победи чрез Светия Дух. След това време на самота Исус се завърна изпълнен с Духа, с едно невероятно и същевременно много просто послание към хората. През всичките години на Своето духовно служение Исус от време на време се оттегляше на уединени места или в планините. Там Той се молеше, преди да се изправи отново пред множествата. Ако Божият Син толкова много се нуждаеше от молитва, то колко повече се нужда аз – един грешен човек! Ами ти?

5. Вярата действа чрез молитва

Исус ясно показва, че без вяра ние не можем да се надяваме на нищо, което да има вечна стойност. Ако не се молим, вярата ни остава бездейна и безполезна. Вярата се изразява в молитва. Ако аз се доверявам на Божиите обещания, ще ги приема за себе си и ще се възползвам от тях. В противен случай се самозаблуждавам. Каква полза, ако казвам, че вярвам на Божието слово, но не го проверявам (Исаия 7:11–13)? Какво означава Неговото обещание, ако аз не очаквам от Него да го спази? Ако имам един чек, не е достатъчно да вярвам в неговата валидност. Аз трябва да го осребря, иначе той остава безполезен. Молитвата означава „осребряване“ на Божиите обещания. Тя се позовава на Божието слово и изпитва Бога. Вярата в крайна сметка идва от Христовото слово (Римляни 10:17). Тя става действена или активна, когато ние в Духа приемем Божиите обещания и истини. Моята вяра остава мъртва, ако аз не се моля *наистина*. Иначе казано – аз живея в неверие.

6. Когато се молиш, Божият Дух започва да действа

Той действа в отговор на твоята вяра. Когато Той действа, злите духове в „небесните места“ биват победени и трябва да отстъпят пред властта на Христос (Ефесяни 1:3, 21; 2:6; 6:12–18). Когато се молиш, в невидимия свят се задейства една цяла верижна реакция. Божият Дух привежда словото в действие. Той прилага стойността на скъпоценната Христова кръв към твоята област. Той употребява и подкрепя твоята вяра.

7. Бог те обича – това е главната причина за молитвата

Ако ти обичаш някого, ти искаш да бъдеш при него. Близостта, гласът, лицето на този мъж или тази жена са станали много важни за теб. Любовта не може да понася отсъствието. Но кой може да измери Божията любов, тази най-висша любов, която ни се откри чрез Христос на кръста? Когато разберем колко много иска Бог да бъдем близо до Него, тогава намираме още една причина да се молим. Мисля, че Бог изисква молитвата за наше добро – за да ни привлича все по-близо до Себе Си. Истинската молитва е израз на любов, а точно любовта дава смисъл на живота.

Имаме ли нужда от схема за молитва?

Човекът е склонен да изопачава Божията истина. Точно както съсипва земята чрез експлоатация и замърсяване, така той изкривява и реалността на вярата.

Според мен в цялата история на християнството нищо не е било така фалшифицирано и опорочавано, както схващането за молитвата. Религията твърде често превръща молитвата в мъртва формула или обикновен ритуал. Тези молитвени формули отнемат на вярващия възможността да изрази свободно своите мисли и чувства и така да намери истинско общение с Бога и своите братя. Чрез налагането на такива ограничения се нанася огромна вреда на човека. Вярваш ли, че един млад мъж, който иска да обясни на едно момиче своята любов, ще използва за целта редица

формули? А защо тогава хората се отнасят така към Бога? Може би не Го познават? Молитвата всъщност е езикът на любовта. Тя се поражда от копнежа по Божието лице.

Въпреки това и самото Божие слово ни открива, че молитвата не може да бъде съвсем без форма. Както дървото, цветето, облакът имат определена структура, така и отношението на човека към неговия Творец има определена форма. Тази форма включва свободния начин на изразяване на живота, онова безкрайно многообразие на плода на Святия Дух.

Седемте стъпала на молитвата

В Библията намираме седем различни вида молитва, които могат да бъдат обобщени, както следва:

1. Молба

Аз наричам молбата основното стъпало на закона. Като едни малки деца ние молим Бога за изпълняването на нашите желания и задоволяването на нашите потребности. Ние се нуждаем от Неговата закрила и Неговата помощ. Искаме Той да разреши проблемите ни – работа, пари, приятелства, здраве, семейство и всичко останало. Всеки ден ние занимаваме Бога с дребните си проблеми. И Бог ни отговаря. Както една майка, Той обича децата Му да идват при Него по всяко време, за да Го помолят за нещо. Дори и една много заета майка се радва повече на молбата на детето си, отколкото ако то я избягва. Бог допуска всички тези трудности и нужди, за да ни насърчи да се молим и да ни поеме в ръцете Си.

2. Изповед на грях

Ние не можем да напредваме в молитва, ако не приведем в ред отношенията си с Бога. Затова трябва смело да застанем пред Божието лице и да се поставим под Неговата неподкупна преценка. Него не можем да заблудим, защото „Бог е светлина и в Него няма никаква тъмнина“ (1 Йоан 1:5). Исус учеше учениците си да започват своята молитва с тези най-важни думи: „Да се свети името Ти“. Ако искаме да се доближим до Бога, трябва отново да застанем под кръста. Защото няма друга възможност да влезем в Божието присъствие освен скъпоценната кръв на Неговия Син. Когато изповядаме греховете си, Той мигновено ни дава Своята бащинска прошка (1 Йоан 1:9).

3. Благодарение

Под закона юдеите трябваше винаги след приноса за грях да принасят и благодарствена жертва. Те трябваше да благодарят на Бога за прощката, както и за всичко останало. Новият Завет постоянно ни обръща внимание на необходимостта да благодарим на Бога. Господната трапеза е в същността си благодарение, израз на нашата дълбока благодарност за Христовата жертва. Първите ученици в Ерусалим до такава степен осъзнаваха какво беше направил Бог за тях, че всяка вечер разчупваха хляб по домовете си. Божият Дух без съмнение е дълбоко засегнат, когато ние забравим да Му благодарим за Неговите благословения.

Ако наистина си обезкуражен, отдели време да благодариш на Бога! Има безброй причини да сме Му благодарни. Когато започна да благодаря на Бога, никога не стигам до края на списъка. Когато Павел и Сила лежаха изтощени в затвора във Филипи, пребити и с крака, стегнати в клада, не им хрумна нищо по-добро от това да благодарят на Бога. Скоро те запяха песен в Негова възхвала. Ти сам знаеш края на историята (Деяния 16:24–34). Дори и целият свят да се е изправил против нас, пак Бог е с нас и небето е отворено пред нас. За всяка минута страдание ще получим цяла вечност радост.

4. Хваление

Крачката от благодарението до хвалението е малка. Духовният християнин постоянно хвали Бога с цялото си сърце. Бог не иска това, което повечето хора наричат

хваление – тези ласкателства, които идват само от устните. Той ги мрази така, като и ние. Когато хвалим Бога, ние виждаме същността на Неговите истини. Хваление означава да виждаш ясно. Когато наистина познавам Бога, осъзнавам колко велик е Той и колко невероятни са Неговата благодат и милост. Аз виждам колко неопишимо чудесен е Христос, който е сътворил вселената и на кръста е открил за нас пътя към Бога. Хвалението е просто отговорът на човешката душа на откровението на пълната действителност. Ние просто заставаме безмълвни пред фантастичната Божия истина. Познаването на истината и споделянето с Бога на най-съкровените ни чувства и мисли се нарича от Библията хваление. То е разцъфването на нашата душа пред Божието лице, когато тя бива напълно обзета от любовта към Него.

5. Поклонение

Поклонението надхвърля хвалението. Нашето сърце е изцяло завладяно от откровението на Христовото лице и пада в нозете Му. Тогава ние не мислим за нищо друго освен за Него. Бог става всичко за нас. Ние живеем само за Него. Неговата красота и Неговата любов изпълват душата ни. Това е мигът, в който ние Му се отдаваме напълно.

То е като едно приятно благоухание за Бога. Спомням си за Мария от Витания, която няколко дни преди смъртта на Исус изля върху нозете на своя Учител едно стъкло с парфюм, което струваше колкото една годишна заплата.

6. Общение

„А пък нашето общение (или участие) е с Отца и Неговия Син Исус Христос“ (1 Йоан 1:3). Това означава, че аз споделям всичко с Отца и Сина. В това щастливо общение с Бога аз намирам същинския смисъл на своя живот. Тук молитвата придобива своето най-висше значение.

Господната трапеза е съвършеният образ на това общение. В разпъването на Своя Син Бог изрази пълното отдаване на Своята Собствена личност. Сега Той очаква и от мен пълното отдаване на моята личност. Ако ти предадеш безрезервно цялото си същество в Божиите ръце, ти ще преживееш най-висшата радост в своя живот. Светият Дух ще те води към едно общение с Бога, в което ти ще споделяш с Него всичко, което Той люби. А това „всичко“ може да се обобщи в една дума: Христос. Това е рай!

Да имаш общение с Бога, означава ден и нощ да осъзнаваш Неговата близост. Бог изпълва моите мисли навсякъде – в съзнателната молитва, в размишлението над словото Му, в свидетелстването, в работата, в труд или радост, в завода, в канцеларията, в семейството или на улицата. Аз стоя с двата си крака на земята и върша работата си дори по-добре от преди. Всичките ми сетива са напълно будни, но светлината на Божието лице прониква в цялото ми същество.

7. Застъпничество

Тук достигахме до връхната точка на молитвата. Бог наистина иска да живеем в Неговата близост, но не само за наше собствено удоволствие. Ние трябва да помислим за милионите хора, за които Христос умря и които все още блуждаят в мрака. Исус казва: „Също така ще има повече радост на небето за един грешник, който се кае, отколкото за деветдесет и девет праведници, които нямат нужда от покаяние“ (Лука 15:7). Най-големият копнеж на Бога е спасението на изгубения свят. Когато пристъпваме в Неговото свято присъствие, ние започваме да разбираме Неговата неопишима мъка за човечеството. Неговата грижа тежко ляга на сърцето ни и тя се превръща в един мъчителен товар. Ние започваме да разбираме тайната на Голгота, започваме да страдаме заедно с Бога, защото толкова много хора не знаят нищо за Неговото чудесно благословение, и започваме да се молим за тях.

В Стария Завет Бог призоваваше по един човек за свещеник, който поставяше между Себе Си и народа. Свещеникът влизаше в светилището с кръвта на жертвата, за

да се моли за тези, които бяха навън. В Новия Завет всички вярващи са призвани да бъдат свещеници. Ние *всички* имаме това чудно право да пристъпим пред Божието лице и *всички* сме призвани да се молим за тези, които са отвън. Да се изправиш в Божието присъствие, за да се молиш за един изгубен човек, е дълбока и чиста радост. Тази радост се състои в това да доведеш този човек до познаването на Бога. Апостол Петър казва, че ние сме „свято свещенство“ (2 Петрово 2:5). Йоан разказва, че Христос ни е направил свещеници на Своя Бог и Отец (Откровение 1:6).

Едно не бива да забравяш: като Божие дете ти винаги имаш достъп до Божието присъствие чрез кръвта на Христос (Евреи 10:19–22).

Истинското значение на молитвата

Колкото по-добре опознаваме Бога, толкова повече разбираме и Неговото огромно желание да бъде в центъра на нашия живот. Исус казва: „Но *първо* търсете Божието царство и Неговата правда; и всичко това ще ви се прибави“ (Матей 6:33). Когато откровението на Божието лице струва за теб повече от всичко останало на света, молитвата ти достига до зрялост. Бог казва: „Търсете *лицето Ми!*“ (Псалм 27:8). Исус казва на Марта: „*Едно* е потребно“ (Лука 10:42). Павел също казва: „Всичко считам като загуба заради това превъзходно нещо – познаването на моя Господ Христос Исус“ (Филипяни 3:8). Този вид молитва ни извежда от детския стадий на искането на неща или преживявания към търсенето на Самия Бог. Така молитвата се превръща в поклонение, в постоянно общение, в непрестанен разговор с Вечния. Молитвата означава да бъдеш заедно с Него. Ние усещаме Неговата близост. Бог иска да отнеме от нас всяко чувство на отдалеченост, всяко съмнение и липса на доверие. Той иска да станем *едно сърце и една душа*“ – действително едно с Него. Повечето от нас биха занемарили това общение, ако не трябваше постоянно да Го молим за разни неща. Ние бихме се отдалечили много от близостта, която Той търси. Но тъй като трябва постоянно да се обръщаме към Него с нашите отчаяни молби, Той ни привлича по-близо към Себе Си. Той иска постоянно да задълбочава общението Си с нас.

В началото ние искахме да имаме едно определено нещо, а накрая – Самия Бог. Искаме да принадлежим изцяло на Него, да бъдем безкрайно близки с Него. Когато това желание се превърне в потребност, нашата молитва достига до стадия на зрелостта. Нашият копнеж по Бога става все по-остър. Бог ни призовава да бодърствуваме с неуморно постоянство в молитвите (Ефесяни 6:18). Това означава – да достигнеш целта, да издържиш докрай, да стигнеш Божията близост. Тогава вече Бог може да ни употребява и за други хора.

Условията за отговор на молитва

Новият Завет ясно ни говори за условията, при които Бог отговаря на нашите молитви:

Общото условие

Исус обещава, че Бог ще ни чуе и ще ни даде нещо, защото се молим в Неговото име (напр. в Йоан 14:13–14 и 16:23–27). Но какво означава да искаш нещо в името на Исус? Много често хората смятат, че е достатъчно в края на молитвата да произнесат формулата *„в името на Исус“* или *„в името на Твоя Син“*, или нещо подобно. Те смятат, че тогава Бог естествено ще чуе молитвата им. Но да се молиш в името на Исус има много по-дълбоко значение.

За да действаш в името на някого, ти трябва да си дълбоко свързан с него. Когато едно момиче се омъжи, то обикновено приема името на своя мъж. Така то се

приравнява с него, тъй като носи неговото име. То може да подписва писма от негово име, да живее в една и съща къща с него. Децата им също носят това име.

Да искаш нещо в името на Исус означава да станеш изцяло едно с Исус – с Неговите мисли, желания, цели и воля. Ти можеш да използваш Неговото име, понеже Сам Бог те е приравнил със Своя Син. Бог изисква от нас нашият живот да бъде тясно свързан с живота на Исус. Тогава ние можем да искаме от Него всичко, тъй като Бог иска да изпълни желанията на Своя Син. Божият Дух прави желанията на Исус наши желания и ни помага да ги изпълняваме. Аз вече застъпвам само Неговите интереси, защото Той иска ние да бъдем наистина щастливи във вечността.

Трите специални условия

Исус научи Своите ученици на една „схема на молитва“ (Матей 6:9–13), в чието начало ние откриваме три условия, с които трябва да се съобразяваме, ако искаме Бог да приема сериозно нашите молитви.

1. „*Да се свети Твоето име.*“ Както вече видяхме, ние трябва да изповядваме греховете си и да се доближаваме до Бога с чиста съвест.

2. „*Да дойде Твоето царство.*“ Това е една стъпка на *вяра*. Ние трябва да вярваме, че Той действително ще изпълни всичко, което обещава.

3. „*Да бъде Твоята воля, както на небето, и на земята.*“ Това е сливането на Неговата и нашата *воля*. Ние трябва да Му се покоряваме с цялото си сърце.

Отново намираме тези условия в Евреи 10:19–22, където Бог ни призовава в Своето присъствие: а) „с истинно сърце“, т. е. с цяло и покорно сърце; б) „в пълна увереност на вярата“; и в) „поръсени, за да се очистят от зла съвест“.

Прави впечатление, че тези три условия за отговор на молитва са идентични с условията, които Бог изисква за пълнотата на Своя Дух: 1. *Покаяние*, което се съпровожда с изповядване на греха, т. е. чиста съвест; 2. *Послушание*, т. е. сливането на нашата воля с Божията воля; и 3. *Вярата* в Христос – вяра, която върви напред.

В цялата Библия ние срещаме тези условия, дори и в значението на жертвите, наредени в Мойсеевия закон. (Всеизгарянето се дава изцяло на Бога. Приносът за грех очиства съвестта от вината. В благодарствената жертва вярата приема Божията прошка.) Това не е удивително, тъй като тези три правила, както вече казахме, могат да се обобщят в една-единствена дума: истинска *вяра*, която е освободена от нечиста съвест и зла воля. Когато ние сме едно с Бога, вече нищо не ни пречи да се възползваме от Неговите обещания. Молитвата е изразът на една такава вяра.

Сега става ли ти ясно, че небето е отворено за теб? На кръста на Исус пътят към Божието лице се отвори за теб. Какво още те задържа? Какво ти пречи да отидеш докрай в отдаването си на Бога?

Едно допълнително условие за колективна молитва

Божието слово дава още едно условие за общата молитва. Исус обещава на Своите ученици, че ще изпълни общата им молитва, ако те предварително се съгласят. Молитвата им ще бъде чува, ако те наистина са в пълно единство. Това обещание трябва да се разглежда в контекста на цялата глава (Матей 18). Исус набляга на необходимостта учениците да са единни помежду си. Пълно единство на мисли и учения не е възможно на тази земя, но тук Исус говори за единство на сърцата и намеренията. „Ако двама от вас се съгласят на земята за каквото и да било нещо, което да поискат, ще им бъде от Моя Отец, който е на небесата“ (Матей 18:19). В това духовно единство се открива присъствието на Исус и молитвата бива чува.

Колко време трябва да прекарваме в молитва?

Новият Завет предоставя това решение на нас. Всеки отделен човек трябва да съгласува формата на своя молитвен живот с Бога. Но аз лично си спомням, че като млад християнин няхах почти никакъв напредък, докато не отделих за Бога една десета част от времето си. Това означаваше почти два часа и половина на ден. В началото ми изглеждаше невъзможно да отделям по толкова време на ден. Но исках на всяка цена да опозная Бога по-добре. След месеци на колебание и борба най-накрая бях в състояние да постигна съгласие с Бога. От 40 години насам Бог благославя това съгласие.

В началото помолих Бога да ми позволи три пъти на ден да се срещам с Него – рано сутрин, на обед и вечер. Открих в Библията, че Даниил правеше така. Той дори предпочете да бъде хвърлен на лъвовете, отколкото да се откаже от този свой навик, дори и само за един месец (Данаил 6:8–16). Така както тялото ми се нуждае от храна три пъти дневно, така и душата ми се нуждае съответно от три „ястия“. Освен това установих, че един 12-часов ден без среща с Господа е прекалено дълъг. Исках да дам на Бога *достатъчно време, за да може да ми говори*.

Разбира се, не беше лесно да отделям за Бога три продължителни паузи в ежедневния си ритъм. Затова в хода на деня си отделях по една или две, или дори десет минути тук и там, за да попълня своя „десятьък“. Но това време скоро стана неопишуемо ценно за мен. По три пъти на ден забравях за целия свят и насочвах мислите си към Христос. В началото имах трудности, но след няколко месеца срещите с Бога ставаха все по-съдържателни. Малко по малко Той ми даряваше едно много близко общение със Себе Си. Близостта ми с Него така нарасна, че накрая вече се молах целия ден без прекъсване – не само в свободното си време, но и по време на най-тежък духовен труд. Често излизах навън, за да се моля. Бавните ми разходки се превърнаха в срещи с Бога. От тези преживявания имах не само физическа, но и духовна полза!

Молитвата не означава непременно говорене. Тя по-скоро е едно духовно състояние. Ние непрекъснато се намираме в общение с Бога, както с някой, когото обичаме. Двама влюбени не трябва непрекъснато да си говорят, за да се убедят в своята взаимна любов. Най-важното е да са заедно. Бог иска да ни доведе до това особено отношение със Себе Си – да обичаме Неговата близост и да копнеем за Неговото лице.

Новият Завет не казва колко време трябва да отдаваме на Бога. Това решение е предоставено на нас. Но ако сме мъдри и наистина обичаме Бога, ще Му отдаваме колкото се може повече време. Времето е най-важното притежание, с което разполагаме. Времето е много по-важно от парите. Загубените пари може и да намериш, но един загубен час или една загубена минута никога няма да получиш обратно.

В Стария Завет всеки благочестив юдеин даваше на Бога десятьък от всичките си доходи. Християнинът може свободно да разполага със своите пари. Но той би бил глупак, ако дава на Бога по-малко, тъй като всичко, което даваме на Бога, се превръща във вечно съкровище в Неговото царство. Мъдрият християнин влага цялото си съкровище на небето, за да получи още по-голямо съкровище при Христовото пришествие. На тази земя ние разполагаме с ограничен брой дни и минути. Това време е безкрайно ценно. Ако дадем на Бога нашето време, това е най-доброто вложение, което можем да направим. В днешно време повечето хора прекарват поне една десета от времето си пред телевизора! Може ли един ученик на Исус да дава на Бога по-малко?

Ти си Божие дете. Ти си свободен. Бог не се отнася към теб като към роб. Но бъди колкото се може по-мъдр.

3.2. Неизчерпаемостта на откритието

Втората дисциплина: Съкровището на Божието слово

Когато Исус се изправи срещу цялата сила на Сатана в пустинята, Той го победи със следните думи: „Не само с хляб ще живее човек, а с всяко слово, което излиза от Божиите уста“ (Матей 4:4).

Ти имаш само един живот на тази земя. Както вече казах, твоето време е безкрайно ценно. Добре ще направиш да го използваш максимално. След няколко години – ако Исус не дойде преди това – няма да имаш нито очи за четене, нито мозък за мислене, нито ръце за писане. Книгата Еклесиаст казва: „Помни Създателя си в дните на младостта си, преди да дойдат дните на злото“ (Еклесиаст 12:1). Ако сега, в младостта си, придобиеш голямо познание за Бога чрез Неговото слово, целият ти следващ живот ще се насочи в правилна посока от самото си начало.

Начинът на мислене на този свят е в драстично противоречие с Божиите мисли. Общоприетите идеи и фалшиви ценности на света ни притискат от всички страни и възпират нашето духовно развитие. Не е лесно да се отървем от тях. Навсякъде истината е примесена с лъжа. Нещата, които виждаме, слушаме и четем, незабележимо ни оформят и омърсяват. Ние трябва да бъдем пречиствани и поправяни всеки ден. Само нашата съвест не е достатъчна, за да ни води. Тя прилича на компас, чиято стрелка наистина сочи към север, но никога към истинския север. Магнитните отклонения трябва постоянно да бъдат коригирани посредством картата. Подобно и нашата съвест трябва да бъде постоянно коригирана чрез Божието слово. Бог достатъчно добре знае нашия проблем. Затова Той е създал Библията. В нея Той обяснява Своя начин на мислене. Това обяснение е много точно. Всъщност Библията е единственият източник на свършената истина, който притежаваме.

Как Библията е достигнала до нас?

От самото си начало до самия си край Библията твърди, че е Божието слово. На Бог са Му били необходими поне 2000 години, за да го запише, като Той е употребил за това повече от 40 писатели с различни характери. Почти всички са били с различен произход и не са имали възможността да се познават. Между тях е имало царе, философи, държавници, съдии, рибари, селяни, номади и свещеници. Библията обхваща една цяла библиотека от 66 книги с голяма значимост и духовно богатство.

Въпреки това тя представлява едно органическо единство, сравнимо с човешкото тяло в неговото многообразие. Както тялото се управлява и контролира от мозъка, така и тази книга е била дадена и пазена от един божествен интелект. По много причини Библията е най-забележителната книга, която светът някога е виждал.

Още първата страница на Битие е достатъчно доказателство за божествено вдъхновение. Описаните в тази глава събития удивително точно съвпадат с основните познания на съвременната наука. От една страна, споменатите факти са верни, което изглежда почти невероятно, когато се сравни разказът за сътворението с *всички* останали древни теории за възникването на света. От друга страна, последователността, в която са изброени фактите, също е вярна. Към това се прибавя още и фактът, че това Писание е на възраст от няколко хиляди години. Вероятността авторът по чиста случайност да напише събитията на сътворението в правилна последователност е 1:25 000 000 000 000 000 000 000!

(Искам да поясня това с едно сравнение: това е все едно някой да иска да открие едно черно пясъчно зрънце, което е скрито в 1 метър висок слой пясък, който покрива цялата повърхност на Русия, Сибир и почти цяла Европа. И той би трябвало да го извади от първия път!)

И въпреки това всички факти са подредени правилно! Много ми е интересно да попитам един атеист как може да обясни всичко това!

Но най-дълбоко впечатление прави достоверността, с която Библията се представя за Божие слово. Във всяка страна и във всяко поколение тя посреща най-дълбоките потребности на човека. Когато четем тази книга, ние чуваме гласа на Бога, който говори на нашата съвест. Библията прониква в дълбините на нашето сърце и има силата да го превърне в образ на Бога.

Разликата между четене и изучаване на Библията

Аз правя разлика между *четенето* и *изучаването* на Библията. Просто е невъзможно да се изучава сериозно Библията, без преди това да се познава нейното съдържание. Все едно да искаш да напишеш книга за Айнщайн, без преди това да познаваш неговото дело. Най-напред ние трябва да се запознаем с целия текст на Писанието. Това се постига само като го прочетем. По-къс път за постигането на тази цел няма.

Ти не можеш наистина да разбереш съдържанието, ако я четеш с прекалено големи прекъсвания или на парчета или дори от време на време съвсем я зарязваш. В началото ние трябва да я *прочетем цялата*, и то многократно, за да придобием цялостен поглед. За щастие се касае за една книга, която човек може да чете всеки ден през целия си живот, без да му омръзне. Общият поглед, който добиваш от систематичното четене, ти дава възможност да се задълбочиш в подробностите на текста. Това ти открива един път към изключително богати изследвания, които освен това имат трайна стойност.

Позволи ми да ти обясня!

Най-добре мога да направя това чрез собствения си опит. Бог ме срещна, когато бях почти на 18 години. Първата година на моя нов живот беше чудесна, но скоро загубих духовната си сила и радост. До двадесет и третата ми година животът ми ставаше все по-пуст и по-празен. Тогава бях пред прага на отчаянието. Никой не ми беше казал, че трябва систематично да чета Библията. Но за щастие по онова време четях биографиите на мнозина велики Божии мъже, между които бяха и имената на Хъдсън Тейлър, Чарлс Стъд и Робърт Чапмън. Животът на тези мъже ми направи дълбоко впечатление.

Забелязах също у някои хора, които познавах и които Бог употребяваше по необикновен начин, едно качество на живота, което рязко се издигаше над средното. Това ме накара да потърся тайната на един такъв живот. Това, което ми направи най-силно впечатление у тези хора, беше тяхната близост с Бога. Те имаха едно познание за Бога, което далеч надхвърляше моята опитност.

В биографиите, които четях, открих, че всички тези Божии мъже без изключение имаха две общи неща:

1. Те имаха *стабилен молитвен живот* – всички те започваха своя ден насаме с Бога.

2. *Всяка година те прочитаха по веднъж цялата Библия*, като четяха паралелно двата Завета. След известно време дойдох до убеждението, че тайната на духовния растеж се крие в тези две точки.

През онази година, в която дадох на Бога една десета от времето си, аз събрах цялата самодисциплина, на която бях способен, и прочетох Библията за една година. Сложих двата Завета един до друг и започнах с разказа за Сътворението и с Евангелието от Матей. Никога не съжалявах за това решение!

В началото тази дисциплина ми се виждаше доста тежка. Но след няколко месеца вече не беше толкова трудно. Напротив, превърна се в една неопишуема радост. Бог започна да ми се открива по един начин, който не може да се опише с думи. Струваше ми се, че това е божествената пролет, която променя моя начин на мислене. Светлината на Неговото лице проникваше в цялата ми личност. Бях поразен от откровението на Неговата любов.

Когато за първи път прочетох цялата Библия, трябваше да призная, че много неща надхвърляха възможностите ми да разбирам. Някои пасажии ме удивляваха и дори шокираха. Във всеки случай аз всеки път представях тези неща пред Бога в молитва и продължавах упорито да чета. При втория и третия път вече получих общ поглед върху цялата книга и много от трудностите изчезнаха. С всяка следваща година мислите, които преди ми бяха трудни за разбиране, ми се изясняваха, и аз виждах тяхната чудесна дълбочина.

След като бях прочел многократно цялата Библия, започнах да откривам в Божиите мисли една определена схема, една последователност в Неговото откровение. Вече можех да проследя развитието на Неговия план от началото до края на времената. Можех да схвана Неговите намерения в историята на народите и преди всичко в историята на Израел и Църквата.

Открих една нова вселена – Божието царство. Сега можех да гледам на нещата от Божията гледна точка. Библията стана за мен необикновена книга. Струваше ми се, че се изкачвам на една много висока планина. Всеки месец покорявах някой нов връх, от който се откриваше изглед над целия космос, включително и над невидимия свят. Всичко беше като на длан пред очите ми. Можех да видя накъде водят различните пътища. Бъркотията в света ми изглеждаше относително незначителна. Народите с техните идеологии и вражди ми изглеждаха като мравки в сравнение с Божието величие. Този хоризонт се разрастваше все повече и повече. Той ми даваше един вътрешен мир, тъй като аз осъзнавах колко близо до мен е Бог и в ежедневните ми проблеми, и дори по време на войната и най-тежките страдания.

Освен това този общ поглед над Божието слово ми даде възможност да виждам отделните откъси в тяхната действителна връзка. Ученията се изясняваха сами чрез Писанието. Многогранността на греха ми се откри изключително ясно. Силата и богатството на вярата ми постоянно нарастваха. Неопишумата красота на Христос сияеше пред мен. Бог приведе в хармония някои истини в моето мислене, които преди това ми бяха изглеждали объркващи и дори противоречиви. Животът и цялата вселена добиха още по-дълбоко значение за мен. От цялото си сърце ти желая да се оставиш да се излее и върху теб това благословение. Наблегнах толкова много на тези неща, защото зная значението им. Препоръчвал съм този път на много хора и досега не съм срещнал нито един, който да съжалява, че е потърсил Бога и е чел Библията по този начин. Напротив, познавам доста хора, които сега правят точно това, и всички разказват, че животът им се е променил.

Защо да четем Библията?

За това има пет причини:

1. *Чети я просто за удоволствие.*

Пристъпвай към Библията с радост. Това е едно почти невероятно духовно приключение – историята на Твореца в търсене на човека. Дори бих казал, че Библията е любовно писмо, в което Той съвсем лично ти се обяснява в любов. Да четеш Библията означава всеки ден да се впускаш в ново приключение с Бога. Ти изследваш фантастичния пейзаж на Неговото царство и ще получиш безкрайно голяма награда за това.

2. Чети Библията, за да опознаеш Бога.

Библията открива Бога. Затова ние не я четем, за да получим просто информация за нейното съдържание, макар и това да има голяма стойност. По-скоро я четем, за да се запознаем с нейния Автор. Библията е пътят, който ни води към живия истинен Бог. Само чрез Библията ние можем да познаем Исус Христос. Ако четеш Библията и молиш Бога да ти се открие, тя се превръща в огледало, в което виждаш Неговото лице.

Ако я четеш само с разума си, без лично участие, само като интелектуално изследване, няма да спечелиш нищо за живота си, защото само разумът не може да достигне до Бога.

Но обратната нагласа е също така погрешна. Имам предвид онези, които отказват да използват при изучаването на Божието слово целия си разум и всички помощни средства, които Бог ни е дал на разположение. След като Бог ти е дал разум, значи трябва да го използваш. Бог иска да направи от теб един цялостен и уравновесен човек.

3. Чети Библията, за да храниш душата си.

Твоето тяло се нуждае от редовно и балансирано хранене. Естествено е това да важи в още по-голяма степен и за нашия духовен живот. Има много християни, които водят незадоволителен духовен живот, защото пренебрегват Божието слово. Те са “недохранени“. Ако не ядеш, неминуемо ще отслабнеш. Както тялото се нуждае от три ястия всеки ден – закуска, обед и вечеря, – така и душата ти има нужда да се храни редовно с хляба на живота. “Духовната диета“ е вредна!

4. Чети Библията, за да поддържаш своя молитвен живот.

Молитвата и Божието слово вървят ръка за ръка. Те са като двете жици на телефонния кабел, които ни дават възможност да чуваме Бога и да Му говорим. Духовният живот би трябвало да бъде диалог с Бога. Колкото повече слушаме Божия глас и колкото повече разбираме нещата, които Той иска да ни открие, толкова повече нашата молитва бива проникната от вярата. Неговият Дух обръща сърцето ни към Божиите неща и нашият дух става все по-действен. Християнинът, който пренебрегва Библията, ще установи, че молитвеният му живот непрекъснато отслабва, докато напълно отмре. Ние трябва да внимаваме в Божия глас. Бог копнее да отворим сърцата ни за Него.

5. Чети Библията, за да укрепим вярата си.

Вярата идва от Христовото слово (Римlqñi 10:17). Библията е източникът на твоята вяра. Вярата, която имаш сега, е била събудена в теб от Писанието. Ако искаш Бог да я развива, трябва да черпиш дълбоко от този духовен кладенец. Нашата вяра става действена чак когато ние се доверим на Божието слово. Библията е канарата, на която почива нашата вяра. От нея ние черпим цялото си познание за Христос. Колкото по-добре познаваме Божието слово, толкова по-ясно ще виждаме Неговата воля и толкова повече ще Му се доверяваме.

Най-добрият начин да се чете Библията

1. Чети Библията с молитва.

„Но естественият човек не възприема това, което е от Божия Дух, защото за него е глупост; и не може да го разбере, понеже то се преценява духовно.“ (1 Коринтяни 2:14). Следователно е глупост да подхождаме към Божието слово единствено с разума си. Ние сме зависими от Светия Дух, Автора на тази книга, който може да ни открие смисъла на Божието слово. Ние трябва да помолим за Божията помощ, ако искаме да разберем значението на думите. Но Бог не оставя тия, които са искрени, които отиват при Него със смирение и доверие и Го молят за Светия Дух.

2. Чети Библията всеки ден.

Бог каза на Исус Навиев: „Тая книга на закона да се не отдалечава от устата ти; но да размишляваш върху нея денем и нощем, за да постъпваш внимателно според всичко, каквото е написано в нея, защото тогава ще напредваш в пътя си и тогава ще имаш добър успех“ (Исус Навин 1:8). Исус Навиев последва това и наистина имаше добър успех. Мойсей заповяда на израилевите царе да направят препис от закона и да го четат *всеки ден* от живота си (Второзаконие 17:18–19). Царете, които вършеха това, бяха наистина благословени, като например Давид. Бог също казва: „Блажен оня човек, който не ходи по съвета на нечестивите и в пътя на грешните не стои; и в събранието на присмивателите не седи, а се наслаждава в закона на Господа и в Неговия закон се поучава ден и нощ. Ще бъде като дърво, посадено при потоци вода, което дава плода си на времето си и чийто лист не повяхва; във всичко, що върши, ще благоуспява. Не е така с нечестивите, а те са като плявата, която вятърът отвява“ (Псалм 1:1–4).

Великите Божии мъже не оставяха да мине нито един ден, през който да не четат Библията.

3. Чети цялото Божие слово.

Всички разногласия и лъжеучения почиват на отделни стихове, които са извадени от техния контекст, без да се държи сметка за значението на цялостния текст на Библията. Хората, които боравят с Библията по този начин, могат да изопачат смисъла във всяка произволна посока. Така действаше и Сатата, когато цитираше Писанието на Господ Исус в пустинята. Много е опасно да се ограничаваш с части от Библията. Не каза ли Исус, че човек ще живее с *всяко* слово, което излиза от Божиите уста (Матей 4:4)? Затова твоята цел трябва да бъде отличното познаване на словото – от начало до край.

Библията съдържа пълното Божие откровение. Затова ти си поставяш опасни окови, ако се задоволяваш само с отделни негови пасажи. Помисли си само за всичките преследвани вярващи в други страни, които биха дали всичко, за да притежават Библия! А ние, които я имаме, толкова често я намираме скучна! Голямата привилегия – да имаме достъп до това съкровище – ни прави още по-отговорни в Божиите очи.

Когато четем цялата Библия, ние попадаме в областта на действието на Бога. Така Той може да ни учи на всички неща, както обеща Исус (Йоан 16:13). Той може да ни поправя, просветлява и да ни води все по-надълбоко в истината всеки ден. Той разполага със средството, което може да ни пази от Сатана, света и плътта. И Той ни въвежда все повече и повече в Божиите тайни.

4. Започни с Новия Завет.

Съветвам те да оставиш за известно време Стария Завет настрана и като начало да съсредоточиш цялото си внимание върху Новия Завет. За това има две причини:

а) Съдържанието на Новия Завет е основополагащо и от непосредствено и жизненоважно значение за Христовия ученик, тъй като съдържа думите на Исус и Неговите апостоли, които Го познаваха. Частите на Библията, които обхващат учението на Исус, Неговия живот, смърт и възкресение, са със сигурност най-важните от цялото Писание. Самият Исус ни предупреждава да слушаме Неговото учение, т. е. в нашия случай, да четем четирите Евангелия (Матей 7:24–27; 28:20).

б) Старият Завет, който е също толкова боговдъхновен и важен за нас, колкото и Новият Завет, разказва предимно за Израел. Трудно е да обхванем пълното му значение, ако преди това не сме придобили някои познания по Новия Завет. В такъв случай Старият Завет веднага става по-разбираем, по-интересен и безкрайно полезен. Затова аз ти препоръчвам първо да прочетеш целия Нов Завет два или три пъти, и след това да започнеш Стария.

5. После чети двата Завета успоредно.

Предлагам ти да започнеш едновременно с разказа за Сътворението и с Евангелието от Матей и всеки ден да продължаваш четенето и на двата разказа. Този метод предлага големи предимства. Но преди всичко по този начин ще получаваш пълноценна духовна храна. Аз често сравнявам Новия Завет с пържола, а Стария Завет – със зеленчуци. И двете са необходими и се допълват, но белтъчините имат по-голямо значение за изграждането на клетките и тъканите. Новият Завет съдържа, така да се каже, духовните „белтъчини“, които са абсолютно необходими за твоето здраве и бърз растеж. Не пропускай нито един ден, без да изучаваш Новия Завет. Когато четеш успоредно двата Завета, ти си осигуряваш добро духовно „храносмилане“ и предотвратяваш безплодието и умората, които налягат някои читатели на Библията. Така можеш да поддържаш и апетита си. Освен това избягваш и риска да си намериш някакво „духовно хоби“, заради което ще пренебрегваш други истини, които са не малко важни.

6. Чети последователно.

Никой не може да изучи дадена наука или език, ако учи произволно, без никакъв метод. Ако днес започна да чета една книга от 179 стр., утре обърна на 3 стр., на следващия ден отворя на 65 стр. и на по-следващия ден може би на 201 стр., как бих могъл да се надявам някога да овладее съдържанието на книгата? Моите знания винаги ще си останат частични и несвързани. Вероятно ще бъдат и опасно погрешни. Но колко християни боравят с Библията точно по този начин! Така те просто си просят проблемите.

В Библията намираме една последователност от мисли, която е подредена не само хронологично, но и духовно. Тази верига от мисли започва от Сътворението на човека и завършва с великия ден на съда и новото творение. Който познава Библията в нейната цялост, може да разбере правилно и отделните части. Едно такова общо познание ни предпазва както от духовно неравновесие, така и от неточност и преувеличение. То ни предпазва и от онези фатални заблуди, които разделят и отслабват Божието дело по целия свят.

Ти имаш нужда от цел

Ако нямаш ясно очертана цел, ще дойде времето, когато ще се обезсърчиш и ще се откажеш. Четенето на Библията и молитвата ще ти натежат и ще бъдат безплодни. Ще изгубиш нишката. Дълбокият смисъл на Библията ще започне да ти убягва и, което е още по-лошо – нещата от този свят ще задушат копнежа ти за Бога. Твърде късно ще откриеш колко е трудно да върнеш отново първата си любов, щом веднъж си я загубил. Възможно е да я върнеш – но на каква цена! Затова пък, ако предадеш целия си живот на Бога и търпеливо устояваш, Той ще те води по правилния път и ще пази яснотата на духовния ти поглед.

Първата ти цел: целият Нов Завет

Затова аз ти препоръчвам да прочетеш най-напред целия Нов Завет! Ако всеки ден четеш средно по три глави, ще постигнеш тази цел за три месеца. Една глава сутрин, една на обед и една вечер (или пък така, както Бог ти покаже) – това ще те поддържа в добра форма през целия ден и ще изпълва сърцето ти с достатъчно материал за размишление. Ще се изумиш на духовния си растеж.

След това те съветвам да *повториш* същия експеримент! По този начин ще си прочел целия Нов Завет за шест месеца. Тогава вече ще си достатъчно добре екипиран, за да се справиш с огромен брой проблеми и трудности и да отговаряш убедително на въпросите, които ти поставят хората.

Втората цел: цялата Библия за една година

Следващата цел е да прочетеш *цялата Библия за една година*, като четеш успоредно двата Завета.

Ако не четеш целенасочено и по план, ще ти бъде много трудно и дори невъзможно да получиш общ поглед върху цялото Писание, който е абсолютно необходим за разбиране на неговия смисъл.

Когато аз започнах да чета систематично Библията, изчислих, че трябва да чета *от три до четири глави на ден* – три глави от Стария и една от Новия Завет. С изумление установих, че почти всеки човек може да прочете една средно дълга глава за пет минути. Това означава, че при *двадесет минути* четене на ден можеш да прочетеш цялата Библия за една година. Има ли човек, който да не може да направи това!

Бях решил да отдам на Бога една десета част от времето си. Така че имах на разположение не само двадесет или тридесет минути за четене, а *още цели два часа за размисление, изучаване на текста и молитва*. По-голямата част от това време прекарвах на чист въздух, защото и Господ Исус, когато беше на земята, често отиваше да се моли сред природата. Това ми отвори врата към неподозирани възможности.

Прекалено трудно ли е това?

Зная добре, че целта, която ти поставям, не е толкова лесна. Човешки погледнато, тя дори е невъзможна. Дяволът ще направи всичко, за да държи Исус Христос далеч от твоя живот. Всичко е против теб. Казвам това от собствен опит. През целия си живот е трябвало да се боря за времето си за Бога – между два учебни часа, в автобуса, във влака или в кафенето, преди или след някое ядене, понякога и по време на ядене, на улицата или, когато това не беше възможно, като ставах по-рано или си лягах по-късно. Когато си влюбен, винаги ще ти хрумне нещо, за да намериш време да се срещнеш с човека, когото обичаш. Когато си завладян от любовта към Бога, ще намериш, по един или друг начин, време, за да бъдеш заедно с Него. Кой не би пожертвал половин час, за да прочете вечните истини в Библията!

Помоли Бога да ти постави цел. Ако наистина не можеш да изпълняваш тези предложения, помоли Бога да ти даде друга цел. Позволи му Той сам да решава как да използваш времето си и Той ще направи това с любов и доброта. Бог знае от какво се нуждаеш. Той познава твоите сили и способности. Познава положението, в което се намиращ. Бог не се опитва да те унищожи или експлоатира. Той е твоят нежен и състрадателен Баща и иска ти да бъдеш наистина щастлив. Ти си свободен. Новият Завет не дава никакъв регламент за използването на нашето време. Но ти погледни на този въпрос сериозно. Животът ти отминава. Той изтича между пръстите ти като шепа пясък и тече дори и сега, в момента, в който четеш тези редове. А ти имаш само един живот.

Ако наистина не можеш да се справиш сам, има различни помагала за четене на Библията. Така например сдружението „Приатели на Библията“ предлага простички брошурки с план за четене и обяснения. Те са особено подходящи за деца и „начинаещи“. Но ако искаш да напредваш в опознаването на Бога, ти е необходимо много повече. Нищо не може да замени последователното изучаване на Библията. Възможно е да използваш и някои от споменатите помагала заедно с предложения в тази книга метод.

Нека посмятаме малко!

Казвали са ми: „Това, което ти предлагаш, е наистина невъзможно! Ти очакваш прекалено много! За какво трябва да прочита Библията за една година? Може би някои

интелектуалци биха могли да направят това или пък хора, които имат много време. Аз си чета Библията за пет години и смятам, че това е достатъчно!“

На това отговарям: „Да, това съвсем не е лошо – да се прочете Библията за пет години. Но нека посмятаме малко. Да речем, че сега си на 20 години и тъкмо си срещнал Бога. Ако за цялата Библия са ти необходими пет години, това означава, че на 25 ще си я прочел веднъж. Но само веднъж! Това не е зле, но я си помисли – на 25 години ти си човек, който е в разцвета на своите сили и възможности. Ти би трябвало да бъдеш в авангарда на новото поколение. Би трябвало да си човек, който разбира нещата, дава правилни отговори и различава истината от заблудата. Също би трябвало да можеш да ръководиш младежите около теб, които сега съзряват. Но ти си прочел Библията само веднъж. Ти си съвсем начинаещ в Божиите неща. Ти си още в Божиата детска градина. На 30 години може би ще имаш вече две или три деца. Най-голямото вече е започнало да ти задава купища въпроси и да те тормози. Проблемите, които децата ти носят от училище или от улицата, те заливат. В църквата ти ще има млади хора, които имат нужда от някой, който да разбира техните проблеми и да може да посрещне техния бунтарски дух и техните въпроси с небесна мъдрост. А ти си прочел Библията само два пъти. Ти си още ученик в Божието основно училище. Но на 30 години ти се намиращ на върха на жизнените си сили и си, без съмнение, зрял човек, само не и в Божиите неща.

На 40 години от теб се очаква да носиш на раменете си целия товар на света – и в семейството, и в църквата си. Това е възрастта, в която човек трябва да завърши своя шедьовър. Но ти си прочел Библията само четири пъти. Духовно погледнато, ти си един подрастващ, може би дори малко изостанал, защото си чел толкова бавно. Ти все още си доста бос. Нямах наистина задоволителни отговори на смущаващите проблеми на новото поколение, което сега съзрява. Вместо да бъдеш хилядник в Христовата армия, ти си в обоза.

На 60 години ще си прочел Библията само осем пъти. В духовно отношение ще си тъкмо достигнал пълнолетие. Чел си толкова бавно, че всеки път преди да продължиш, вече си забравил голяма част от прочетеното. На 60 години ти би трябвало да си старейшина в църквата, мъдър човек, който знае всички отговори. Човек, който може задълбочено да обучава и мъдро да посреща проблемите на четиридесетгодишните, а и на младото поколение. Днес такива хора са голяма рядкост, защото в младостта им никой не им е казал, че трябва да отделят на Бога достатъчно време, за да опознаят Неговото слово. Толкова за „спокойното темпо“. Но нека си представим и „по-бързото“ темпо. Ако четеш Библията за около една година, на 30 години ще си я прочел вече 10 пъти! Ти вече разполагаш с дълбоки познания по Божиите неща. Вече си проникнат от цялото Негово богатство на мисли. Ти притежаваш изумителна сила и си един Божий човек. На 40 години вече си прочел Библията 20 пъти. Ти си един мъдър човек. Имаш мощно послание към младото поколение. За децата си ти си източник на откровение и си стълб в своята църква. А когато стигнеш 60-годишна възраст, вече си прочел Библията 40 пъти! Ти проповядваш едно безценно и вълнуващо послание за млади и стари. Разполагаш с едно неизчерпаемо богатство от истини. Вместо да бъдеш трагично забравен в старостта си, отвсякъде те търсят заради божествената светлина, която можеш да хвърлиш по основни и актуални въпроси. О, братко мой или сестро моя, така бих искал да събудя у теб копнеж по Бога, за да може Той да направи от теб един силен Негов воин! През цялата вечност непрестанно ще Му благодариш за това!“

Изучаването на Библията започва от нейното четене

Вече казах, че можеш да изучаваш Библията само когато си я чел и знаеш за какво става дума. Щом веднъж си придобил основни познания по текста, вече можеш да го изследваш и по-задълбочено. Едно такова изучаване е изключително полезно и поучително, защото Божият Дух свързва многобройните истини и факти от Писанието в твоя дух. Ако нямаш познания по целия текст, ти ограничаваш Божия Дух в използването на Неговия меч, Божието слово (Ефесяни 6:17). Ти Го ограничаваш в Неговото откровение на Христос.

Има много начини да се изучава Библията. Всеки християнин трябва да намери най-добрия начин за себе си. Но той трябва да използва *всички* методи, които Бог поставя на негово разположение. Чак тогава той ще може да определи своя собствен метод.

И все пак трябва да се спазват определени основни правила. Аз ги смятам за задължителни за всеки Христов ученик. Щом овладееш тези правила, вече можеш на тяхната основа да градиш според личните си нужди.

Ти *четеш* Библията, за да *се запознаеш* със съдържанието на цялото Писание, с основния текст. За разлика от това *изучаването* на Библията има за цел *разбирането* на текста. А това е задача за цял живот! На 80 години все още ще учиш с радостта на едно малко дете!

Божият Дух просветлява твоя разум. Затова е абсолютно необходимо да пристъпваме към словото в молитва и с искрено смирение. „Бог се противи на горделивите, а на смирените дава благодат“ (1 Петрово 5:5). Ние трябва да отворим своя ум за Божията истина и постоянно да бъдем готови Той да ни поправи. „Който отхвърля поуката, презира своята душа, а който слуша изобличението, придобива разум“ (Притчи 15:32; виж и 10:17; 12:1; 13:1, 10, 13, 18, 24; 17:10; 19:20).

Някои практически предложения за изучаването

Когато четеш Новия Завет или Библията за втори или трети път, с удивление ще установиш колко много неща си забравил. Въпреки че Бог ти е говорил чрез някой стих, ти често си загубвал Неговите скъпоценни мисли. Те просто са изчезнали от паметта ти. Затова е добре да имаш при себе си молив и да подчертаваш или отбелязваш по друг начин стиховете, чрез които Бог ти говори. Тогава не само ще можеш да ги намериш по-лесно, но поради отбелязването ще можеш и да ги запомниш по-добре. Когато четеш следващия път, те веднага ще ти се набият на очи. След като бях чел Библията по този начин в продължение на една или две години, установих, че голям брой ценни стихове бяха просто навлезли в мисленето ми. Те вече бяха станали мое притежание. *С изумление установих, че Бог започна да мисли с моя мозък!* През целия ден светлината на Неговото лице проникваше в душата ми. Неговото откровение беше будно в мен, дори и сред ежедневната ми работа. Божият Дух изграждаше в моя дух едно дълбоко познание за Бога, една представа за Христос, която започна да променя живота ми.

Ти скоро ще почувстваш необходимостта от една добра Библия, която е напечатана четливо и добре подвързана, по възможност с широко поле, в което да можеш да си пишеш забележки. Добре е да имаш и джобна Библия, която да носиш навсякъде със себе си. За по-добро разбиране на географските и историческите условия ще ти е необходим добър библейски атлас и библейски речник. С помощта на речника ще можеш бързо да си набавяш информация за дадено име, местност или историята на дадена страна. Това ще ти помогне да разбереш трудни пасажии от Библията или да си обясниш понятия, които представляват за теб проблем. Такива книги са скъпи, но си заслужават парите, защото можеш да ги ползваш години наред, ако ли не и цял живот. Те са истинска съкровищница от информация за Библията. Доброто познаване на

историята и географията на Библията е много полезно. Но много внимавай тези *помагала* да не заемат мястото на Светия Дух в твоите занимания. Най-важната цел трябва да бъде да познаеш Бога лице в лице, а само Неговият Дух може да ти даде това откровение.

Фоновите знания, които придобиваш, ще направят заниманията ти с Библията по-интересни и често ще хвърлят нова и ценна светлина върху самия текст. Когато например познаваш социалното и международното положение, в което е живял и работил Исая, ще бъдеш поразен от неговия поглед и неговото послание. Това важи и за работата на всички пророци, а и за апостолите в Новия Завет. Ние виждаме, че тяхното послание е изключително актуално и се отнася абсолютно до нашето съвремие!

След като си прочел цялата Библия два или три пъти, сигурно ще почувстваш необходимостта да подредиш откритията си. Библията разглежда множество теми. Аз лично използвам една система от цветове, с които отбелязвам определени теми в моята Библия. За тази цел винаги имам при себе си различни цветни моливи. За всяка по-голяма тема използвам един цвят. Така мога да подреда в духа си всичко, което цялата Библия учи по дадена тема. Тук споменавам моя метод за отбелязване на някои от главните теми, за да ти създам представа как може да стане това. Разбира се, не е задължително да я възприемаш точно така. По-скоро е добре да си разработиш собствена система, която ти подхожда.

Жълто – Завръщането на Христос, възстановяването на Израел, грабването на църквата, Христовото царство, Раят

Оранжево – Наказание, съд, ад

Червено – Христовата кръв, спасението, новородението

Мораво или сиво – грехът

Черно – Сатана и неговото дело, включително и някои особени демонични грехове като идолопоклонство и окултизъм

Зелено – вътрешният живот в общение с Бога. Тук включвам и благодатта, прощението и любовта.

Тъмносиньо – външният живот, послушание, свидетелство, търпение, преследвания

Светлосиньо – Бог, Христос, Светия Дух (Използвам три различни нюанса на този цвят!)

Виолетово – Божието слово, истина, боговдъхновеност на Писанието, вяра

Кафяво – практически въпроси, дисциплина, проблеми на църквата

Естествено тези теми често се припокриват. Във всеки случай дъгата няма достатъчно цветове за многото теми, които се разглеждат в Библията. Аз съм използвал всички възможни нюанси на цветовете и пак не са достатъчни! Затова съм си разработил още една система от символи и съкращения, които пиша в полетата. Те дават възможност за по-точни обяснения. С тяхна помощ мога да групирам определени пасажки, в които например се говори за някой специален грях или за някой по-особен аспект на Завръщането на Исус. Там, където, да речем, в Библията се говори за лъжа, пиша в полето „Л“ и подчертавам текста с мораво, цвета, който използвам за този вид грях. Където се говори за гняв, отбелязвам в полето „Г“ и т. н. За предпочитане е системата да бъде колкото се може по-проста. Иначе нещата стават непрегледни от самото начало. Аз лично започнах с един-единствен цвят. После почувствах необходимостта от втори и с хода на развитието на изискванията ми се разви и системата ми – не преди това!

Тази система предлага някои големи преимущества:

1. Ти можеш бързо да придобиеш едно уравновесено и пълно познание за това, което Бог казва за различните теми, които те интересуват или ти се струват важни.

2. Избягваш изпадането в заблуди или в едностранчивост.
3. Можеш почти от раз да намериш всяко място в Библията, което ти потрябва.
4. Винаги имаш още материал, за да задълбочиш изучаването, а така също и да го използваш в проповед, в свидетелство или за съвет на някого.

Една добре снабдена със забележки Библия става безценна. Тя е незаменим инструмент не само за твоето свидетелство пред света, който те заобикаля, но и в ежедневиия ти живот. Но след известно време може би ще забележиш, че една такава Библия има и един голям недостатък. Ти я четеш отново и отново и си склонен да се впускаш пак в същите стари мисли. А би искал всяка година да откриваш съвсем нови истини. Ако си *„преситил“* Библията си със забележки, съветвам те да си намериш нова и да започнеш пак отначало. Това дава на Бога възможност да ти дава съвсем нови откровения. Аз лично използвам моята Библия със забележки при проповеди. Но обикновено всяка година започвам една нова Библия за лична употреба! Научих това от примера на Чарлз Стъд и други хора, чиито биографии четох.

Освен това от самото начало ще са ти необходими *два бележника*. По мое мнение папките с перфорирани листи са най-подходящи за това, тъй като винаги можеш да махнеш ненужни страници и да подредиш материала си отново по начина, по който подхожда на работата ти.

В *първия* бележник си записвай (по възможност в едно или две изречения) *всяко важно ново откровение*, което получаваш от Бога. От време на време, докато се молиш на колене или четеш Библията, докато си с други хора или ходиш по улицата, внезапно получаваш от Бога някакво познание. Но ще установиш, че най-често го забравяш, ако не го запишеш веднага. Жалко е да изгубиш такава ценна истина. Ако си направиш труда да я запишеш, тя не само се запазва, но и бива ясно изразена и се превръща в силно оръжие на твоето духовно въоръжение. *Една мисъл, която не се формулира с думи, остава неясна* и трудно може да бъде извикана отново в съзнанието. Но ако *се* даде ясна езикова форма, тя вече е на твое разположение.

Вторият бележник ти трябва за това, което аз наричам *систематичен справочник на стихове*. Например четеш си днес Библията и намираш един стих за молитвата на вярата. Същевременно Светият Дух ти напомня за още два стиха на същата тема. Ако не искаш да изгубиш всичко това, ще отвориш бележника си и ще надпишеш една страница: *Молитва на вяра*. На тази страница ще напишеш трите стиха. Не е необходимо да ги преписваш изцяло, а само дотолкова, че да си спомниш смисъла им. На следващия ден, да кажем, намираш някой интересен текст за завръщането на Исус. Започваш нова страница със заглавие *Завръщането на Исус*, където записваш стиха заедно с още пет други, които може би Светият Дух ти напомня. След известно време установяваш, че по този начин възниква един малък личен конкорданс, който има това огромно предимство, че цялата информация не е достигнала до теб чрез опита и ума на някой друг, а директно от Бога. Въпреки това не е добре да усложняваш излишно нещата. Дръж всичко колкото може по просто, иначе заниманията ти ще станат прекалено трудоемки, за да можеш да ги продължиш.

Тази система за бележки предлага две предимства:

1. Чрез твоите бележки в Библията и систематичния справочник на стихове ти добиваш много ясно, уравновесено и обширно разбиране на библейското учение.
2. След няколко години ще притежаваш едно мощно духовно въоръжение. Ако някой ден те помолят да проповядваш или да дадеш свидетелство, или да водиш библейски час, ще имаш на разположение богат материал. Ако тогава паднеш на колене и се помолиш за Божието водителство, Божият Дух може да ти отговори с едно голямо богатство от истини. Да речем, че ти каже да проповядваш за молитвата на вярата. Тогава ще прегледаш стиховете, които са ти направили впечатление и са повлияли на

живота ти. От тях ще избереш един ключов текст, който ще поясниш и с други стихове. И когато проповядваш, няма да си принуден да градиш големи теории върху един или два текста, а просто можеш да прочетеш ключовия текст и да подкрепиш неговата истина с останалите текстове. Тогава всеки отделен стих попада в целта с цялата тежест на опита, който Бог ти е дал чрез него. Бог започва да говори чрез цялото ти същество. Светът има остра нужда да чуе този глас.

Как можем да бъдем сигурни, че тълкуваме правилно Писанието?

Неописуема радост е да откриваш истината. Всяко изучаване на Библията би трябвало да води към тази цел. Но Бог казва, че човешкото сърце е измамливо и безнадеждно зло (Еремия 17:9, букв.). За всеки човек е трудно да бъде съвършено открит и искрен. Всеки от нас има вродената склонност да извърта смисъла на Писанието в своя полза и да достига до погрешни заключения. Затова ти ще намериш толкова различни тълкувания, които често са противоречиви. Причината за това не е, че Божието откровение е недостатъчно. По-скоро причината е, че хората не си правят труда да разберат какво наистина казва Библията. Те объркват своите собствени мисли или мислите на други хора с това, което е казал Бог. Това е причината за бъркотията от мнения, които разделят християните.

Ние трябва да спазваме определена дисциплина, за да се предпазим от тази опасност. Трябва да се научим да обичаме Божието слово. Нашето сърце трябва да бъде напълно открито за истината и готово да приеме това, което Бог наистина казва. Трябва да се стремим към искреност, като постоянно подлагаме на проверка в светлината на словото всичките си предразсъдъци и предварително затвърдени мнения. Трябва да се молим Бог да ни поправя постоянно в нашите мисли, схващания и поведение. Ако изучаваме Писанието с такава нагласа, можем с доверие да очакваме Божият Дух да ни води във всяка истина, както Исус е обещал (Йоан 16:13). Бог е светлина и в Него няма никаква тъмнина (1 Йоан 1:5). Затова и ние трябва да вървим в светлината и тогава няма да се спъваме. Бог мрази неискреността. Той я нарича лъжа и нарича Сатана баща на лъжата. За да съм сигурен, че не се самозаблуждавам в своите занимания с Библията, аз реших да проверя всички познания, до които бях достигнал, въз основа на следните три основни правила на тълкуването. Ако искаш да бъдеш напълно откровен, когато изучаваш Писанието, добре е да спазваш тези правила. Така Бог може наистина да те води във всяка истина.

Трите основни правила за тълкуване

1. Нищо друго, освен Божието слово

Ние нямаме право за тълкуването на Божието слово да се опираме на друг авторитет. Библията сама по себе си е абсолютният авторитет, тъй като тя е Божието слово. Затова ние трябва да оставим настрана личните си предразсъдъци и всички човешки мисли и предания – също и тълкуванията на отделни водачи или духовни движения – и искрено да разберем какво казва Сам Бог. Ако ти пристъпваш към Библията с „цветни очила“ или с църковни или догматични „наочници“, ти по същество приравняваш един човешки авторитет с Божия авторитет. Но Бог не допуска конкуренция. Не забравяй, че Господ Исус беше отхвърлен в името на Божието слово, просто защото беше в противоречие с преданието на старейшините, т. е. със системата на тълкуване на Писанията, която беше приета от тогавашните книжници. А в очите на Христос Божието слово беше *единственият* авторитет.

С това не искам да кажа, че не бива да четем никакъв коментар или пък да не слушаме никаква проповед! Нека използваме всички възможности, които Бог ни дава, да учим. Но нека тълкуваме Неговото слово единствено на базата на Неговия

авторитет. Разбира се, с благодарност можем да приемем ценните неща, които имат да ни кажат хора като Августин, Калвин, Лутер, Бънян, Джордж Мюлер и много други. Но внимавай да не поставяш Божието слово под техния авторитет! Всяко човешко същество е грешно. Всяка истина, която е достигнала до нас чрез хора, е деформирана по някакъв начин – както светлината се пречупва, когато преминава през стъкло. Ние се радваме на светлината, която влиза през прозореца, но потокът ясна, чиста слънчева светлина на открито е сто пъти по-красив от нея.

Когато обясняваме по-точно библейските истини, ние трябва да се ограничаваме само с боговдъхновеното Писание. Бог ни забранява да добавяме нещо към словото Му (Второзаконие 4:2, Откровение 22:18–19).

2. Цялото Божие слово

Библията съдържа всички духовни истини, от които се нуждае човек. Заблудата най-често е полуистина. Затова ние постоянно сме изложени на опасността да изпадаме в заблуди, когато заключенията ни се базират на откъснати от контекста стихове. Тук твоите бележки и личният ти конкорданс ще ти бъдат от изключителна полза, защото чрез тях Бог може постоянно да поправя мислите ти и да те учи на пълната Си истина. Ако ти наистина познаваш *целия* текст на Писанието, Божият Дух може да ти дава поглед върху различните страни на една и съща тема. Библията *като цяло* е Божията истина. За да обясниш някой стих, е абсолютно необходимо да вземеш предвид „всяко слово, което излиза от Божиите уста“ (Матей 4:4). Да махнеш нещо от словото Му е също толкова фатално, колкото и да прибавиш нещо.

3. Божието слово се обяснява само

За Бога не е проблем да ни обяснява. В Библията по всяка тема има поне един текст, който е ясен и позволява само едно-единствено тълкувание на честния читател. Затова такъв текст трябва да бъде използван като ключ за обясняване на други места, които поради някакви причини не са толкова ясни по смисъл. Библията не си противоречи! Ако се сблъскаш с привидно противоречие, претърси с молитва цялата Библия за обяснението. Ако ние искрено помолим нашия Баща да ни учи, Неговият Дух ще ни помогне да намерим и комбинираме всички необходими пасажки (Йоан 16:13–15). Никога не бива да откъсваме един стих или едно изречение от контекста и да изграждаме на него собствената си богословска система! Всички лъжеучения, които твърдят, че се основават на Библията, правят точно това. Това означава да се мами въз основа на Божието слово.

Бог е светлина и Той търси искрени сърца, в които може да посее Своето слово (Лука 8:15). Ние трябва да бъдем достатъчно смирени, за да признаем невежеството си и търпеливо да чакаме, докато Той отново постави нещата на местата им. Що се отнася до мен, аз трябваше да прочета и да изучавам Библията десет, двадесет и дори тридесет пъти, докато достигна до категорично мнение по много от главните теми. През тези години Бог освен това ми даваше и духовната храна, от която се нуждаех всеки ден. Той укрепваше моя духовен живот, доближаваше ме до Себе Си и ме подготвяше за делото на живота ми.

Добре е и е от полза да се познават мненията и опитът на други християни, особено когато става дума за истински Божии мъже и жени. Но в крайна сметка Сам Бог определя значението на Своето слово. Бог, който ни е дал уста и ум, може да мисли и да се изразява по-добре от нас!

Изумен съм как Бог води хора, които не се познават, до едни и същи тълкувания, когато те си дадат труда да четат и изучават цялото Писание и да го тълкуват честно. Това е също едно доказателство за достоверността на Библията! „Блажени чистите по сърце, защото те ще видят Бога!“ (Матей 5:8).

Необходимостта от дисциплина

Ние сме в Христовото училище. Тегърва трябва да се учим на всичко. Това изисква време, сериозност и преди всичко – дисциплина.

Когато Бог сътвори нашата планета, Той скри в недрата най-разнообразни съкровища – злато, петрол, уран и много други. Но човекът трябва да потърси тези неща и да ги извади наяве. Така и Библията съдържа едно огромно духовно богатство, което обаче трябва да бъде открито и изровено. Бог не е направил пшеницата да си расте просто ей-така на полето. Тя трябва да бъде посята. Бензинът не пада от небето в резервоарите на колите ни. Бог снабдява птиците изобилно с храна, но те трябва всяка сутрин да я търсят отново. Земята отдава своите съкровища на този, който наистина ги потърси. Така и Бог дава безценните съкровища на Своето слово на този, който наистина търси. „Блажени, които пазят изявленията Му и Го търсят от все сърце“ (Псалм 119:2).

Когато едно момиче се учи да свири на пиано, то първо трябва дълго и упорито да се упражнява. Когато един ден установи, че може да изразява всичките си чувства чрез инструмента, това открива едно ново измерение в неговия живот. Същото преживява и някой, който учи език. Той достига една граница, от която нататък вече навлиза в един нов свят. Пред него се разкрива един съвсем нов пейзаж и една съвсем нова култура. Какво богатство е това в живота на един човек! Колко повече важи това за този, който упорито изследва Писанието!

Мързеливият християнин винаги ще бъде недоволен. Той остава слаб като едно недохранено дете. А жизненият християнин, от друга страна, все повече и повече ще се изумява на постоянно разкриващото се Божие откровение. Неговото търсене ще му донесе печалба, която не може и да се сравни с усилията, които е положил. Божието слово ще се превърне в неописуема радост, в един непресъхващ извор на вдъхновение и просветление.

Но това не е ли законничество?

Не, това положително не е законничество. Благата Христова вест ни освободи от ярема на робството. Да ни пази Бог да не влизаме отново в него! Става дума за това, дали съм достатъчно разумен да използвам максимално и без това краткото време, което ми е поверено. „Изкупвайте благовремието!“ (Ефесяни 5:16). Христовата дисциплина не е нито законничество, нито робство. Тя е непосредствен израз на любов. Един млад мъж си налага дисциплина и се овладява, за да помага на жена си, защото я обича. Също така и Христовият ученик преди всичко се стреми да познае Бога по-добре и да Му служи по-ефективно. Помисли си, че най-големият ти враг, дяволът, е невероятно хитър и е насочил *цялата си сила* срещу теб. Затова използвай максимално всички помощни средства, които Бог ти е дал на разположение. Бъди мъдър по отношение на Божиите неща.

А трудните дни?

Не губи кураж, ако понякога изглежда, че нямаш голяма полза от четенето. В ежедневиия живот има и слънчеви, и дъждовни дни. Има планини, пустини и зелени долини. Така и в духовната област има всякакви влияния – видими и невидими – които ти въздействат. Има времена, в които физическата умора и здравословното ти състояние влияят и на вътрешния ти живот. Въпреки това ще дойде денят, в който привидно тежките и „сухи“ пасажии отново ще придобият значение за теб. Но на всяка цена трябва да запазиш постоянния си ритъм на четене.

Междувременно Бог ден след ден ще ти дава достатъчно истина, за да задоволява потребностите на душата ти. Дори и понякога дневната ти дажба да се

състои само от едно обещание или един стих. По времето на Мойсей Бог снабдяваше Своя народ с манна в пустинята всеки ден. По същия начин Той ще се погрижи и за твоите потребности. Но не забравяй, че манната трябваше да се събира *рано*, защото се стопяваше, когато я напечеше слънцето. *Ние трябва да търсим Бога на ранина*, преди светът да връхлети върху нас, за да разруши мира на тези скъпоценни мигове от деня.

А скучните пасажии?

Мисля, че Бог нарочно е поставил тези пасажии, които на пръв поглед не изглеждат особено важни, сравнително в началото на Библията. Струва ми се, че това служи за изпитание. (Мисля си например за книгите Изход, Левит и Числа.) Онези, които не търсят Бога сериозно, ще се отвърнат, когато се сблъскат с тази трудност, и ще претърпят голяма духовна загуба. А тези, които от чист копнеж по Бога изтърпят, ще открият, че Библията като цяло е една невероятно вълнуваща книга. Те непрекъснато ще откриват нови духовни извори в нея. Библията е неизчерпаема. Може би тъкмо в привидно скучните пасажии ще откриеш *неочаквани съкровища*. Както вселената изглежда безкрайна в нашите математически изчисления и пред нашите радиотелескопи, така и Библията ни разкрива един неограничен хоризонт, едно безкрайно откровение на Божието царство, където откриваме истинската действителност. Казвам това, след като цял живот съм изучавал Божието слово.

Един труден избор

Преди години наблегнах пред една група приятели в Париж на необходимостта и предимствата на една такава дисциплина по отношение на молитвата и изучаването на Библията. Един от моите приятели, директор на голяма фирма, ми каза: „Прав си, Ралф. Но *как* да си отделя това време за Бога?“ И той ми описа ежедневните си занимания, които наистина не му даваха и най-малката възможност да осъществи тази цел.

Моят отговор беше: „Зная, че е невъзможно. Но тук сме изправени пред един проблем с вечно значение, един изключително важен проблем. Ние нямаме шанс да извършим това чудо. Само Бог може да направи това за нас. Ние можем само да вярваме – или пък да не вярваме. Но за нашия Бог няма нищо невъзможно. Може ли Той да изпълни волята Си, или не? Ако не може, тогава всичко, в което вярваме, е вятър.“

Зная, че в този свят няма никакво място за Христос. Когато Той влезе, нещо друго трябва да отстъпи. Нещо трябва неминуемо да изчезне, за да Му направи място. За да имаме най-доброто, трябва да изхвърлим доброто през борда. Не казва ли сам Исус, че е по-добре да се лишиш от дясната си ръка или от дясното си око, отколкото да загубиш главното? Ние сме поставени пред един избор, от който не можем да избягаме. Това не е въпрос на законничество. Това е въпрос на любов.

Младият мъж, който се задоволява с това, на всеки два дни да прекарва по пет минути с момичето, за което иска да се ожени, още не е разбрал какво означава любов. Също толкова малко е разбрал и вярващият, който се задоволява с това да отдава на Бога само дребните трохици от времето си.“

Шперцът на дявола

Проблемът е много по-голям. Ако трябва да отстраним от плана си наистина оправдани и необходими дейности, то как стои въпросът със съмнителните ни занимания? Статистиката сочи например, че всяко родено в Америка бебе е осъдено да прекара 12 години от живота си пред апарата, който специалистите наричат „идиотската кутия“ – имам предвид телевизора. *Дванадесет години!* Това не е и една

десета, това е почти една пета от човешкия живот. В Европа може би тази цифра е по-малка, но все пак и европейецът прекарва средно по 10 до 12 часа на седмица (това означава един цял ден) пред синия екран.

Един християнин забелязал на кутията, в която бил опакован новият му телевизор, следния надпис: „С този телевизор светът ще влезе във вашия дом!“ Внезапно той осъзнал истината. Това, което за други било само ефективна реклама, за него се превърнало в сериозно предупреждение. Той върнал телевизора.

Сега разбра ли, че дяволът вече има шперц за всички врати, а така също и за *твоята* врата? Той разполага с един инструмент с непредсказуема сила, чрез който внася директно в твоя личен живот своя собствен начин на мислене, който Исус нарича „света“. Ден и нощ твоят дом и умовете на твоите деца се пропиват от начина на мислене на света с всичките негови философии и нечистота. Има голям брой „праведни“ християни, които за нищо на света не биха отишли на кино, но същевременно ни най-малко не се смущават, когато киното влиза направо в собствения им хол!

Нашите бащи не са познавали този проблем. Когато са затваряли вратата на къщата си, целият им дом е можел да им говори за Бога. Христос е бил неоспоримият Господар в техния дом. „Не любете света, нито каквото е в света“ – казва Бог (1 Йоан 2:15). Но днес ти, като християнин, трябва да се занимаеш с проблема: можеш ли да имаш в дома си телевизор и да останеш неомърсен от света?

Нека си помислим

„Е, чак пък толкоз! – ми каза някой веднъж. – Един християнин не трябва да бъде фанатик. Трябва да признаеш, че по телевизията дават и доста добри неща.“

Фанатик? Не, един ученик на Исус не трябва да бъде фанатик. Бог очаква от него да е много умен и много добре информиран. Той трябва да използва здравия си разум и да може да се справя с проблемите и възможностите на своето поколение. Сама по себе си телевизията не е лошо нещо. Всичко зависи от това, как я използваш. Ако можеше телевизията да се постави в ръцете на Исус Христос, тя бързо щеше да промени за добро тази нещастна планета. Ако аз можех да я използвам, за да известя на света за Христос, бих го направил. Има обаче много малко страни, в които това е възможно!

Понастоящем врагът на Исус е този, който направлява световните събития и използва тези помощни средства (1 Йоан 5:19). И той е разбрал много добре стратегическото значение на телевизията. (Някои цитати от проф. Маклухан: „Перманентният телевизионен шок предизвиква хипнотична скованост. Телевизията има всички въздействия на ЛСД! Постоянното гледане на телевизия води до пристрастяване. Не след дълго телевизията ще доведе до разпадане на обществените структури, тъй като тя променя зрителите като цяло, независимо от това, какво се излъчва.“ Проф. Маклухан „За и против“ Econ-Verlag Duesseldorf.)

Когато хората гледат телевизия в края на деня, те най-често са уморени и техните съпротивителни сили са снижени. Последното, което би ми хрумнало, е да се оставя заедно със семейството си да бъде оформян от влиянието на телевизионните предавания.

Не отричам, че някои програми са интересни и дори поучителни. Но има други, които са точно обратното. И колко е трудно да се открият, а и най-вече да се предвидят правилните филми! *Дори и „добрите“ филми съдържат една негативна и често опасна философия*, която човек постепенно и без да осъзнава това, поема в себе си. Мислиш ли, че ти си изключение в това отношение? Ако не ти се удава да владееш и контролираш телевизора, можеш да бъдеш сигурен, че той ще те контролира. Опасността е в навика. След определено време и цялостният ти мироглед ще се

промени от натрупващото се влияние на това, което виждаш и чуваш. В крайна сметка ние изгубваме способността да виждаме нещата така, както ги вижда Бог. Вече не знаем накъде отиваме (2 Петрово 2:20–22; виж и 1 Коринтяни 12:2; Ефесяни 2:11–13; 4:14, 17–24). Дори загубваме желанието да четем Библията и да се молим.

Не каза ли сам Исус, че окото е светилото на тялото (Матей 6:22–23)? В психологията е добре известен фактът, че дразненията, които постъпват чрез окото, остават дълбоко закоренени в подсъзнанието. Чрез очите и ушите ни телевизионната програма навлиза в самите нас. Поради това нейното въздействие е особено голямо.

Апостол Павел пред екрана!

В своето време апостол Павел не е трябвало да се занимава с проблема на телевизията. Но той е имал един друг проблем в коринтската църква, който при внимателно разглеждане прилича на нашия. Прочети 1 Коринтяни 8–10. Навсякъде, където срещнеш понятието „идоложертвено“, го заменяй с „телевизия“. Просто вместо „ядене на идоложертвено“ чети „гледане на телевизия“. Ще се изумиш колко актуално звучи текстът. Разсъжденията на апостола ще ти помогнат много.

Заслужава си да разгледаме по-подробно хода на мисли на Павел, но това би отнело цяла една глава. Основното твърдение е следното: вие, коринтяните, знаете какви неимоверни жертви понесох и колко страдах, за да доведа Христос до вас и да доведа вас при Христа. Знаете от колко свои права (включително жена, дом и заплата) се отказах. Направих това, за да спечеля колкото се може повече за Христос и да не бъда спънка за слабите. Само така ми се удаде да основа тази църква в Коринт.

И сега с цялото си нахалство ме питате дали не можете все пак по мъничко да флиртувате със света. Не ви ли е освободил Бог чрез Христовата кръв от света, така че вече да не сте под закон, а под благодат? Още ли не сте схванали стойността на тази свята кръв?

Павел обобщава: „Всичко е позволено, но не всичко е полезно... не всичко е назидателно“ (1 Коринтяни 10:23). Но аз не се възползвах от нито едно от тези права (1 Коринтяни 9:12). „Но не искам да съм подвластен на нищо“ (1 Коринтяни 6:12). И така той идва до заключението: „Всичко вършете за Божията слава“ (1 Коринтяни 10:31). Ако наистина можеш да гледаш една телевизионна програма за Божия слава, тогава гледай я! Но ако не можеш, тогава би трябвало да поставиш една голяма въпросителна. Помни думите: „А оня, който се съмнява, когато яде, е осъден, защото не яде от вяра; а всичко, което не става от вяра, е грях“ (Римляни 14:23).

Образът на звяра

Преди известно време специалистите от фирмата „Кока-кола“ проведоха един зловещ експеримент. В обикновени филми, които течаха на екрана, те вмъкваха изречението „Пийте кока-кола“. Това ставаше с толкова висока скорост (един на всеки 20 кадъра), че зрителите не можеха да го осъзнаят. И въпреки това то беше регистрирано и съхранено в подсъзнанието на зрителя. Резултатът беше, че продажбите на кока-кола нараснаха рязко, така че всички налични запаси бяха изчерпани. Когато това излезе наяве, обществеността беше така потресена, че в Америка беше приет специален закон, който забраняваше такова психологическо въздействие. Почти всички страни на света днес се управляват от диктатори. И естествено контролът над телевизията се превръща в инструмент на неограничена власт. Дори и в малкото останали свободни демокрации телевизията е под монопол, който малко или повече е контролиран от правителството. Съвременната техника – това важи както за телевизията, така и за останалите средства за масова информация – разполага с психологически и химически средства за въздействие върху общественото

мнение, на които практически не може да се устои. Може да се очаква, че в идните години те ще бъдат прилагани все по-широко. Ако не са изрично забранени със закон, те могат да бъдат използвани от властимащите, за да въздействат на хората, *без те да осъзнават това*. Сатана не подминава сляпо тези неща!

Книгата Откровение описва един световен диктатор на последното време, който ще принуди *всички* да му се поклонят – чрез *един образ, който говори* (Откровение 13:15)! Няма никакво съмнение, че той ще контролира телевизионната система на целия свят. Хората ще са до такава степен деформирани от дългогодишното „висене пред екрана“, че ще изгубят своите критични способности. И когато сатанинската задължителна програма с неговото хипнотизиращо лице тече на екрана, те ще вярват на всичко, което той казва. (Всеизвестно е, че Хитлер контролираше масите основно чрез радиото и тайната полиция.) Можеш ли да си представиш нещо по-логично? Или по-ужасно?

Бог ти дава свобода, но те и предупреждава. Ти имаш само един живот и той ти се изплъзва между пръстите. Твоето време е по-ценно от всичко останало. Как ще го употребиш? Би било потресаващо, ако прекараш една пета или една седма от времето си пред екрана. Не е ли безкрайно по-ползотворно да употребиш една десета от него, за да съзерцаваш Божието лице?

3.3. Ти не си сам!

Третата дисциплина: *Чудото на братското общение*

Сега ти си част от един огромен жив духовен организъм, който обхваща всички Божии деца по целия свят. Това е голямото Божие семейство. В Неговите очи ти си един уникален и ценен човек. Освен това Светият Дух те поставя в това, което Новият Завет нарича „тялото“ на Христос (1 Коринтяни 12:12–27). Твоят духовен живот се развива. Ти имаш дълбоко общение с Бога и едновременно с това и с другите Негови деца – с твоите братя и сестри в Христа. Ти имаш нужда от тях така, както и те имат нужда от теб. Ние заедно сме едно цяло в Христа. Това е Църквата!

Трябва ли и днес все още да говорим за „Църква“?

Ако под „църква“ разбираш онова чудесно първоначално общество, което е било замислено от Исус и създадено от апостолите, тогава отговорът е „Да!“. Но ако имаш предвид това, което в днешно време масово се разбира под понятието „църква“, тогава сме изправени пред един страшен проблем.

В хода на вековете хората отново и отново са извъртали ясните и прости мисли на Исус. За повечето от нас понятието „църква“ вече няма значението, което е имало за Исус и Неговите апостоли. На български няма дума, която да предава точния му смисъл. (Гръцката дума „еклезия“ означава „събрание“ или „събиране“.) Необходимо ни е съвсем ново понятие. В тази глава аз все пак ще използвам думата „църква“, тъй като не разполагам с друга. Но ще се опитам да я употребявам в нейното първоначално значение. Нека се върнем към нейния произход в Новия Завет.

Какво разбираше Исус под „църква“?

Исус е основателят на църквата. Какво казва Той за нея? В Матей 9:35–10:42 и Лука 10:1–20 виждаме как Той съставя и изпраща първите Си мисионерски групи. Когато Той изпрати Своите ученици двама по двама, те вече бяха приели учението на Проповедта на планината (Матей 5–7). Този първи опит в груповата работа беше

подготовка за съвместния живот и дейност на първата църква, каквато е описана в Деянията на апостолите и в Писмата.

В Матей 13 със седемте притчи за небесното царство Исус предупреждава Своите апостоли за развитието на лъжеучения в църквата, които, за жалост, действително се появяват в хода на историята. Той набляга на необходимостта да не се пестят сили и средства за постигане на неподправената истина.

В 16 глава Той дава ясно да се разбере, че Самият Той е основата на своята Църква (Матей 16:17–18) – Канарата, която Мойсей и пророците отъждествяваха със Самия Бог (Второзаконие 32:4, 15, 18, 30–31).

По-късно, в 18 глава (виж също и Марк 9:33–50), когато Неговите ученици спорят за духовното величие, Исус сам изказва седемте закона на Божието царство. Тези седем закона са основните правила за живота и работата в група или църква. Те трябва да осигурят духовното единство на нейните членове. В тази глава Исус учи за абсолютната необходимост от смирение, особено що се отнася до духовните ръководители (4 ст.), както и от взаимно ценене и откритост (5 ст.). Той подчертава, че е по-добре да загубиш живота си, отколкото да станеш спънка за някой по-млад или по-слаб брат (6 ст.). Той категорично заповядва да се грижим за по-слабите и да ги уважаваме (10 ст.). Ние трябва да се грижим повече за заблудените, отколкото за себе си (11–14 ст.). Исус заповядва помиряването на братята (15–17 ст.) и пълното взаимно прощаване (21–35 ст.). Една група, отбор или църква, която живее според тези правила, ще се превърне в изключително мощен инструмент в Божиите ръце. Тя е едно предвкушане на рая.

Атомното ядро

Нека сега разгледаме трите големи обещания, които Господ Исус ни дава в този текст. Убеден съм, че тези обещания важат само за една група, която живее съгласно тези правила.

1. Той обещава пълномощието на Своето Собствено име, Своя личен подпис под всички действия, за които тази група е взела общо решение (Матей 18:18).

2. Обещава да чуе тяхната обща молитва, когато те са единни в изпълнението на Божията воля (Матей 18:19).

3. Третото обещание трябва да се разгледа по-подробно (Матей 18:20). Тук Исус ни уверява в Своето лично присъствие в групата, която живее според горните правила – колкото и да е малка тя! „Дайте ми двама или трима души, с които да започна – казва Той. – Където двама или трима са обединени в Моята личност, там съм и Аз посред тях.“ Нарочно преведох това от оригинала, за да предам това, което смятам, че е неговият истински смисъл.

Този стих се цитира във всевъзможни събрания. Трябва да се създаде убеждението, че присъствието на Христос е автоматично осигурено от това, че, да кажем, множество християни в едно помещение пеят една и съща църковна песен. Гръцкият оригинал не допуска такова тълкувание. Не е достатъчно да сме заедно, да пеем християнски песни или да си говорим за духовни неща, за да създадем ситуацията, която Исус описва тук. Гръцкият предлог „ейс“, следван от винителен падеж в израза „в Моето име“, съдържа идеята на *движение към една цел*. Това не е лесно да се преведе на български.

Гръцкият глагол „синагогейн“ също има по-дълбок смисъл от простото „събран съм“. Би могло да се преведе с „группирам се“ (като действие) или „привличам заедно към някакъв център“. В този израз се крие смисълът на насочено движение към някаква цел. Тук не става дума за статично положение, а за активно и динамично движение. Има движение, има и цел.

Каква е тази цел и какъв е този център? Това е името на Исус. Но какво означава „името на Исус“? Как можем „да се стремим по посока“ на едно име?

Значението на този израз можем да разберем по-добре, ако вземем предвид, че навремето нито в гръцкия, нито в еврейския език е имало дума, която да съответства на нашето понятие „личност“. И в Стария, и в Новия Завет срещаме определенията „човек“, „душа“ или „име“, когато се говори за дадена личност. Би могло да се каже и „лице“! Последният израз в еврейския и гръцкия език все повече придобива значението на „близост“. По времето на Христос думата „лице“ вече е придобивала в гръцкия език значението на „личност“ или „индивид“, но не е обхващала цялата пълнота на смисъла, който се крие в нашата дума „личност“. На практика в Библията „името“ е означение за цялата личност. В староеврейския името на човека е имало собствено значение. Например Ной означава „насърчение“. Това име му е било дадено пророчески от неговия баща. Давид означава „възлюбен“. Исус означава „спасител“. Така за Мойсей и пророците Божието име е било тъждествено с личността на Бога. Затова е било толкова важно да се почита името Му. „Не изговаряй напразно името на Господа, твоя Бог“ (Изход 20:7). Затова и апостолите толкова много наблягаха на името Исус, към което добавяха „Христос“ или „Месия“, или „Господ“ (което са други понятия за Божието име от Стария Завет).

Според мен няма съмнение, че Исус, чието мислене беше оформено от Стария Завет, отъждествяваше Своето име със Своята личност. Когато Той даде на апостолите Си власт да се молят в Неговото име, Той всъщност им заповяда пълно отъждествяване с Неговата личност. Следователно това, дали нашата молитва ще бъде чута и дали работата ни ще бъде плодотворна, зависи от това, доколко ние сме едно с Исус – с Неговата личност, с Неговите интереси, желания и воля. Да се молим в името на Исус означава да се отъждествим напълно с Неговата личност.

Затова, по липса на по-добър превод, аз си превеждам Матей 18:20 така: „Където двама или трима са обединени в моята личност, там съм и Аз посред тях.“ Абсолютно съм убеден, че Исус е искал да изрази точно това. Това означава да бъдем споени в Него, да бъдем органически свързани, както всички клони са части на едно дърво.

Едно такова силно общение на вярващите е истинско предмостие на Христовото царство в този враждебен свят, истинско Божие обиталище на земята. Една такава група християни е Божието царство в миниатюра. А присъствието на Христос е това, което прави групата (независимо дали са трима или тридесет, или триста) истинска църква, такава, каквато Той я е замислил. Без Неговото присъствие можем да говорим само за карикатура на църквата. Това би било само едно събрание на хора с малко или повече еднакви интереси, които обаче нямат нито единство на сърцата, нито категорично свидетелство. А и светът няма да повярва на такава „църква“. Няма значение колко впечатляваща е твоята организация или сграда, или дали твоето учение е правилно. Когато всеки член не се стреми към действителното и истинно присъствие на Христос, това не е една достойна за доверие църква. Точно както и скъпата опаковка не е подарък, ако ценното съдържание липсва.

Разгледах този стих малко по-подробно, защото тази мисъл е в центъра на учението на Христос за църквата и образува основата на цялото библейско учение за истинското ученичество.

Великата заповед на Исус

През нощта преди Своята смърт Исус склучи новия завет, в който чрез Господната трапеза даде символите на Неговото разчупено тяло и Неговата пролята кръв. Веднага след това Го виждаме коленичил на земята, за да измие краката на Своите ученици. След това действие Той оповести (сигурно със сълзи на очи) Своята

нова заповед – новия закон, който съпътства новия завет: „Нова заповед ви давам, да се любите един друг, както и Аз ви възлюбих. По това ще познаят всички, че сте Мои ученици“ (Йоан 13:34–35). В същата нощ Исус нарече този нов закон „Моята заповед“ (Йоан 15:12). Следователно е от изключително значение ние, Неговите ученици, да се обичаме един друг така, както Той ни възлюби. А Той ни възлюби толкова, че се остави да бъде разпънат на кръста заради нас.

Ако разберем това, Бог може да извърши *всичко* чрез нас. Така ние образуваме истинската църква, както я е разбирал Исус. Присъствието на Христос е явно за всеки нов християнин, който дойде и обединява всички братя в истинско общение. Но едно събрание, което не притежава това духовно присъствие на Христос, е една пародия на истината. Там, където не цари истинско единство на сърцата, там Божията слава, „шекина“, липсва. Образът на Христос, който се представя на света от такова едно събрание, е жалка карикатура, която не може да убеди никого и дори предизвиква презрение.

Чудната идея на Исус: динамичната клетка

Божият Син е не само Архитект на Църквата, но и на вселената (Колосяни 1:16–18). Той е „изобретил“ и сътворил електрона, атома, молекулата и биологичната клетка. Факт е, че всичко съществуващо е било създадено на основата на единството в многообразието.

Църквата, както е била замислена от Исус, наподобява една жива клетка, която притежава невъобразимо многообразие и единство. Но още по-невероятна е способността на клетката да се размножава. Една оплодена човешка яйцеклетка се дели не по-малко от 120 000 000 000 пъти през време на деветмесечната бременност. Но това не става случайно, а по такъв начин, че се образува чудото на едно бебе – със собствена личност и невероятната сложност на едно човешко същество. Нека си помислим само за образуването на окото за този сравнително кратък период от време, за да осъзнаем какво поразително чудо е този процес. Защо хората са такива неверници? Павел казва правилно, че светът с цялата негова мъдрост не може да познае Бога, защото Божието глупаво е по-мъдро от хората (1 Коринтяни 1:21–25). Когато Исус създаде Църквата, Той нямаше намерение да създава една управленска организация. По-скоро Той мислеше за един жив организъм, за едно истинско „тяло“, образувано от живи духовни „клетки“, които постоянно се размножават. Той искаше да напълни света с живи духовни клетки, всяка от които да притежава експлозивната сила на Неговото присъствие.

Исус никога не е говорил за някаква йерархия. Даже напротив! Той изми краката на учениците Си и ги научи, че най-големият в Неговото царство трябва да бъде смирен като дете и слуга на всички (Матей 18:4; Марк 9:35). Той Сам ни даде пример. Колко са изопачили хората Христовата простота! Красотата на Неговото същество е затъмнена от огромните количества човешки разсъждения, човешки предания, тълкувания, колебания и съмнения. Апостолите успяха да приложат Неговото учение на практика, защото го приеха сериозно, без да го извъртат.

Как апостолите прилагаха учението на Христос към църквата?

Апостолите бяха тези, които основаха църквата. Затова изучаването на Писанията, които те са ни оставили, е изключително важно. Поради своя несравним опит Павел пише най-много за църквата. В Деяния на апостолите намираме един съвременен разказ за основаването на църквата. Този разказ е бил съставен от лекаря Лука – един човек, който е повярвал и е бил обучен от апостол Павел. Там ние виждаме с каква простота и искреност първите християни прилагаха учението на Исус в

ежедневния си живот. Същото това учение, което Лука ни представя така подробно в своето Евангелие. Освен това в своите изключително съдържателни и добре премислени писма Павел изследва и обяснява приложението на това учение в практиката. Какво вълнуващо описание!

За около 15 години Павел успява да напълни всички страни от Палестина до Адриатическо море с млади, размножаващи се църкви (виж невероятната му забележка в Римляни 5:19, 23). Как е успял да постигне това? Убеден съм, че тайната на неговия успех се крие в схващането за апостолската или мисионерската група. Той осъществява това схващане, завещано от Христос, със своето свидетелство и страдания първо с Варнава, после със Сила и накрая с Тимотей, а така също и с безкрайната редица мъже от църквите, които основаваше. (Новият Завет споменава имената на 19 членове на групата на Павел. Сигурно са били много повече, виж например Деяния 20:4.) Групата на Павел по всяко време беше една динамична, подвижна *клетка*, изпълнена със Светия Дух и горяща от любов. Тя беше готова да направи всичко и винаги притежаваше безценното съкровище на присъствието на Исус. Накъдето и да се обърнеше, в най-кратко време възникваха църкви, образуваха се местни *клетки*. И тези църкви получаваха от групата на Павел същото видение, същия живот, същата динамична сила да се размножават чрез една безкрайна духовна верижна реакция. Ако днес всички ученици на Исус вземат насериозно това библейско схващане и го осъществят, Бог би могъл да промени не само Църквата като цяло, но и цялата световна история.

Павел не си представяше църквата статично. На него и през ум не му минаваше идеята за църквата като сграда от бетон или тухли, защото римският закон до около 200 г. сл. Хр. е забранявал на християните притежаването на публично място за богослужения. Църквата се е събирала „у дома“ (Римляни 16:3–5; 1 Коринтяни 16:19, Колосяни 4:15; Филимон 2) или в катакомбите. Мястото не е играло роля, докато Исусовият Дух е присъствал. Всички апостоли споделят този пример на простота. В своите Писма Петър също разглежда църквата като жив организъм, като „духовен дом“, чиито камъни са самите вярващи (1 Петрово 2:5).

Христовото тяло

В 1 Коринтяни 12 (и особено в пасажа от 12 до 27 ст.) Павел сравнява събранието на вярващите, християнската църква или общността на всички членове с едно *тяло*. Той го нарича „*тялото Христово*“. Човешкото тяло въпреки своето изумително многообразие образува съвършено единство. Цялото тяло се управлява от един-единствен разум и се контролира от една-единствена нервна система. И въпреки това то представлява едно невероятно многообразие от части и органи, почти всички от които имат съвсем различни задачи.

Точно така е и с църквата. Христос е Управителят или Главата (Ефесяни 1:22, Колосяни 1:18). Той е *„мозъкът“*, центърът на нервната система на Неговото тяло. Ние, Божият народ, сме частите, множеството органи на Христовото тяло. Както в човешкото тяло, така и в истинската църква намираме изключително многообразие в съвършена хармония. Христовото тяло има чудно разнообразни задачи за всичките си членове. Забележи боговдъхновените думи на Павел: *Тялото е едно и пак има много части* (1 Коринтяни 12:12). *А вие сте тялото Христово и поотделно части от Него* (1 Коринтяни 12:27). *Ние всички бяхме включени чрез единия Дух в едно тяло* (1 Коринтяни 12:13, буквално от оригинала. Гръцката дума „кръстени“ в тази връзка означава „потопени“ или „включени“). Тук виждаме идеята на един клон, който е бил присаден на дървото, както е описано в Йоан 15:5 и Римляни 11:16–24. Исус е истинската лоза, а ние сме клоните, така както краката, езикът, ръцете, белите дробове

и ушите са „клоните“ на едно човешко тяло. Павел продължава: „Но сега Бог е поставил частите – всяка една от тях – в тялото, както е искал“ (1 Коринтяни 12:18). Бог е единственият Творец на човешкото тяло. Той решава колко очи, пръсти, ребра или артерии да имаме и ги поставя в тялото ни според Своята свършена мъдрост. По същия начин *единствено Бог* знае как се гради Христовото тяло, църквата. Той определя нашето място и нашата задача. Блажен оня човек, който предоставя на Бога да реши каква трябва да бъде неговата задача в Христовото тяло! Каква глупост е да се опитваме да накараме Бог да ни даде някоя задача или „дарба“, която Той не е предвидил за нас!

Духовните дарби

В Новия Завет има три важни текста, които се занимават с духовните дарби: Римляни 12:3–8; 1 Коринтяни 12–14 гл. (тези глави образуват смислово единство и трябва да се разглеждат като едно цяло) и накрая Ефесяни 4:1–6. Може да се добави и още един кратък пасаж от 1 Петрово 4:10, 11. Ако искаш да получиш истинно и балансирано познание по този въпрос, трябва да прочетеш всички тези текстове, да изследваш много внимателно материала, който се съдържа в тях, и след това да ги сравниш.

Има общо четири „списъка“ на духовни дарби (Римляни 12:6–8; 1 Коринтяни 12:8–10, 28; Ефесяни 4:11). Тези списъци са различни и безспорно има и много други дарби, които не се споменават в тях. Мисля си например за духовната дарба да се композират евангелизаторски песни, чрез които много хора се замислят за Бога. Но тази дарба не е посочена в четирите „списъка“. Явно е, че те не са изчерпателни, а по-скоро примерни.

Всъщност Божията мисъл, която се изявява чрез написаното от апостол Павел, е много ясна. В 1 Коринтяни 12 той основава учението си върху притчата за тялото и неговите части и проповядва следните истини: „*Дарбите са различни, но Духът е същият*“ (1 Коринтяни 12:4). Това е явно – кой е виждал тяло, което се състои само от един или два органа, например само от език или от едно гигантско ухо! Това би било чудовищно. Така и Бог желае в църквата да има многообразие от дарби, като всяка от тях е необходима. Те се допълват една друга.

Не всички части имат една и съща задача. Ние имаме „дарби, които *се различават* според дадената ни благодат“ (Римляни 12:4–6). Какво по-ясно от това изречение?

Духът разпределя дарбите на всеки, *както иска* (1 Коринтяни 12:11). Божият дух определя на кого каква дарба да даде. Той по-добре от нас познава потребностите на църквата, която изгражда, и знае как най-добре може да ни употреби в нея. Ние нямаме право да Му диктуваме нашите желаниа в това нещо.

Във всеки един дарбите се проявяват *за обща полза* (1 Коринтяни 12:7). Това показва същинската цел на духовните дарби. Духът ти дава една дарба, за да можеш да бъдеш полезен на други. С нея ти можеш да служиш на църквата, да печелиш хора и да откриваш Христос на света. Дарбата служи на *общото дело*, а не е за лично удоволствие. Пръстът, окото, кракът не живеят сами за себе си, а за цялото тяло. Един пръст, който действа независимо от останалата част на тялото, е безполезен.

Частите на Христос получават множество дарби за изграждане на църквата. Прочети Ефесяни 4:12–16, където се разглежда подробно тази тема. Чрез дарбата, която ти дава по Свой избор, Божият Дух *те прави способен да служиш на Бога* така, както Той иска – така, както Той може да те употреби по най-добрия начин, за да помогнеш на своите братя и сестри и да водиш изгубени души към Христа.

„Най-добрите дарби“

„И Бог е поставил някои в църквата – *първо* апостоли, *второ* пророци, *трето* учители, после чудеса...“ (1 Коринтяни 12:28). Бог не само определя нашата специална задача в църквата, но и нейната стойност. За апостол Павел различните дарби на Духа са от различна важност. Има някои, които той явно смята за по-необходими. Той ги поставя в началото на списъка и ни съветва да се стремим към най-добрите дарби.

„И Той даде едни да бъдат апостоли, други – пророци, други – благовестители, а други – пастири и учители... за изграждането на Христовото тяло“ (Ефесяни 4:11–12). Църквата се нуждае от различни видове дарби, но нито една църква не може да съществува без тези пет специални дарби. Нека благодарим на Бога за всички допълнителни дарби, които Той дарява на Своята църква. Но ние трябва сериозно да Го молим да ни съоръжи изобилно точно с тези пет специални дарби.

Петте незаменими дарби

1. *Апостол* на гръцки означава „пратеник“ и съответства на латинското „мисионер“. Църквата остро се нуждае от много такива пионери, които да проповядват благата Христова вест там, където тя още не е известна. Дванадесетте апостоли вече не са на земята. Те не могат да бъдат заместени от никого, тъй като тяхната задача беше вярно да предадат това, което бяха видели и чули от Исус (Марк 3:13–14, Деяния 1:21–22). Те извършиха това в Писанията на Новия Завет. Разбира се, това не може да се повтори. Но в смисъла, в който Варнава, Сила и други в Новия Завет са наречени апостоли, т. е. *мисионери* – хора, които наистина са изпратени от Бога – в този смисъл ние наистина се нуждаем от апостоли, и то от хиляди апостоли.

2. *Пророк* на гръцки означава „говорител“. Израилевият пророк говореше в името на своя Бог. Той се стремеше да върне Божия народ към неговия Господ и Словото Му (2 Летописи 36:15–16, Еремия 35:15). Подобно и християнският пророк е човек, който постоянно ни връща към Божието слово. Той е Божият страж (Езекиил 33:7). Той вижда по-ясно от останалите хора, тъй като познава Писанието и в молитва е по-близо до Господа. Той притежава едно особено духовно разбиране, но неговото послание почива на Божието слово.

3. *Евангелист* на гръцки означава „човек, който носи добра вест“, независимо по какъв начин. Един евангелист не трябва непременно да бъде надарен като обществен оратор. Може би той има съвсем друг начин на общуване с хората. Има неизброими възможности за евангелизиране, но благата вест остава винаги една и съща. Всички ние сме призвани да евангелизираме, но не всички имаме *дарбата* на евангелисти. На евангелиста Бог е дал специална способност за тази задача, докато ние може би сме получили съвсем други способности.

4. *Пастир* е ясно понятие. Задачата на пастира е: а) да *пази* стадото, като особено се грижи за слабите и младите, и б) да *храни* стадото. За тази цел той трябва да подсигурава добро библиейско обучение, дори и да повика някой друг, който да „нахрани“ стадото му (Йоан 2:15–17, Деяния 20:28–31, 1 Петрово 5:1–4).

5. *Учител*. Това е човек, който не само е придобил дълбоки и систематични познания по библиейските истини, но има и дарбата ефективно да ги споделя с други. Той полага основния камък за живота в църквата (Деяния 20:26:27).

Коя църква може да си позволи да живее без тези пет превъзходни дарби? Те имат най-голямо предимство. Нито една друга дарба не може да се сравни с тях.

„Копнейте за по-големите дарби“ (1 Коринтяни 12:31)! В това изречение Павел обобщава своето отношение към духовните дарби. Той ни призовава да се молим за най-доброто, да не се задоволяваме с по-малкото. Ние не бива да подценяваме братята

си, които имат различни от нашите дарби. Всеки от нас трябва да се моли на Бога за най-големите дарби, за дарба, която „принеся плод“ – най-вече спасени хора.

Що се отнася до тези пет дарби, понякога се казва, че те били „естествени“, за разлика от „духовните“ дарби. Вярно е, за нещастие, че много проповеди са „естествени“. Те са резултат от академично образование или психологическа потребност. Но истинският учител, пастир, пророк или евангелист бива носен от Светия Дух в своето служение. Дарбата на Мойсей само „естествена“ ли беше, когато той пишеше Второзаконие? Или пък дарбата на автора на Писмото до Евреите? И двамата бяха „учители“. Нека Бог ни изпрати хора, които да бъдат носени от Неговия Дух в цялата си работа! Защо иначе първата църква толкова държеше да определи изпълнени с Духа мъже за служението на трапезите на вдовиците (Деяния 6:1–3)? Ние трябва да се върнем към това първоначално схващане за християнското служение.

Как можеш да откриеш своята дарба?

Първо трябва да опиташ всичко! Бъди готов да вършиш всичко възможно за Бога. Мети залата за събрания, раздавай Евангелия и брошурки, ходи от къща на къща, присъедини се към библейски групи, посещавай болни, помагай на бедни и стари, спечели интереса на децата, мобилизирай младежите. Накратко казано: бъди винаги готов да помогнеш и върши добро навсякъде, където можеш.

Скоро Божият Дух ще започне да ти показва по един или друг начин как иска да те използва всъщност. Той ще ти покаже как можеш да бъдеш от най-голяма помощ. Със сигурност Той ще употреби и твоите естествени способности. Може би си поет? Или китарист? Или зидар? Или знаеш как да спечелиш доверието на младежите? Или имаш дарба да работиш с деца? Твоят Творец е знаел всичко за теб още преди да е бил сътворен светът. Той си е имал причина да те създаде такъв, какъвто си. Само не прави грешката да объркваш „естествените способности“ с „духовните дарби“. Между тях често има връзка, защото Бог употребява цялото ти същество. Но въпреки това между тях има и съществена разлика.

Например Павел преди обръщението си притежаваше блестящ ум и много добре познаваше Писанията на Стария Завет. Това не му попречи да преследва Божията църква. Но когато срещна живия Бог на пътя за Дамаск, той скъса с греха, със своето минало и със света – също и с религиозния свят! Той беше кръстен не само физически, но Бог „кръсти“ и неговата личност с нейните естествени способности. Той умря с Христос при това духовно кръщение. Тогава Бог направи неговия разум, неговото мислене и цялата му личност съвършено нови. Аз вярвам, че систематичните разсъждения в Писмото до римляните са ненадминати в цялата световна литература. Но това са Писания, изцяло вдъхновени от Святия Дух. След като беше очистен от Бога, умът на Павел стана един инструмент на божествената мъдрост. И въпреки това той си остана умът на Павел! „Естественото“ беше възприето от „духовното“ и едновременно с това преобразено.

Ти си едно уникално същество, което Бог, в своята неизследима мъдрост, е включил в Христовото тяло. Той е приготвил за теб една задача, чрез която ти можеш по най-ефективен начин да Му служиш и да Го прославяш. Защо да не склучиш с Него една положителна договореност за твоего бъдеще? Той няма да те разочарова. Но трябва да си готов за тежко обучение!

Трябва ли да се примирим с трагичната действителност?

На тези страници аз се опитам да покажа какво е в действителност църквата. Онази истинска църква, както беше замислена от Исус и създадена от апостолите. Тя е едно чудо на Светия Дух. Ти постоянно трябва да имаш този образ пред очите си и да

молиш Бога да те употреби като Свой инструмент. Но за съжаление на всяка крачка откриваме църкви и групи, които дори се наричат библейски, но които всъщност нямат много общо с апостолското учение за църквата. Сърцето ни се къса от мъка, когато се сблъскваме със суетни човешки предания, които убиват радостната спонтанност на Светия Дух; с формули за молитва и богослужение, които замразяват вярата ни; със закостенели учения, които унищожават всяка възможност за духовен напредък. Можем да срещнем също така и един духовен либерализъм, при който хората говорят и вършат всякакви неща, които нямат никакво основание в Библията. Как да се отнасяме към всичко това?

Най-вече и преди всичко трябва да обичаме. Ако въпросните хора са истински Божии деца, които обичат Господ Исус и признават божественото вдъхновение и божествения авторитет на Библията, ние трябва да знаем, че те са много скъпоценни в Божиите очи. Те трябва да бъдат също така скъпоценни и в нашите очи. Дори е възможно Бог да ги смята за по-ценни духовно от самите нас. Дотогава, докогато Бог иска от теб да останеш в това обкръжение, стой там в същия дух и същата любов, които показва Исус. „Както и Христос възлюби църквата и предаде Себе Си за нея“ – въпреки нейното несъвършенство (Ефесяни 5:25). Прави всичко, което можеш там, където Бог те постави, за да можеш да помагаш и да бъдеш за благословение.

Понякога дори може да ти е от полза да носиш едно необяснимо тежко бреме. Бог може да употреби това, за да те научи на търпение, съчувствие и смирение. Кой знае? Може би Бог иска да те употреби в една такава ситуация, за да предизвика съживление?

Но Бог не иска да прахосаш целия си живот в едно безнадеждно обкръжение. Чисто и просто ти трябва, както и апостолите, да слушаш Бога повече от хората (Деяния 5:29). Рано или късно, но по-скоро рано, отколкото късно, Бог ще ти отвори път, който води към една полезна цел. Моли Го упорито да ти открие волята Си. Не можеш да се надяваш да имаш духовен напредък, ако просто избягваш трудностите. Ти трябва да ги посрещаш смело и решително. Бог иска да те употреби на всяка цена. И ако това не може да стане там, където си, то Той със сигурност има нещо друго за теб. По-добре е сам да раздаваш брошури или да ходиш от къща на къща, за да достигнеш тези, които не познават Христос, отколкото да пропиляваш живота си в църковни дейности, които не водят до нищо. Бог не те е призовал да живееш в едно духовно гробище. Помисли си за тези, които, надявам се, Бог ще спаси чрез твоето свидетелство. На никого не би му хрумвало да сложи бебето си в хладилника или дори в ковчег! Също така и ти не би завел своето духовно „бебе“ в една такава църква. Вярно е, че всички ние трябва да преинем през едно време на обучение, а това не е никак лесно. Но никой не очаква от теб цял живот да си останеш чирак. Ти трябва да вървиш напред, за да станеш напълно обучен работник. Бог отчаяно търси такива мъже и жени и никак не иска да прахосва техните сили. Помоли Бога да ти намери едно истинско духовно работно място, на което да можеш да Му служиш ефективно и да принасяш траен плод.

Да предположим, че се намиращ в добра църква

Може би ти имаш голямата привилегия да си в една истинска духовна църква, в която християните се обичат, евангелизират и вярно изучават Библията. Това е наистина чудесно! Това е Божия благодат. Но моля те, не забравяй две неща:

1. *Исус каза, че даването е по-блажено от получаването* (Деяния 20:35). Има два вида християни – даващи и взимащи, радостни и мърморещи. Църквата няма нужда от духовни търтеи или духовни безработни. Тя си има достатъчно работа със своите бебета, които могат единствено да сучат и да плачат. Затова на църквата са и

непременно необходими членове, които са благословение за всички останали. Когато си изпълнен със Светия Дух, ти внасяш Божията близост и в църквата. Ти щедро ще раздаваш своето приятелство, своята вяра, своите пари и своето време. Но ако само ходиш там, за да получаващ, скоро ще бъдеш разочарован.

2. *На земята няма свършена църква.* От нашата вътрешна нагласа зависи дали ще бъдем благословени или разочаровани. Пази се от стремежа да обвиняваш или критикуваш. Исус най-строго ни забранява да говорим лошо за другите, и то най-вече зад гърба им (по този въпрос виж Матей 7:1–5; 18:15; Римляни 14:1–15; 7; 1 Коринтяни 13). Напротив, моли се ден и нощ за твоята църква и нейните старейшини.

Ако имаш възможност да си избираш църквата, направи го с голямо внимание и в молитва. Не се обвързвай веднага. Но когато се обвържеш, направи го с цялото си сърце. Избери църква, която е вярна на Словото и изпълнена със Светия Дух, т. е. група, където Исус наистина присъства. Големината или богатството нямат значение. Ако Христос е там, ти ще бъдеш по-богат от всички банки на света, взети заедно. Освен това една малка църква е предизвикателство. Там ти ще бъдеш ценен и важен член на семейството. Ще трябва да работиш наистина. Ако си в много голяма църква, вероятно ще потънеш в анонимното множество, което ще има много лоши последствия за духовното ти здраве. Ще станеш мързелив и безполезен или ще се разочароваш.

А ако църквата стане невярна?

Ако църквата не признава нито божествеността на Исус, нито пълния авторитет на Божието слово, нито новородението чрез вяра, не зная какво въобще правиш там. Какво общо имаш ти с враговете на Бога? Не е достатъчно да носиш етикет с надпис „християнин“ или „църква“, за да скриеш мерзостта на греха. Ти не си християнин, ако само се наричаш така, а отхвърляш всичко, което е ценно за Бога.

Но може би ти ще ми отговориш, че искаш да останеш там като свидетел? Свидетел? Естествено ние сме призовани да бъдем свидетели навсякъде. Но дали ще бъдем свидетели като членове на това общество? Това е съвсем друго нещо. Прочети 2 Коринтяни 6:14–18: „Какво общение има светлината с тъмнината!... Или какво съучастие има вярващият с невярващия?“ На теб просто мястото ти не е там. Но ако напуснеш това общество, направи го с любов.

А ако си съвсем сам?

Не всеки има привилегията да споделя Христос с други вярващи. Има ученици, които са болезнено изолирани от църквата от обстоятелствата. Мисля си за хората, които са принудени да живеят самотни в едно враждебно на Христос обкръжение, или за младия мъж, който отслужва военната си служба, или за младото момиче, което е единствената християнска в интерната. Може би ти си единственият вярващ в града или селото, където живееш. Помисли и за християните в онези страни, където цари духовна диктатура, и особено за онези вярващи, които са в затвор заради вярата си. А колко много са те! Ние трябва ден и нощ да се молим за тях! Но дори не е необходимо да прекосим морета и океани, за да намерим Божии деца, които са ужасяващо самотни. Какво можем да направим, за да ги насърчим и да им помогнем?

Може би точно ти си един от тези самотни християни. В такъв случай приеми моето дълбоко съчувствие. Но ти можеш да бъдеш абсолютно сигурен, че Бог никога няма да те изостави. В твоите особени обстоятелства Той ще те дари и с *особено* благословение. Посвети се на молитва и на Божието слово. Всъщност ти не си сам. Когато Бог е при теб, ти притежаваш по-голям извор на сила от целия свят. Щом Бог е откъм теб, кой ще е против теб (Римляни 8:31–39)?

Но за всички, които могат да се присъединят към други Божии деца, важи Неговата заповед: „да не преставаме да се събираме заедно“ (Евреи 10:25). Ние дължим това на нашите братя и сестри, но същевременно и самите ние се нуждаем от това общение. Всъщност ние сме тясно свързани един с друг чрез Христос. *Ти не си сам.*

3.4. Не можеш да запазиш Бога само за себе си

Четвъртата дисциплина: *Свидетелство или предаването на вярата*

Досега ние разгледахме различните начини, чрез които получаваме и поддържаме един живот в пълнота. Но този живот не е самоцел.

Кабелът има за задача да провежда ток. Реката не задържа водата, която получава. Така животът в пълнота води до жертви, до самоотдаване, или по-точно казано, до споделяне с други Христовия живот, който ти е поверен. *Ако ние не предаваме нататък нашия духовен живот, той ще се изпари или ще погине в пясъка* – като манната, която се разваляше, когато израилтяните се опитваха да я съхранят. Като Мъртво море. Предаването на нашата вяра означава да даваш на един изгубен свят това, което си получил. Животът се състои главно в даване. Това е връхната точка на вярата. Иначе вярата е безплодна.

Ние вярваме в Христос, тъй като сме разбрали, че Неговата жертва е валидна и за нас. *Божията благодат* ни доведе до покаяние. Думата благодат на гръцки означава „добрина“, „милост“. Ние сме били спечелени за Христос чрез неописуемата добрина и милост на Бога. Любовта, с която Бог залива нашето сърце, става главната сила в живота ни. Хората около нас трябва да усетят тази любов чрез нас. Нищо друго няма да убеди света и истинността на нашето послание. Защото тази божествена любов е *единственото, което дяволът не може да имитира*. Божията любов се открива в Неговата саможертва. Той може да открие това чрез нас, когато и ние се жертваме за другите.

Има три начина, чрез които ние можем да се раздаваме, или по-скоро да даваме Христос на хората:

1. *Ние даваме чрез нашето свидетелство*

Исус каза: „Всеки, който изповяда Мен пред човеците, ще го изповядам и аз пред Моя Отец, който е на небесата. Но всеки, който се отрече от Мен пред човеците, ще се отрека и аз от него пред Моя Отец, който е на небесата“ (Матей 10:32–33). И още: „Духът на истината... ще свидетелства за Мен. Но и вие ще свидетелствате“ (Йоан 15:26:27).

Целият Нов Завет учи, че ние трябва да свидетелстваме на хората за Христос. В света, който разпъна Исус, ние не можем да бъдем Негови ученици, ако не застанем явно на Негова страна и не се отъждествим открито с Него. Ние сме спасени, когато се отъждествим с Исус пред Бога и когато в отговор на това и Бог ни отъждестви с Него. Но това отъждествяване не може да остане в тайна. Ако нашата вяра наистина е дело на Неговия Дух, тя не може да мълчи. Ние сме Христови свидетели в един свят, който не Го познава и не може да Го познае чрез нищо друго освен чрез нашето свидетелство.

Един свидетел може да предаде само това, което наистина знае, което наистина е видял и чул. Всичко, което ние можем да кажем на света за Исус, е, че наистина Го познаваме от личен опит. Свидетелство от втора ръка няма да убеди никого. То просто не звучи достоверно. Ние не трябва да си „съшиваме“ собственото свидетелство. Бог очаква от нас смело да кажем *истината*, колкото и простичък и ограничен да е бил нашият опит с Христос. Ако направим това, Той ни обещава подкрепата на Своя Дух на *истината*, за да подсили нашето слабо свидетелство (Йоан 15:26–27). Ако за мен вече

не говорят като за Христов ученик, свидетелството на Духа е помрачено. Аз изгубвам Неговата пълнота, докато отново поправя нещата.

Господ ни нарича „светлината на света“ и „солта на земята“ (Матей 5: 13–14). Колко малко зрънца сол променят вкуса на ястието! Дори една малка свещ се вижда от голямо разстояние. Исус не каза „Вие трябва да бъдете светлината на света“, а „Вие *сте* светлината на света“. Повярвай Му. Гради на това. *Довери се на Светия Дух, който чрез теб свидетелства неоспоримо на света.*

Не картонен кръст

Положително е тежко да застанем на страната на Исус в този свят. Рано или късно ще се изложим на преследване. Но Исус никога не е крил истината от нас. Той изрично набляга на това, че ние не можем да бъдем Негови ученици, ако отказваме да Го следваме, без да поемем своя кръст, т. е. отивайки към собствената си екзекуция! Но още по-тежки са болката и огорчението, когато се провалим в свидетелството си. Когато заставаме на страната на Исус в този свят, Светият Дух ни изпълва. Той свидетелства и обича чрез нас и награждава страданията ни с една небесна радост – със Своя мир. Един християнин *не може да бъде щастлив*, ако крие вярата си.

Страхуваш ли се от страданието?

Истинският християнин е като едно растение, което е създадено, за да живее по високите върхове или в най-горещите пустини, което най-добре вирее в тежки и враждебни условия. Неописуемо красивата небесносиня алпийска тинтява расте само в най-високите Алпи. Тя не се среща в долината. Не можеш да я отглеждаш в градината пред къщата си. Тя трябва да устоява на зимните бури, на леда и снега, на пронизващия вятър и най-вече на височината и от това добива своя неповторим цвят. Тя се нуждае от чист и свеж въздух, който цивилизацията не може да замърси. Християнинът е създаден за един живот в пълна чистота, в святостта на непомрачената Божия светлина. По този начин Бог развива в нас Христовия характер.

Християнинът, който не е страдал, е склонен да бъде коравосърдечен към околните. Той не може да разбере страданието им. Зад суровата му външност често се крие една духовна слабост и дори повърхностност. Липсва му жилавата издръжливост и смирението на мъченика. Ако има нещо, с което ще можем един ден да се гордеем в Божието царство, то това със сигурност са белезите от страданията, които сме понесли от любов към Христос.

2. Ние даваме чрез нашите добри дела

Павел казва: „Ние сме Негово творение, създадено в Христос Исус *за добри дела*“ (Ефесяни 2:10). Иначе казано, Бог ни е спасил с намерението да вършим колкото можем повече добро. Павел също ни наставлява: „Братя, да не ви дотяга да вършите добро“ (2 Солунци 3:13). Той казва, че духовният християнин е приготвен *за всяко добро дело* (2 Тимотей 2:21). Той подканва повярвалите в Христос да бъдат старателни да вършат добри дела (Тит 3:8). Това означава постоянно да вършим добро, постоянно да показваме Божията любов на ближните си. Петър обобщава живота на Господ Исус с думите: „обикаляше, като правеше добрини“. Ако нашият Учител е дал живота Си, за да върши добро, ние, Неговите ученици, би трябвало да се стремим да Му подражаваме. Освен това чрез добрите ни дела нашето свидетелство става достоверно пред света. Има хиляди възможности да вършим добро. Ние не трябва да пилеем силите, парите и времето си за чисто политически или социални задачи.

По-скоро всеки християнин би трябвало да пръска добро около себе си. Всяка църква, всеки член на Христовото тяло трябва да върши колкото може повече добро. Но всички наши добри дела трябва да са извършени в името на Господ Исус и да са

свързани с нашето свидетелство. Тогава те са от значение за благовестието. Иначе би било само загуба на сили, която не води до полезен резултат. Естествено тези добри дела ни струват нещо, но точно това убеждава хората в нашата сериозност. Яков, братът на Господа, казва: „Както тялото без духа е мъртво, така и вярата без дела е мъртва“ (Яков 2:26). Но ние трябва да правим разлика между делата, които Бог нарича „добри“, и тези, които Той нарича „мъртви“. „Добрите дела“ са зрялото и спонтанно разцъфване на живота на Духа у нас. Те са израз на нашата любов към Бога. За разлика от това „мъртвите дела“ са отвратителните опити на старата ни природа да спечели Божието благоволение или да направи впечатление на хората, за да си придаде вид на нещо ценно. „Мъртвите дела“ са горчивите плодове на стремежа на нашето „Аз“, което иска да се представи за такова, каквото не е. Те се пораждат от гордост и егоистични интереси, а не от жертвоготовна любов.

3. Ние даваме за Бога и чрез нашата работа

В този свят един човек, който не работи, изгубва целия смисъл на своя живот. Той деградира. Да бъдем духовно „безработни“ е също толкова опасно, ако ли не и по-опасно. Ти се нуждаеш от смислено духовно занимание, от определена задача. Ако нямаш такава, помоли Бога да ти даде! Има безброй възможности да работиш за Бога, но всяка работа за Него трябва да служи за евангелизирането на света. Ако имаш други намерения, ти хвърляш огромна част от времето и силите си в едно буре без дъно. Една жива църква има множество задачи, но всички те трябва да служат за евангелизирането на народите и *особено на народите, които нямат дори Новия Завет*. Никоя друга работа не е от такова значение. Ако църквата загуби своя поглед към евангелизацията на света, тя тръгва надолу. Христос умря за всички и Той настоява ние да уведомим всички хора за това. Това е най-малкото, което можем да направим за човечеството. Блажен е вярващият, който разбере това, и църквата, която го прави!

Както вече казах, не всички притежаваме дарбата на благовестители, но всички сме призвани да благовестваме! Бог знае колко ни е трудно да правим това сами. Затова Той иска да се заемем с тази задача заедно с колкото се може повече други вярващи. Когато Исус се възнесе на небето и остави на Елеонския хълм онези единадесет мъже – Своите апостоли – Той им даде една заповед и ги натовари с огромната отговорност да евангелизират целия свят. Понякога наричам тези единадесет мъже „футболния отбор на Христос“. Всяка църква би трябвало да има или да представлява един такъв отбор. Павел и другите апостоли виждаха изключителната стойност на един отбор, който е съставен от Христос, защото именно така те напълниха своя свят с нови църкви!

В един футболен отбор не всички са център-нападатели! Но ако всеки заема своето място, те заедно могат да постигат головете, които носят победата. Така и в църквата не всички имаме особената дарба да бъдем благовестители. Ние имаме, както казва Павел, много и различни дарби и задачи. Но всеки от нас може да допринесе с нещо ценно и чрез единодушно действие светът може и ще бъде евангелизиран. Вратарят е също толкова важен, колкото и център-нападателят, макар и никога да не вкарва голове. Ако Бог ти даде работа, която може би ти изглежда маловажна, можеш въпреки всичко да бъдеш сигурен, че ти вършиш нещо много важно за Христовото дело. Тази работа е една необходима част от общото действие на Бога. И представете си само каква награда ще има накрая – а можеш да бъдеш сигурен, че тя ще се разпредели на целия отбор!

Исус каза, че на небето има повече радост за един грешник, който се кае (Лука 15:3–7, Матей 18:12–14), отколкото за 99 християни, които – бихме могли да добавим – са „само“ добри, но не печелят души. Каквато и работа да ти даде Бог, не оставяй да ти убегне свършената небесна радост от това да доведеш грешници при Христос и да

дадеш Новия Завет в ръцете на няколко души от двата милиарда, които все още го нямат! Нека Бог умножава твоя живот!

Част IV: Този живот не е всичко

4.1. Най-сигурната увереност: Исус ще дойде отново!

Ти си създаден, за да живееш в свободния Божий свят. Сегашният свят ще изчезне. Вселената ще престане да съществува. „Който върши Божията воля, пребъдва вовеки“ (1 Йоан 2:17). Животът на един християнин е чудесен. Той е едно предвкушане на небето. Въпреки това той е белязан от скърби и страдания. Петър стига дотам, да каже, че ние сме били призвани да страдаме (1 Петрово 2:21). Думата „свидетел“ на гръцки е „мътирос“. В много езици тази дума постепенно е добила значението на „мъченик“. Исус никога не е крил тази истина.

Вратата се запазва в страдания. Вместо да бъде унищожена, тя расте. Чрез страданията Бог образува елементите на Своето ново творение, на новия ред на нещата, който ще смени трагичната разруха на този свят. Той подготвя нещо, чиято красота ние дори не можем да си представим, което още утре ще ни накара да забравим всичките си сълзи (Римляни 8:18).

Ние, които принадлежим на Христос, сме вече част от това ново творение (2 Коринтяни 5:17). Ние вече не принадлежим на този стар свят, който е осъден на гибел. Нашият нов живот е вечен и се корени в Самия Бог. Както един градинар в началото на пролетта пресажда на открито храстите и цветята, за които цяла зима се е грижил старателно в оранжерията, така и Бог ще ни пресади в царството на Своя Син при Неговото завръщане. Ти винаги ще си останеш ти. Но вместо да растеш при сегашните сковавачи условия, ще бъдеш пренесен в тази атмосфера, в този елемент, за който си бил създаден. Ти винаги ще живееш в непосредствена близост до Бога. А тази близост е Раят.

Една дума, която е загубила значението си

Раят – една чудесна дума, която е била изопачена от вековно невежество! Средновековието (а може би и нашето религиозно възпитание) ни е завещало представата, че в рая ние просто ще се реем някъде из пространството като безтелесни души, ще седим на облачета и за вечни времена ще свирим на духовни китари.

Колкото повече се задълбочаваме в Библията, толкова повече тази безумна представа изчезва, а на нейно място идва една изумително красива картина, която нашият ум осъзнава като реалност.

Вечният живот е в същността си духовен, иначе би било невъзможно да видим Бога. Но това не значи, че той задължително е отделен от материалната вселена. Господ Исус се възнесе в славата със Своето възкръснало човешко тяло, което учениците познаха като Негово. Той носеше белезите от разпятието. Евреи 2 ни напомня, че Христос дори и сега все още е човек, иначе не би могъл да се застъпва като Първосвещеник за човешкия род пред лицето на Своя Отец. Библията казва, че Той е същият вчера, днес и във вечността (Евреи 13:8).

Небето не е чак толкова далеч от земята!

Христос ще се върне на земята. Четем, че Той отново ще стъпи на Елеонския хълм, откъдето напусна земята при Своето възнесение. Ние ще Го срещнем отново, но

не като безтелесна душа. Ние ще възкръснем от мъртвите. По въпроса за възкресението ти препоръчвам да прочетеш чудесната 15-а глава на 1 Коринтяни – един шедьовър на божествено вдъхновение. В тази книга мога само накратко да се спра на тази тема. Необходими са ни няколко седмици, за да можем подробно да изучим тези неща.

Тук е достатъчно да кажем, че раят за нас е присъствието на Исус. Тъй като е Бог, Исус присъства навсякъде в пространството и отвъд вселената. Въпреки това всички пророци потвърждават, че Той ще се завърне точно на тази земя, на която беше разпънат (Захария 14:3–4, Деяния 1:11). Тъй като ние ще бъдем при Него, от само себе си се разбира, че през времето на Неговото управление ние ще се занимаваме със земята. Това се описва в Откровение 20, както и в множество текстове от старозаветните пророчества. Исус ще владее над тези народи (Псалм 47; 72; 96; 97; 98; Захария. 14:16, 19) и ние също ще бъдем свързани с Неговото управление, макар и не всички да сме призвани за това (2 Тимотей 2:11–13). Исус ни учи съвсем ясно за този етап от нашата опитност и набляга, както и слугата Му Павел, на факта, че сегашният ни начин на живот определя положението, което ще заемаме в идния век (Лука 19:11–27, 1 Коринтяни 3:11–15).

Ние живеем за утрешния ден

Настоящият ни живот е само едно очакване. Той е нашето „училище“, в което ние се подготвяме за духовната си „матура“. Аз си представям господството на Христос над народите като нашия „университетски курс“. Ние не само ще продължаваме да се учим в духовно отношение, но и ще можем да приложим резултатите от опита, който сега събираме.

Откровение 20 говори за едно хилядолетно господство на Христос на тази земя. Хиляда години божествен „университет“! Само си представи това! А може би ти носиш голяма отговорност, защото Христос те употребява за осъществяването на Своите стратегически цели. В края на този период ти трябва да можеш да защитиш своята „диплома“ или „докторат“, който ще те квалифицира за работата ти в новото творение! Разбираш ли? Колкото по-добре познаваш Бога, толкова повече красота можеш да създаваш.

Сам Бог ни казва, че целият космос заедно със земята ще бъде напълно обновен. Ние не знаем как. Бог пази това като Своя тайна. Но това е крайната цел, за която сме призвани. Това е нашето място. Там ще можем изцяло да се развием и да живеем този начин на живот, който Бог вече е посадил у нас. Христос ще ни се яви по-сияещ от всякога сред Своето ново творение, когато делото на ръцете Му ще има ясна форма.

Помисли си!

Ако обаче сега губиш времето си, ако пилееш силите и средствата, които Бог днес ти предлага в Христос, ако занемаряваш настоящите си задължения, как можеш да очакваш от Бога Той да ти повери отговорност в Неговото царство? Ако не сме верни в малкото, казва Исус, кой ще ни повери неща с вечна стойност (Лука 16:10–12)? В момента Господ внимателно ни изпитва. Той търси хора, които може да постави на „ключовите позиции“ в Своето царство. Сегашният свят се управлява от дявола и неговите ангели. Но при завръщането на Христос цялата дяволска йерархия ще бъде пометена. Сред народите ще възникне една духовна празнота, която Бог иска да запълни със Своите деца, които *сега* стоят вярно и отговорно в Неговото служение. Очите Му са насочени към *теб*.

В притчата за поверените таланти Господ Исус ни учи, че някои вярващи ще получат награда, т. е. отговорност в Неговото царство, докато други ще изгубят

наградата си (Лука 19:11–27, особено 15–26). Павел учи точно същото (1 Коринтяни 3:11–15). Ние се *спасяваме* единствено чрез вяра, но ще бъдем *съдени* от Божия Син за това, как и за какво сме употребили вярата, която Той ни е дал (2 Коринтяни 5:10, Откровение 2:23; 22:12).

А когато се яви Христос

„Всички ще се изменим в един миг“ (1 Коринтяни 15:51–52). И „ще бъдем грабнати... в облаци да срещнем Господа във въздуха“ (1 Солунци 4:17). В онзи миг ще Го видим лице в лице (1 Коринтяни 13:12) и ще бъдем „като Него“ (1 Йоан 3:2). Самите ние ще бъдем във вечността и ще се изправим в Неговото присъствие. Но ние ще бъдем напълно облечени в своите възкръснали тела, ще бъдем хора, във всичко подобни на Христос. В този вечен миг ще се случат поне две неща:

1. *Христовото съдилище* (Римляни 14:10)

В този миг на истината, когато невероятната красота и правда на Христос ще пометат всички заблуди, всеки от нас ще намери своето истинско духовно ниво и своето действително положение – своята задача в Христовия план, която отговаря на това положение. Тогава няма да има възможност да наваксаме изгубеното време. Вече няма да се намираме във времето. Наш Съдия ще е Този, който на Голгота проля кръвта си за нас! Слава на Бога! Писанието описва това преживяване като най-големия празник, който можем да си представим. Йоан казва, че е възможно да „се посрамим пред Него при Неговото пришествие“ (1 Йоан 2:28). Дали Господ ще ти каже тогава: „Влез в радостта на господаря си“ (Матей 25:21)?

Затова е изключително важно да се преценяваме тук и сега в светлината на Неговото слово и в очакване на този ден. Павел също казва: „Ако разпознавахме сами себе си, нямаше да бъдем съдени“ (1 Коринтяни 11:31).

2. *Сватбата на агнето* (Откровение 19:6–9) следва съда на вярващите. Бог обявява пред цялата вселена единението на Христос с Неговата Църква. Затова тя се нарича и „Христова невеста“. Както Вооз придоби бедната чужденка Рут за жена (Рут 4:9–10), така и Христос ни е придобил със Своята кръв. Какъв миг ще бъде това! Никога повече нищо няма да застане между Него и нас. Ти готов ли си за този миг?